Prințesa sedusă

KATE BATEMAN

COLECȚIA
Iubiri de poveste

SERIA „BURLACII DIN BOW STREET"

Detectivul Sebastien Wolff, agent de poliție în Bow Street, dar și conte de Mowbray, nu crede în dragoste – asta până când un sărut pasional cu o necunoscută fermecătoare într-o casă de toleranță îl face să-și schimbe părerea. Iar după ce se dovedește că femeia cea misterioasă are legătură cu o intrigă în care este implicată o prințesă rusoaică, Seb își dă seama că aerul ei de inocență este departe de adevăr.

Prințesa Anastasia Denisova s-a ascuns în Londra sub numele comun de Anna Brown. Pe urmele ei se află un trădător periculos, deci cea mai bună opțiune este să accepte oferta de protecție din partea lui Wolff – și să locuiască la reședința acestuia de la casa de jocuri de noroc. Dar cum spațiul este destul de mic și cei doi colaborează oricum ca să rezolve unele cazuri, flacăra atracției se aprinde pe nesimțite. Dacă este descoperită adevărata identitate a Anyei, mai are povestea lor de dragoste vreo șansă? S-ar putea ca prințesa să se lase sedusă de ideea căsătoriei cu un burlac convins?

Kate Bateman scrie povești de dragoste care se petrec în perioada Regenței, în epoca victoriană sau în timpul Renașterii. Eroinele din romanele ei sunt femei inteligente, curajoase și frumoase, iar pe eroii cei sexy nu știi dacă să-i săruți sau să-i strângi de gât.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-7828-7

Alma

KATE BATEMAN

Prințesa sedusă

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București

Pentru Madeleine, care și-a aruncat diamantele
pe fereastra unui tren.

Capitolul 1

Paris. Iunie 1815

Prințesa Anastasia Denisova ridică ciocanul și ochi.

– Anya, nu! Nu tiara!

Anya îi aruncă iute o ocheadă celei mai bune prietene, iar apoi își ațintí din nou privirea la diadema sclipitoare din fața ei.

– Nu merge așa, fiindcă nu o putem ascunde, spuse Anya. Avem nevoie de bucăți mici, care să nu poată fi identificate.

Elizaveta suspină, aparent resemnată în fața inevitabilului, iar Anya își înăbuși sentimentul de vinovăție pe care i-l provoca faptul că distrugea ceva cu adevărat minunat. Cu toate astea, o bijuterie sfărâmată era cea mai mică dintre problemele lor. Cerându-i iertare în gând artistului care crease minunăția aceea, izbi cu ciocanul, făcând să se audă un scrâșnet teribil.

Montura de aur se îndoi. Câteva diamante mari cât boabele de mazăre se împrăștiară pe masa de lemn. Elizaveta îl prinse pe cel mai apropiat, înainte ca acesta să cadă pe podea. Pentru a elibera și restul pietrelor prețioase și încercând să nu tresară din cauza distrugerii pe care o provoca, Anya mai lovi de câteva ori metalul, iar apoi adună diamantele în fața ei într-o grămăjoară.

– Acum, pâinea.

Elizaveta suspină din nou în semn de protest.

– Ne-am cusut deja bijuteriile în tivurile fustelor. Și în cel al pelerinei tale. Nu trebuie să le și înghițim.

– Ai văzut cum stau lucrurile. Oamenii sunt disperați. Trebuie să fim precaute.

Anya se întinse după bagheta de pâine de pe masă, rupse o bucată din miezul moale și vârî în ea unul dintre diamantele mai mici.

Elizaveta o privi cu o fascinație sumbră.

– Dar cum le vom *recupera*?

– Bănuiesc că vom căuta prin conținutul oalei de noapte.

Văzându-i grimasa oripilată, Anya zâmbi.

Cu o expresie severă pe față, Elizaveta se ridică.

– Ești una dintre prințesele Rusiei! Verișoară de gradul al doilea cu țarul. A zecea în ordinea de succesiune la tron! N-ar trebui să scormonești prin...

– Rahat? zise Anya, pufnind.

– Ai grijă cum vorbești!

Anya chicoti.

– Da, nu e demn de o prințesă. Știu.

Amintindu-și de sumbra realitate pe care o trăiau, redeveni serioasă.

– Dar există lucruri mai rele decât scormonitul prin oala de noapte, adăugă ea.

Elizaveta se întinse și o strânse, cu compasiune, de braț.

– Păi, când o spui așa...

– Exact.

Anya își aruncă în gură cocoloșul de pâine, luă o gură de apă dintr-o ceașcă de ceai aflată în apropiere și înghiți.

În urmă cu o săptămână, nu s-ar fi gândit niciodată să distrugă bijuteriile de familie.

În urmă cu o săptămână, Dmitri nu era mort.

După abdicarea lui Napoleon din anul precedent, fratele ei venise la Paris ca atașat al emisarului rus, Carl Osipovici Pozzo di Borgo. După ce Bonaparte fusese exilat pe insula Elba, Dmitri considerase că Anya i se putea alătura în siguranță în capitala franceză pentru a face cumpărături și a vizita orașul, iar ea profitase de ocazie.

Parisul era întru totul așa cum îl visase Anya: senzațional, elegant, exotic. Vizitaseră galerii și muzee, participaseră la baluri și la întâlnirile din saloane ale lumii bune. Ultimele câteva luni fuseseră un vârtej amețitor de picnicuri pe malul Senei și de vizite la modiste.

Curajoasa evadare a lui Napoleon din închisoarea lui de pe insulă distrusese acea viață idilică. Dmitri fusese plecat ca să asiste la Congresul de la Viena, iar Anya fusese naiv de sigură că Bonaparte avea să fie oprit cu mult înainte de a ajunge la Paris. Șocul teribil venise odată cu dezertarea mareșalului Ney, urmat de o mare parte a armatei franceze „regaliste", care trecuse de partea fostului său comandant.

Apoi dezertaseră și trupele staționate în afara zidurilor Parisului, iar regele Ludovic abandonase orașul. Elizaveta o implorase pe Anya să facă la fel, dar aceasta din urmă nu voise să plece spre Sankt-Petersburg fără Dmitri. În ultima lui scrisoare, datată în urmă cu zece zile, el spusese că îl însoțea pe di Borgo în Belgia, ca să ia legătura cu comandantul britanic, Wellington.

Iar apoi veniseră veștile despre bătălia din apropierea orașului belgian Waterloo. Trupele britanice și prusace aliate îl înfrânseseră pe Napoleon, dar cu un teribil cost de vieți omenești.

Anya își spusese că nu trebuia să își facă griji în legătură cu Dmitri. El era diplomat, nu soldat. Nu avea de ce să se afle în preajma câmpului de luptă. Era prea ocupat ca să scrie, atâta tot. Se gândise să meargă chiar ea la Bruxelles, dar nu găsise nici o trăsură – cetățenii intrați în panică folosiseră aproape toate mijloacele de transport cu roți pentru a părăsi capitala. Și cum putea Anya să spere să-l găsească pe Dmitri în toată acea debandadă? Așa că se hotărâse să rămână la Paris și să aștepte ca Dmitri să vină la ea.

Anya se uită la pietrele sclipitoare de pe masă. Abia dacă își mai aducea aminte de vizita generalului di Borgo. Tot ce își amintea era cum îi înghețase sângele în vine atunci când el îi spusese că Dmitri murise. Spaima bolnavă ce îi cuprinsese inima, brațele Elizavetei în jurul ei în timp ce suferința i se manifesta în hohote zgomotoase, gâfâite.

Acum, două zile mai târziu, lacrimile i se uscaseră. Rămăsese doar o tristețe goală, dureroasă.

Îi spusese Elizavetei că aveau să se întoarcă la Sankt-Petersburg, dar adevărul era că asta nu o atrăgea prea mult. Ce-i mai rămăsese ei acolo? O serie de palate frumoase, goale, bântuite de fantoma unor timpuri mai fericite. Părinții ei muriseră în urmă cu cinci ani, amândoi din cauza aceleiași febre. Acum că nici Dmitri nu mai era, cea mai apropiată rudă de sex masculin a ei era un văr de departe, care trăia la Moscova, și care avea să o hăituiască să se mărite cu primul vânător de avere ieșit în cale.

De-a lungul anilor, tatăl Anyei refuzase mulți pretendenți la mâna fiicei lui. Bărbați precum intrigantul Vasili Petrov, care nu pe *ea* o dorise, ci doar prestigiul adus de căsătoria cu o prințesă rusă. Anya era hotărâtă ca mariajul ei – asemenea celui al părinților – să

fie bazat pe respect și apreciere reciproce, nu pe interes financiar. Văzuse la Curte mult prea multe căsătorii aranjate care deveniseră repede niște uniuni aducătoare de nefericire, ca să se gândească să facă ea însăși un asemenea pas.

După moartea tatălui lor, Dmitri fusese cel care îi refuzase pe pretendenții surorii lui. Acum nu mai era nici el.

Durerea și tristețea o apăsau pe Anya, dar ea le alungă. De dragul Elizavetei, trebuia să fie practică. Mai rupse o bucată de pâine, băgă în ea un alt diamant, iar apoi o înghiți.

Ținând cont de agitația care cuprinsese Parisul și întreaga Franță, era util să ascundă niște pietre prețioase în hainele lor. Aveau de făcut un drum lung de la Paris la Sankt-Petersburg. Două femei singure puteau să devină o țintă ușoară pentru hoți. Dacă bagajul Anyei era furat, le-ar fi rămas pietrele prețioase cusute în tivul pelerinei ei. Iar dacă și aceasta era furată – ei bine, diamantele pe care tocmai le înghițise deveneau ultima lor resursă.

Plină de umor negru, Anya se întrebă cât timp avea să le ia nestematelor să treacă prin corpul ei. Câteva zile, probabil. Cât de îngroziți ar fi fost foștii ei profesori să afle că fusese nevoită să facă asemenea calcule obscene!

Elizaveta termină de cusut un mic colier de perle în tivul unei rochii de promenadă și ridică bagheta de pâine ciopârțită.

– E de ajuns. O să ți se facă rău dacă mai înghiți și altele.

Băgă într-o poșetă restul de pietre prețioase scoase din monturile lor și își puse pe braț veșmintele îngreunate de nestematele cusute în tivuri.

– Mă duc să fac niște ceai.

În opinia Elizavetei, ceaiul era răspunsul la orice.

După plecarea ei, Anya rămase să asculte sunetele sfâșietor de normale ale străzii. Căruțele huruiau, păsările cântau. Negustorii se târguiau. Cum putea lumea să meargă înainte ca și cum nimic nu se întâmplase? Oare cum era posibil să te simți atât de singur printre sute de mii de oameni? Durerea din pieptul ei se intensifică. Slavă Domnului că o avea pe Elizaveta. Fără draga ei prietenă, chiar ar fi fost singură pe lume.

Pe scări răsunară pași, prea grei pentru a fi ai Elizavetei dacă aceasta ar fi revenit ca să aducă tava cu ceai. Anya se încruntă.

Încă o vizită a generalului di Borgo? Se ridică și porni spre ușă, dar aceasta se deschise după ce abia se bătu la ea. Anya se opri dintr-odată, iar fustele i se răsuciră în jurul gleznelor.

– Conte Petrov! reuși ea să spună. Ce... surpriză!

Desigur că nu era una „plăcută".

În Rusia se spunea: *Dacă te afli într-o țară străină, te bucuri să vezi chiar și un corb din țara ta.* Dar asta nu era adevărat. Anya nu se bucura deloc să-l vadă pe Vasili Petrov. Dacă ar fi fost după ea, n-ar mai fi dat niciodată ochii cu el.

La Sankt-Petersburg se spunea că era chipeș, cu părul lui de un blond-deschis și cu ochii de un albastru rece, dar Anya îl cunoștea din copilărie. Era viclean și răzbunător, făcând mereu manevre ca să urce pe scara socială. Un păun narcisist, care, cu aceeași mândrie, se lăuda cu cuceririle sale și cu norocul la mesele de jocuri de noroc. Anya miji ochii la el. Era curat ca lacrima, îmbrăcat ca un militar perfect în uniforma lui albastră, cu trese aurii pe margini. Spre deosebire de generalul di Borgo, al cărui cap încă era bandajat sub pălăria lui ponosită, Vasili nu părea să fi fost prin preajma câmpului de luptă.

– Acum ai sosit la Paris? întrebă ea. Ai fost la lupta din Belgia?

Vasili își scoase mănușile de un alb imaculat, trăgând de vârful fiecărui deget, iar apoi împăturindu-le, cu grijă, în palmă.

– Din păcate, nu. Am sosit la câteva ore după retragerea francezilor. Lupta se terminase deja.

Un val de furie și de revoltă o năpădi pe Anya. De ce trebuia ca un nemernic precum Vasili să fie cruțat, iar bărbații ca Dmitri, buni și curajoși, să moară?

Vasili se lovi cu mănușile peste coapsă și o învălui din cap până-n picioare cu privirea lui ștearsă, de parcă i-ar fi căutat defecte.

– Am auzit de moartea fratelui tău. Condoleanțele mele, prințesă!

Tonul lui înțepat, lipsit de emoție, era o insultă. Cum *îndrăznea*? Dmitri era un erou care murise slujindu-și țara, în vreme ce Vasili...

El făcu un pas spre ea. Anya își înăbuși un strigăt de uimire atunci când Vasili se lăsă într-un genunchi și îi luă mâna într-a lui. Încercă să și-o retragă, dar el o ținea bine de degete.

– Prințesă Anastasia – Anya, murmură el. Cum Dmitri nu mai este, ai nevoie de un protector. De un soț. Fă-mi, te rog, onoarea de a...

Îngrozită, Anya clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Nu fi ridicol! Mă întorc la Sankt-Petersburg. Singură. Nu am nevoie de protecția nimănui.

Degetele lui Vasili se încordară dureros peste degetele ei.

– Nu, prințesă. Te vei căsători cu mine.

Capitolul 2

Nevenindu-i să își creadă urechilor, Anya își înăbuși o izbucnire de furie.

– Cu siguranță că nu voi face așa ceva. Tata ți-a refuzat mâna mea acum trei ani. La fel și fratele meu, atunci când ai insistat. Tu vrei zestrea mea, Vasili. Nu îți pasă deloc de mine.

Un zâmbet cinic arcui colțurile gurii lui Vasili pe sub mustața blondă. Anyei îi displăcuseră întotdeauna bărbații cu mustăți.

– Nu neg asta, zise el cu răceală. De ce ar trebui să-mi cer scuze că sunt ambițios? Tu și cu mine am face o echipă bună. Pentru o femeie, ești inteligentă. Știi cum să te ocupi de o gospodărie, să dai ordine servitorilor. Ai fi o gazdă excelentă.

Privirea lui îi scrută trăsăturile, iar expresia îi deveni lacomă și libidinoasă, ceea ce îi dădu fiori Anyei.

– Știi foarte bine că ești frumoasă. Recunoaște, ți-a plăcut să îi faci pe toți băieții de la Curte să suspine după tine, nu-i așa? Și fațada asta de prințesă de gheață? O voi topi. Nu va fi deloc greu să mă culc cu tine.

Anya își smulse mâna dintr-a lui. Probabil că i se văzu disprețul pe față, fiindcă el ridică, amuzat, dintr-o sprânceană.

– Care-i problema? O să te fac să-ți placă.

Cuprinsă de panică, Anya privi spre ușă. Unde era Elizaveta?

Vasili o urmărea cu atenție. Se ridică dintr-odată, o ridică și pe ea în picioare și o trase la pieptul lui. Anya țipă și încercă să se elibereze, dar Vasili îi prinse încheieturile în pumnii lui ca într-o pereche de cătușe.

– Nu ai de ales, prințesă, șuieră el. Ne vom căsători. De cum găsesc un preot.

– Dă-mi drumul imediat!

În ochii lui se aprinse o scânteiere brutală.

– Dacă te dezonorez, te vei căsători cu mine.

Ei îi îngheță sângele în vine.

– Nu mă atinge!

– Cine o să mă oprească?

Gura lui o strivi pe a ei, iar Anya se luptă cu un val de repulsie. Buzele lui erau brutale și răzbunătoare. Ea clătină din cap, luptându-se cu tărie, dar el era mai mare, mai puternic. Limba lui îi sondă buzele, căutând să intre. Ea țipă, șocată, și reuși să-și elibereze o încheietură, apoi îl plesni peste obraz. Puternic. El se dădu înapoi, cu o înjurătură înăbușită.

Ea își șterse gura cu dosul palmei și-i aruncă cea mai cruntă privire de care era în stare.

– Nu mă voi căsători *niciodată* cu tine, Vasili Petrov. Ești un trădător!

Anya simți cum triumfa, după care își dădu seama ce lucru cutremurător tocmai îi ieșise din gură. Îi venea să-și muște limba.

Dmitri îi spusese în secret că Vasili – sau cineva din anturajul lui – era bănuit că le dădea informații francezilor. Dmitri îi dăduse de înțeles Anyei că avea să investigheze chestiunea imediat ce se întorcea de la Viena.

Vasili miji ochii.

– Deci putem să renunțăm la prefăcătorie, nu-i așa? Asta-i bine. Ușurează mult lucrurile.

Își aranjă părul ciufulit. Anya îi întoarse privirea ostilă.

– Fratele tău ți-a vorbit despre mine.

Era o afirmație, nu o întrebare.

– Normal că ți-a vorbit. Voi doi ați fost mereu foarte apropiați. Credea că i-am ajutat pe francezi.

– Și așa a fost?

– Ca să fiu sincer, da. Plătesc extrem de bine.

Auzind cu câtă ușurință își recunoscuse Vasili trădarea, Anya scoase o exclamație de uimire. Dumnezeule, informațiile vândute de el duseseră la moartea a mii de oameni! Duseseră la moartea lui Dmitri.

– Nemernicule! strigă ea, aprinsă. Ticălos trădător!

Vasili chicoti:

– Nț, nț, nț. Ce limbaj, prințesă!

Anya se luptă cu impulsul de a-l pălmui.

– Dmitri a interceptat o scrisoare a mea, continuă Vasili. Ți-a trimis-o ție.

Ea nu fu nevoită să simuleze expresia de nedumerire.

– Nu, nu mi-a trimis.

– Nu mă minți! Unde este?

– N-am primit nici o scrisoare. Jur.

Pe fața lui Vasili apăru o grimasă rece, de ucigaș. Înainte ca Anya să-și dea seama ce voia să facă, el ridică mâna și o pălmui. Durerea groaznică fu urmată rapid de uimire și de indignare. Nimeni nu o mai lovise vreodată. Își luă obrazul în palmă și, cu ochii înlăcrimați, îl săgetă cu privirea.

El îi zâmbi grețos.

– Nu contează. Orice dovezi ai sau nu ai, fratele tău este mort. Iar o soție nu poate depune mărturie împotriva soțului ei.

Anya trase aer în piept, înțelegând planul lui oribil de simplu. Vasili voia să o ia de nevastă ca să se asigure de discreția ei. Avea să fie captivă într-o căsnicie alături de acel bătăuș brutal, sarcastic.

Vasili dădu înapoi, spre ușă.

– Vei rămâne aici până când mă întorc. Și să nu te gândești să fugi. Nu există loc în care să nu te pot găsi. Dacă va fi nevoie să vin după tine, voi fi foarte nemulțumit. Se uită la obrazul ei îmbujorat și zâmbi. Fratele tău ți-a acordat prea multă libertate. Dar vei învăța să-ți respecți soțul.

Anya îl săgetă cu privirea și zâmbi.

– Niciodată.

O fracțiune de secundă prea târziu, Vasili sesiză prezența Elizavetei în spatele lui. Se întoarse, dar ea, cu toată puterea, îl lovi în cap cu o vază chinezească; aceasta se sparse de craniul lui. Ochii lui Vasili se închiseră, iar corpul lui mare căzu pe covor, cu o bufnitură care le umplu de mulțumire pe cele două femei.

– La țanc! exclamă Anya. Mulțumesc!

Cu o grimasă de dezgust, Elizaveta se uită la trupul lui Vasili, care rămăsese lat pe dușumea. De la ceafă, prin părul blond îi curgea sânge. Anya se luptă cu un val de greață.

– E mort?

– Nu știu și nici nu-mi pasă, zise, cu vioiciune, Elizaveta. O merita pentru felul în care te-a amenințat.

Îl împunse pe Vasili cu vârful ghetei și oftă, dezamăgită.

– Nu e mort, doar și-a pierdut cunoștința.

Mâinile Anyei tremurau. Vasili îi atinsese un punct sensibil: fără un protector bărbat, *era* periculos de vulnerabilă. Dacă el chiar ar fi încercat să o molesteze, se îndoia că ar fi avut forța să îl oprească. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi venit Elizaveta? Anya nici nu se putea gândi la asta.

Ieșiră în grabă pe coridor. Anya încuie ușa și puse cheia într-o vază aflată în apropiere – căreia acum îi lipsea perechea în chip bătător la ochi.

– Nu putem rămâne aici. Nu acum, după ce ne-a găsit Vasili.

– Ar trebui să mergem la autorități? întrebă Elizaveta. Sau la generalul di Borgo?

– Mă îndoiesc că ne pot ajuta. Tot orașul fierbe. Se întâmplă prea multe.

Anya clătină din cap. Gândurile îi erau amestecate.

– Totuși, haosul ăsta s-ar putea să fie în avantajul nostru. Dacă dispărem acum, va fi greu să mai dea cineva de urma noastră, adăugă ea.

Nu se îndoia că Vasili chiar avea să o urmărească. Mândria lui era aprigă și ura să i se pună bețe în roate. Anya se grăbi spre dormitorul ei, urmată de Elizaveta. Desigur că Vasili avea să se aștepte ca ele să se întoarcă în Rusia. Chiar dacă reușeau să scape de el pe drum, tot le prindea din urmă în Sankt-Petersburg, unde avea să încerce să-și îndeplinească planul absurd. Aveau nevoie de o altă destinație. Și să-l trimită în altă direcție.

– Dacă mă prefac că-mi iau viața?

Elizaveta se încruntă.

– Ce?

– Ca diversiune. Voi lăsa un bilet. Unul în care voi spune că nu pot să suport să trăiesc fără Dmitri și că prefer să mor decât să mă căsătoresc cu Vasili.

Anyei îi tremură vocea atunci când pomeni de fratele ei, dar acum nu avea timp să îl jelească. Trebuia să gândească. Să acționeze.

– Crezi că Vasili va crede cele scrise în bilet?

– Merită să încerc. Măcar câștigăm un pic de timp înainte ca el să înceapă să ne caute.

Anya privi de jur împrejurul confortabilului ei dormitor. Avea un dulap plin cu haine, perii și oglinzi cu mânere de argint, o grămadă de produse de lux cu care era obișnuită și despre care credea că i se cuveneau de drept. Își înăbuși un efemer sentiment de regret.

– Va trebui să lăsăm toate astea în urmă.

Hotărâtă, Elizaveta dădu din cap în semn de încuviințare. Alese o geantă mică și aruncă în ea câteva haine, apoi luă pelerina de călătorie a Anyei și poșeta în care vârâseră diamantele.

– Slavă Domnului că nu le-am lăsat acolo, cu el.

Anya scoase din dulap o cutie de bijuterii îmbrăcată în piele.

– Am niște bani. Și mai putem să luăm câteva bijuterii. Vasili nu va ști ce lipsește.

Luă săculețul în care își ținea acuarelele cu care picta și aruncă înăuntru perechea ei preferată de ghete, un șal și câteva cămășuțe curate.

– Grăbește-te! Doar Dumnezeu știe cât mai avem până să se trezească!

Se grăbi spre biroul din colț, luă tocul și o coală de hârtie, iar apoi scrise un soi de bilet în care își anunța intenția de a se arunca în Sena. După ce făcu asta, merse împreună cu Elizaveta la ușa din față a apartamentului. O mie de gânduri contradictorii îi treceau prin minte în acele clipe.

Dumnezeule! Cum de se ajunsese la asta? De la o viață liniștită și mulțumită, la una înspăimântător de nesigură. Și totul, în doar câteva zile. Dacă fugeau, deveneau la fel cu toți cetățenii din oraș, trebuind să își croiască singure drum în lume, fără beneficiile și ajutorul rangului sau averii.

Gândul era ciudat de seducător. Poate că Anya nu trecuse niciodată prin suferința de a trăi fără familie, fără avere și fără poziție socială, dar devenise destul de șireată învățând să supraviețuiască scandalurilor și intrigilor de la curtea rusească. Nici ea, nici Elizaveta nu erau niște proaste. Erau hotărâte și descurcărețe, așa că aveau să fie la înălțime. Și, serios vorbind, soarta care le aștepta putea, oare, să fie mai rea decât cea pe care Petrov i-o pregătise Anyei?

Ea se îndoia de asta.

Anya răsuflă adânc. Hotărârea pe care o luase însemna un final, dar era și un început. O șansă să trăiască tot ceea ce viața avea de oferit. Până atunci fusese privită doar ca un mijloc de îmbogățire sau ca un pion politic; era momentul să descopere ce putea să realizeze pe cont propriu.

O luă de mână pe Elizaveta.

– Ești sigură că vrei să vii cu mine? Dacă vrei, pot să-ți dau suficienți bani ca să te întorci la Sankt-Petersburg.

Elizaveta îi răspunse la strângerea de mână.

– Nici prin gând nu-mi trece să te părăsesc, dragă. Care-i planul?

– Bine. Vom găsi o trăsură ce se îndreaptă spre nord, către Belgia. Vor fi destui soldați răniți, aflați în drum spre casă. Ne vom amesteca printre ei, pretinzând că suntem văduve sau că ne căutăm soții. Vom merge în Anglia. Lui Vasili nu-i va trece prin cap să ne caute acolo.

Anya dădu, hotărâtă, din cap.

– Gândește-te la niște numele de familie englezești.

Elizaveta își încreți nasul.

– Smith? Brown? Care era numele familiei din cartea aia englezească pe care am citit-o anul trecut? Bennet?

– Perfect. Tu poți să fii Elizabeth – nu, Lizzie... Bennet. Sau Smith, dacă preferi. Eu voi fi Anna. Anna Brown. Din acest moment, prințesa Anastasia Denisova a murit.

Capitolul 3

Un an mai târziu. Septembrie 1816

Sebastien Wolff, conte de Mowbray, se încruntă la bărbatul mort de la picioarele lui și oftă, enervat.

Nu era îmbrăcat în ținuta potrivită pentru anchetarea unei crime. Tocmai voia să plece la operă și apoi să facă o vizită la scandalosul bordel al doamnei Haye din Covent Garden, când cei mai buni doi prieteni ai lui, Benedict Wylde și Alex Harland, sosiseră la clubul Tricorn, confiscându-i trăsura și, practic, răpindu-l.

Văzând impecabilele haine de seară ale lui Seb, Alex fluieră pe un ton jos și sarcastic.

– Ia uită-te la tine, frumușelule, îl tachină el.

– O, încetează, zise Seb, amical. Ești doar gelos. Ție hainele nu-ți vin niciodată atât de bine. Ce se întâmplă?

– Conant are o nouă sarcină pentru noi, zise Ben, referindu-se la superiorul lor din Bow Street și șeful de facto al poliției din Londra, Sir Nathaniel Conant. Crimă. În spatele unei cârciumi, pe lângă docurile Indiei de Est.

– Ăsta nu-i motiv ca noi să investigăm, răspunse Seb, supărat. Acolo sunt omorâți oameni în fiecare noapte din săptămână. Bătăi în cârciumi, jafuri care se termină prost. Nu-i teritoriul nostru. Crima asta ce are atât de diferit?

– Se pare că decedatul era un străin sosit pe țărmurile noastre. Hangiul l-a văzut bând împreună cu un alt bărbat și i-a auzit pe cei doi vorbind rusă sau germană – o limbă străină, în orice caz. Păreau să fie în relații prietenești, dar, după nici măcar cincisprezece minute, omul nostru a fost găsit într-o fundătură, cu gâtul tăiat.

– Tot nu-mi dau seama ce are asta a face cu noi, zise Seb. Doi străini s-au certat și unul dintre ei a murit. Probabil că totul s-a întâmplat din cauza unei femei. Sau a unui joc de cărți. Să se ocupe magistratul local.

Alex clătină din cap.

– Pe Conant îl interesează faptul că în afacerea asta a fost pomenită Rusia. Castlereagh și Ministerul de Externe caută un spion care le-a dat informații francezilor despre mișcările de trupe ale rușilor înainte de Waterloo. Ai noștri cred că cineva l-a avertizat pe Napoleon că rușii erau pe drum.

– Ticălosul, mormăi Ben, furios.

Seb dădu din cap în semn că era de acord. Toți trei rămăseseră marcați de anii pe care îi petrecuseră în armată ca pușcași și care culminaseră cu groaznicul măcel de la Waterloo. Faptul că supraviețuiseră era de-a dreptul un miracol.

– Încă se adună informații. Săptămâna trecută a sosit o delegație rusească pentru tratative comerciale, iar Conant vrea să ciulim urechile la tot ceea ce ar putea identifica sursa trădării. Așa că anchetăm orice are de-a face cu rușii. Morți sau vii.

Seb pufni:

– Să ciulim urechile? Ha! Din cauza lui Bonaparte, mie îmi *funcționează* doar o ureche.

– Eu o să fiu cu ochii în patru, adăugă Alex, sec, iar Benedict chicoti la auzul spuselor mustind de umor negru ale celor doi.

O explozie de tun de la Waterloo afectase permanent auzul lui Seb pe partea stângă. În aceeași explozie, Alex își pierduse o parte din vederea periferică.

Cu o smucitură, trăsura se opri la capătul unui alei întunecate. Cei trei coborâră, făcând două prostituate de la colțul străzii să le strige cu îndrăzneală:

– Ooo! Veniți aici, domnilor, să vă distrați cu Sally!

Ben le ignoră și se îndreptă spre intrarea în cârciumă.

– Vorbesc eu cu proprietarul.

Seb înclină din cap către bărbatul care stătea la intrarea pe alee pentru a proteja locul crimei, iar apoi, urmat de Alex, se strecură printre clădirile mult ieșite în afară.

Aici, în mahalalele duhnitoare din jurul docurilor Tamisei, crima era ceva comun, viața oamenilor neînsemnând mare lucru. Seb își încreți nasul din cauza mirosului fetid de urină și de bere stătută. Acesta se amesteca cu duhoarea râului din apropiere, dând naștere unei miasme grețoase. Scârțâitul vaselor ancorate la marginea apei se auzea peste huruitul căruțelor și peste câte un urlet furios care răsuna din când în când. Un șobolan fugi în spatele unei grămezi de gunoi.

Sângele și moartea nu-l deranjau pe Seb. Le văzuse destul în timpul anilor petrecuți ca pușcaș și devenise imun. Uneori îl îngrijora un pic faptul că *nu*-l afecta. Emoțiile lui, bune și rele, deveniseră vagi, neimportante. Oare își pierduse capacitatea de a mai fi îngrozit sau surprins de ceva?

Seb alungă acel gând și se lăsă pe vine, având grijă să evite băltoaca de sânge negru ce sclipea pe caldarâmul murdar. N-avea sens să-și strice o pereche bună de cizme. Mortul avea haine simple, nimic bătător la ochi, care să atragă atenția vreunui hoț. Era întins precum o marionetă ale cărei ațe fuseseră tăiate. Seb îi controlă buzunarele și scoase la iveală o pungă de piele pentru bani.

– Asta n-a fost tâlhărie.

Alex arătă spre mâna bărbatului.

– Încă are un inel pe degetul mic. Cineva l-a vrut mort, dar nu pentru bani.

Seb luă inelul mortului și miji ochii în lumina slabă. Era prea întuneric ca să vadă ce era marcat pe el, așa că îl băgă în buzunarul vestei.

– Îl iau acasă și îl analizez acolo.

Alex se aplecă să examineze gâtul bărbatului.

– Este o rană curată, aproape profesionist făcută. Nu sunt prea multe urme de luptă. Probabil că bietul nenorocit n-a bănuit nimic.

Seb se îndreptă, imaginându-și scena.

– Asasinul a venit pe la spate. L-a prins cu un braț de gât și l-a tăiat, apoi a lăsat cadavrul să cadă la pământ. Nici un sunet. Foarte eficient. Ticălos laș!

Aruncă o privire la chipul bărbatului mort și simți o undă de milă. Era tânăr, abia să fi avut treizeci de ani, poate că aceeași vârstă ca și el. Prea tânăr ca să moară. Mai ales în felul acela, și atât de departe de casă.

Benedict apăru la celălalt capăt al aleii.

– Avem o descriere a suspectului? întrebă Alex.

– Hangiul spune că purta o pălărie trasă peste ochi și o pelerină. A zis că era mare, probabil că înalt de un metru optzeci, cu păr deschis la culoare.

Seb își dădu ochii peste cap.

– Un rus mare și blond. Cu siguranță că asta scurtează lista.

Alex zâmbi la auzul acelor vorbe ironice.

– Peste tot în oraș sunt emigranți ruși. Ținând cont de precizia cu care a fost făcută rana, asasinul ar putea să fie cineva cu experiență militară. Un fost soldat, poate.

– S-ar putea ca el nici să nu *fie* rus, zise Seb, iritat. E cu putință ca hangiul să se fi înșelat. Suspectul ar fi putut la fel de bine să vorbească limba din Cornwall sau galeza. Ne pierdem timpul.

Ben ridică din umeri.

– Păi, oricum mă îndoiesc că mai putem afla ceva aici. Să mergem. Poliția locală poate să preia cazul.

În trăsură, Seb zise:

– Deci, Conant vrea să tragem cu urechea la bârfe rusești? La Tricorn?

Tricorn, clubul de jocuri de noroc pe care cei trei îl deschiseseră după ce se întorseseră de la Waterloo, devenise unul dintre cele mai populare saloane de jocuri de noroc din Londra. Seb, Alex și Benedict locuiseră împreună până când Alex și Ben își găsiseră amândoi neveste și se mutaseră în urmă cu câteva luni.

Seb n-ar fi recunoscut niciodată cu voce tare, dar îi era dor de ei. În ciuda zgomotului constant și a agitației din club, apartamentele lui private erau deprimant de liniștite. Nu aducea niciodată femei acolo; aprecia intimitatea domeniului său personal, dar acesta era destul de anost, fiind locuit numai de el și de servitorii care umblau încoace și-ncolo.

Nu că s-ar fi simțit singur. Bineînțeles că nu. Dar poate că ar fi trebuit să-și ia un chiriaș? Probabil că existau sute de indivizi care ar fi profitat de ocazia de a locui într-un salon de jocuri de noroc...

– Da, dar cu discreție, zise Alex, iar Seb își dădu seama, tresărind, că visa cu ochii deschiși. Nu vrem ca rușii care fac parte din delegație să știe că îl bănuim pe unul dintre compatrioții lor.

– Eu încă n-am văzut nici un rus la club, zise Seb. Și chiar dacă vin, mă îndoiesc că vor discuta despre informații confidențiale într-un loc atât de aglomerat.

– Ar putea, dacă vorbesc în rusă și cred că altcineva nu poate înțelege ce discută, zise, chibzuit, Alex. Sau dacă sunt foarte beți. Cum se zice, *In vino veritas*.

– Chiar dacă vorbesc, cu ce ne poate ajuta asta pe noi? mormăi Seb. Vorbești rusă? Eu, unul, nu.

– Eu știu câteva înjurături, chicoti Benedict. Și să cer de băut. Dar cam atât.

– Ar trebui, poate, să ne găsim un spion care să vorbească rusa ca limbă maternă? zise Alex. Să îl angajăm să umble prin salonul de jocuri și să asculte conversațiile? O să caut.

Seb băgă mâna în buzunarul vestei și scoase ceasul.

– La naiba! Am pierdut prima jumătate din spectacolul de operă. Mai bine mă duc direct la Covent Garden.

– N-ai să găsești niciodată o femeie decentă într-un bordel, zise Ben încruntându-se ușor.

Seb îi zâmbi ca să-l enerveze.

– Chiar de asta mă duc. Eu umblu după alea *in*decente.

Alex se aplecă înainte, cu mâinile atârnându-i între genunchi.

– De când eu și Ben ne-am mutat, ai jucat și ai muncit prea mult.

Seb pufni:

– Prostii! Eu nu joc. Rareori beau prea mult. Femeile sunt singurul meu viciu. Ce-i cu voi, oamenii căsătoriți? Vă legați pe viață și apoi nu aveți altceva de făcut decât să încercați să-i ademeniți pe toți ceilalți în capcana preotului. Parcă ați fi două babe! Eu nu sunt pregătit să mă așez la casa mea. Mă distrez mult prea bine fiind un desfrânat.

– Căsătoria nu-i chiar atât de rea, râse Alex.

Seb își dădu ochii peste cap.

– N-ai lucruri mai bune de făcut decât să mă bați la cap cu privire la viața mea amoroasă? Sau poate că, fiind bărbați însurați, aveți parte de atât de puțină acțiune între cearșafuri, încât încercați să trăiți aventuri indirect, băieți?

Auzind insulta, Alex pufni:

– Eu, nu! Emmy este la o gală caritabilă în seara asta, dar stai liniștit, atunci când va veni acasă, îmi va arăta cât de dor i-a fost de mine.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet mulțumit, iar Seb făcu o grimasă dezgustată.

– Nici eu nu duc lipsă în domeniul ăsta, mulțumesc frumos, adăugă, îngâmfat, Ben. Căsătoria nu se compară cu burlăcia, Seb.

– N-am zis niciodată asta. Doar că n-am crezut că veți fi amândoi atât de mulțumiți să primiți lucrul ăla dintr-o *singură sursă* pentru restul zilelor voastre.

Seb clătină din cap cu o groază batjocoritoare.

– Mi se pare că e mare păcat. Când te gândești la toate femeile disponibile, care plâng după iubirea unui bărbat cumsecade...

Alex clătină din cap.

– N-ai fost la multe evenimente ale *aristocrației* în ultima vreme.

– Pentru că sunt sătul să evit debutante intrigante și soții plictisite. Nici o femeie nu merită să înfrunt în zori, cu pistoalele, un soț furios sau un tată supărat.

Seb se sprijini de pernele comode ale trăsurii.

– Târfele sunt cinstite și fără complicații. Nu se așteaptă la mai mult de o tăvăleală în pat, pentru prețul stabilit. Nu rănesc sentimente, nu se agață de tine după ce se termină treaba. Nu își fac iluzii în privința căsătoriei.

Se uită la cei doi prieteni ai lui.

– Este uimitor faptul că amândoi ați găsit femei alături de care vreți să vă petreceți viața – dar asta nu o să mi se întâmple niciodată mie.

Se încruntă. Conversația se apropia grețos de mult de genul de prostii romantice, pline de îngăduință față de sine, rezervate femeilor la o ceașcă de ceai. Seb fusese mereu cinic, dar, fiind martor la transformarea celor mai buni doi prieteni ai lui din afemeiați care își băteau joc de orice – în bărbați cu căsnicii fericite, îi fusese subminată ferma convingere cum că iubirea romantică era la fel de fictivă precum o virgină într-un bordel.

– Ambii v-ați simțit atrași de la prima vedere de cele care v-au devenit soții, corect? zise el.

Alex și Ben încuviințară înclinând din cap.

– Dar, înainte să le cunoașteți pe ele, v-ați simțit atrași și de alte femei, deci e clar că atracția fizică nu e suficientă. Trebuie să mai fi fost încă ceva. O scânteie care le-a diferențiat de restul.

– La început am crezut că a fost enervarea, zise Alex, amintindu-și, cu un zâmbet.

– Eu am vrut să o sugrum, chicoti Benedict.

– Bine, atunci.

Seb își încrucișă brațele.

– Eu încă aștept să o găsesc pe superba care să mă enerveze destul de tare încât să vreau să o sugrum. Până atunci, am de gând să mă bucur la maximum de statutul de burlac.

Alex oftă.

– Am crezut că putem veni la cină. Mi-e dor de Lagrasse. De săptămâni întregi visez la budincile lui.

– Mă tem că vei fi dezamăgit, îi răspunse Seb, rânjind. I-am dat liber în noaptea asta. Se uită afară, pe fereastra trăsurii. Aproape că am ajuns la Convent Garden. Mă duc la Haye, ca să văd ce anume a stârnit atâta vâlvă. Harwood zice că are cele mai frumoase fete din Londra. Puteți să mă lăsați acolo.

Capitolul 4

– Violete frumoase! Un penny buchetul!

Anya traversă prin mijlocul aglomerației din Covent Garden, salutându-i prietenos pe câțiva dintre negustorii care își etalau mărfurile în haosul celei mai mari piețe în aer liber din Londra. Se feri de un băiat cu o tarabă ambulantă, care se clătina sub greutatea periculos de mare a napilor înșirați pe ea, iar apoi îi zâmbi vânzătorului din colț, care vindea plăcintă de țipar. Nu avusese niciodată destul curaj să încerce o plăcintă de țipar, dar mirosul de sub coșurile acoperite cu pânză era surprinzător de îmbietor.

Împreună cu Elizaveta, se afla la Londra de aproape un an, dar nu se plictisise deloc de mulțimea de imagini și de sunete. Locul încă i se părea foarte străin și ciudat, contrastând puternic cu palatele aurite, sclipitoare, ale Sankt-Petersburgului, sau cu ordinea civilizată de la Paris. Londra era frumusețe și urâțenie laolaltă. Canale pline de mizerie și flori colorate, moarte duhnitoare și viață vibrantă, pericol și exaltare – toate acestea se amestecau într-o singură metropolă fascinantă.

Anya urcă treptele care duceau la micul apartament pe care îl împărțea cu Elizaveta. Covent Garden nu era, desigur, cel mai rafinat cartier, dar se potrivea foarte bine cu scopul ei. Nu dorea să se amestece cu membrii înaltei societăți, care locuiau câteva străzi mai la vest, în Mayfair.

Nu că și-ar fi permis un asemenea lux. Fusese nevoită să-și vândă majoritatea prețioaselor diamante pentru a plăti chiria foarte piperată, deși apartamentul era mic. Iar salariul ei, cu toate că era generos, le permitea ei și Elizavetei doar să supraviețuiască. Locuințele de închiriat din Covent Garden erau mereu la mare căutare, datorită apropierii de zona teatrelor și de St. James, o enclavă la modă.

Anya intră în mica încăpere din față, iar Elizaveta ridică ochii de la lucrul ei de mână.

– Ce mai face ducesa văduvă?

– În formă, ca de obicei.

Anya își scoase pălăria cu grijă.

– Cine a mai nemulțumit-o săptămâna asta?

– Lady Jersey. Se pare că vinul pe care l-a servit oaspeților la serată era „o insultă pentru viticultorii de pretutindeni".

Elizaveta chicoti. Amândouă savurau comentariile pline de sarcasm pe care acea văduvă vârstnică le făcea pe seama celor petrecute în *înalta societate*. Era chiar mai distractiv decât să citești ziarele de scandal.

După ce ajunseseră la Londra, Anya își dăduse seama, descurajată, cât de nepregătită era pentru orice fel de slujbă serioasă. Trecuse pe la o agenție de plasare, crezând, plină de naivitate, că abilitatea ei de a vorbi engleza, franceza și rusa, precum și vastele ei cunoștințe de literatură, istorie și geografie aveau să o ajute să obțină slujba de guvernantă sau de profesoară. Nu fusese așa.

Femeia cu chipul tras și palid din spatele biroului chicotise zgomotos și cinic.

– Tu te-ai uitat în oglindă, copilă? Nici o nevastă nu te va vrea în apropierea soțului sau a fiilor ei, crede-mă. Femeile vor profesoare care să fie voinice și urâte, de preferat cu mustăți și negi, ca să nu reprezinte o tentație.

Anyei parcă îi fugise pământul de sub picioare.

– Pot să le predau fetelor bunele maniere și eticheta.

– Mă tem că, în privința asta, nu am nici o slujbă disponibilă.

– Poate că mă puteți pune în legătură cu un librar pentru care să traduc cărți?

Femeia pufnise disprețuitor.

– Acum nu prea e de lucru pentru nimeni, cu toți soldații care se întorc de la război. Toată lumea caută de lucru. Și foarte puțini bărbați vor să angajeze o femeie, în afara cazului în care e pentru plăcere.

– Nu vreau să fac asta, spusese Anya cu fermitate.

Femeia o cercetase cu privirea.

– Ești sigură? Ești o fată frumoasă. Te-aș putea recomanda unora dintre cele mai bune stabilimente.

– Mulțumesc, dar nu.

Femeia ridicase din umeri. Anya se întristase și mai mult, dar afișase un zâmbet entuziast. Elizaveta se baza pe ea.

– Aș putea, oare, învăța vreun soi de meserie? Nu mi-e teamă de muncă grea. Aș putea să fiu ucenică.

– Ești cam mare pentru asta, îi răspunsese femeia cu franchețe. Câți ani ai? Douăzeci?

– Douăzeci și doi.

– Hmmm… Croitoreselor le plac fetele mici, ca să poată să le învețe. La fel și modistelor.

Văzând expresia descurajată a Anyei, femeia zâmbise.

– Fruntea sus, dragă. Am o slujbă disponibilă. Însoțitoare pentru ducesa văduvă de Winwick. Te avertizez, femeia e o cotoroanță. Optzeci de ani și foarte excentrică. Nu poate să sufere proștii – a concediat patru secretare doar anul ăsta. Dar salariul este generos. Dacă poți să rămâi angajată suficient cât să-l câștigi.

Anya încercase să nu tresară.

– Sună perfect. Ce va trebui să fac?

– Ducesa vrea să o vizitezi patru zile pe săptămână, să-i citești, să o ajuți cu corespondența și, în general, să faci orice altceva îi mai trebuie.

– Accept.

Până la urmă, totul se potrivise de minune. Anya o plăcuse imediat pe ducesa văduvă. Avea limba ascuțită și era o bună observatoare, cu opinii puternice – care, de obicei, erau corecte – și adora scandalul și bârfa. Comentariile ei nimicitoare despre aproape oricine din nobilime erau foarte amuzante și între cele două femei se înfiripase o prietenie, în ciuda diferenței de vârstă de cincizeci de ani. Anya o privea pe acea femeie bătrână ca pe o bunică.

Văduva încercase în repetate rânduri să o convingă pe Anya să se mute în imensa ei casă din Grosvenor Square, dar Anya refuzase, sub pretextul conviețuirii cu Elizaveta și sub cel al propriei nevoi de independență. Evenimentele recente o făcuseră însă să reconsidere acea opțiune. Colega ei de apartament își făcuse un adorator; un avocat chipeș, fermecător, pe nume Oliver Reynolds.

Elizaveta își găsise de lucru, devenind croitoreasă la Ede și Ravenscroft, firma unui croitor de pe Chancery Lane, specializat în robe de ceremonie; robe negre pentru judecătorii de la tribunal, robe pentru profesorii universitari, precum și robele tivite cu hermină pe care le purtau parlamentarii la deschiderea sesiunii. Elizaveta și Oliver se cunoscuseră atunci când acesta din urmă

venise – în mare grabă – să își cumpere un set de robe noi pentru o înfățișare la Old Bailey. Dăduse foc setului de dinainte pentru că lăsase veșmintele prea aproape de sobă. Elizaveta îl ajutase; până la sfârșitul întâlnirii, amândoi se îndrăgostiseră în egală măsură unul de celălalt.

Elizaveta tăie capătul aței, netezi cu mâna pelerina cu margine de blană pe care o cususe, iar apoi se uită la ceasul de pe poliță, cumpărat de Anya de la magazinul de amanet de pe strada lor. Spre deosebire de frumoasele ceasuri de porțelan dur produse în fabricile rusești, acesta era un ceas englezesc făcut dintr-un porțelan ieftin, moale, care semăna cu o bucată de glazură de tort topită de soare. Femeia și bărbatul ce sprijineau cadranul, aplecați într-o parte și pictați în culori țipătoare, păreau beți turtă. Anya îi adora.

– Ar trebui să mă pregătesc, zise Elizaveta.

– Te întâlnești cu Oliver în seara asta?

– Da. Mergem pe Drury Lane, ca să îl vedem din nou pe Edmund Keane jucându-l pe Sir Giles Overreach.

– Am auzit că a jucat atât de bine, încât doamna Glover chiar a leșinat pe scenă.

Elizaveta chicoti.

– O, da, este de-a dreptul înspăimântător! Ceea ce îmi oferă scuza perfectă să îl țin de mână pe Oliver, iar lui – să mă cuprindă cu brațul!

Anya râse aprobator.

– Ești o nerușinată.

Fură întrerupte de sunetul făcut de cineva împiedicându-se pe scări, urmat de o înjurătură înăbușită. Elizaveta își dădu ochii peste cap, cu afecțiune.

– El este.

Anya clătină din cap. Oliver era înalt și suplu, cu aerul unui bărbat care ajunsese adult fără să se fi obișnuit vreodată cu greutatea în plus a propriul corp. Mereu se lovea de lucruri și își provoca vânătăi ce stârneau mirarea. Dacă existau vreun măgar în goană, o călimară de vărsat sau niște trepte de care să te împiedici, Oliver le găsea pe toate acestea.

Din fericire, în ciuda lipsei lui de abilitate fizică, avea o minte ascuțită ca un brici. Era un avocat formidabil, extrem de inteligent, deși atunci când era distras avea înclinația de a divaga. Elizaveta,

cu firea ei practică, organizată, echilibra perfect stilul lui haotic. Anya nu se îndoia că cei doi aveau să fie foarte fericiți împreună.

Însă certa posibilitate a logodnei lor o obligase să se gândească la propriul viitor. Își iubea slujba la ducesa văduvă, dar aceasta nu îi oferea prea multe posibilități să întâlnească bărbați de vârsta ei. Spre deosebire de Elizaveta, care era bine cantonată în clasa muncitoare, Anya se trezise într-o subcategorie ciudată a societății: cea rezervată guvernantelor și rudelor sărace ale nobililor. Era undeva deasupra servitoarelor și negustoreselor, dar sub nobilimea deținătoare de pământuri și sub aristocrația care trăia din venituri aduse de chirii, proprietăți și investiții.

Desigur, avea toate acele lucruri în Rusia. Mai mult decât atât, în ciuda dispariției ei, nu se temea că proprietățile ar fi putut să îi fie împărțite între membrii familiei. La câteva săptămâni după ce sosise la Londra, îi scrisese omului ei de încredere din Sankt-Petersburg, informându-l că se afla într-un tur extins al Europei de Est. Avusese grijă să-i ceară domnului Lermontov ca, dacă cineva – mai ales un anume Vasili Petrov – întreba de prințesa Anastasia Denisova, să pretindă că nu știa nimic despre locul în care se afla aceasta. Cei din familia Lermontov fuseseră consultanți financiari ai familiei Denisov vreme de mai bine de o sută de ani, așa că Anya era sigură că omul ei de încredere avea să fie discret.

Sosirea lui Oliver îi întrerupse firul gândurilor.

– Bună seara, domnișoară Anna, spuse el scoțându-și pălăria și dându-și la iveală părul nisipiu, ciufulit.

O zări pe Elizaveta, iar zâmbetul i se lărgi.

– Și bună seara, Lizzie. Îmi pare rău că am întârziat. Pe treptele biroului meu era un șobolan, dar, vrând să-l gonesc, am descoperit că era un pisoi, și încă unul ud leoarcă, bietul de el. Cred că un ticălos crud a încercat să-l înece. Sprâncenele i se uniră într-o linie dezaprobatoare. Evident că nu îl puteam lăsa acolo, să moară. A trebuit să-i dau niște lapte și să găsesc pe cineva care să îl ia în grijă. Așa că, adăugă el întinzându-și brațele în lături, ei bine, rezultatul final este că am întârziat. Ești gata, Lizzie? Dacă vrei să prindem primul act, va trebui să ne grăbim.

Elizaveta se uită la Anya cu o expresie amuzată, fiindcă Oliver își păstrase obiceiul de a întârzia, iar lui îi aruncă un zâmbet strălucitor.

– Oliver Reynolds, ești un om de treabă. Nu oricine ar fi fost atât de cumsecade.

Gâtul lui se înroși în urma laudei.

– Dă-mi voie să-mi iau pălăria și mănușile, iar apoi putem pleca, adăugă Elizaveta.

Ea traversă încăperea din câțiva pași, intră în dormitorul ei și reapăru câteva momente mai târziu, legându-și șireturile pelerinei.

– Sunt gata. Ești sigură că te descurci să stai de una singură? o întrebă ea pe Anya.

Prietena ei dădu din cap în semn că da, amuzată de îngrijorarea Elizavetei. Se abținu să spună că, dacă năvălea cineva peste ea, avea să ia o vază și să îi dea una în cap. Nici la momentul acela Elizavetei nu îi plăcea să glumească despre felul în care cu greu scăpaseră de Petrov.

– Nu stau mult pe aici, spuse Anya. Mă duc la vecini. I-am promis lui Charlotte să continui cu lecțiile fetelor. Vă urez o seară minunată!

Capitolul 5

Jumătate de oră mai târziu, Anya se strecură prin ușa din spate a celui mai exclusivist bordel din Londra și îi zâmbi proprietarei, prietena și vecina ei, Charlotte Haye. Celebra madamă era îmbrăcată după ultima modă, cu părul blond aranjat într-un stil elaborat, etalându-și silueta voluptoasă pe care o punea în valoare o rochie de mătase de culoarea lavandei.

Anya își scoase mănușile și boneta.

– Sunt pregătite fetele?

– Da, sunt. Tess abia așteaptă să citească un întreg capitol de una singură. Iar Jenny a exersat caligrafia toată săptămâna. Amy este cu un client, dar coboară de îndată ce se eliberează.

Zâmbetul Anyei se diminuă un pic. Atunci când își dăduse seama că lângă modestul apartament închiriat de ea și Elizaveta în Covent Garden se afla un bordel, fusese consternată. Dar, după o întâlnire întâmplătoare cu Charlotte pe treptele de la intrare, fusese invitată

la ceai și descoperise că celebra doamnă Haye era una dintre cele mai bune și mai istețe femei pe care le cunoscuse vreodată.

Interiorul bordelului era mobilat și decorat la fel de elegant precum reședința unui ambasador. Charlotte nu crutase nici o cheltuială ca să își aranjeze încăperile în cel mai luxos și mai atrăgător mod cu putință. Era limpede că strategia funcționase, fiindcă stabilimentul era frecventat doar de cei mai bogați și mai nobili clienți.

În ciuda înfățișării ei superbe, Charlotte nu se ocupa ea însăși de clienți, deși primea destule oferte. Anya nu o întrebase niciodată cum de ajunsese să fie una dintre cele mai mari codoașe din Londra, dar, din puținul care îi scăpase lui Charlotte, dedusese că un eveniment nefericit, legat de un logodnic duplicitar, o adusese pe drumul pe care cei mai mulți îl socoteau a fi dezonoare. Nu exista și nu existase vreodată un domn Haye.

La rândul ei, Charlotte nu se arătase deloc curioasă cu privire la trecutul Anyei, deși aceasta din urmă nu se îndoia că madama ardea de curiozitate. Anya se prezentase drept „Anna Brown", iar Charlotte nu-i pusese niciodată întrebări.

Anya avea sentimente amestecate cu privire la cea mai veche meserie din lume. Fără doar și poate, tinerele femei care locuiau împreună cu Charlotte erau bine îngrijite. Ea le proteja ca o cloșcă, culegându-le de pe străzi și primindu-le în casă ori de câte ori avea un loc gol. Le oferea propria lor cameră, mâncare și haine, plus contracepție și vizite regulate din partea doctorului. Verifica personal fiecare domn care dorea să-i viziteze „fetele" și le încuraja pe acestea să accepte doar ceea ce le plăcea și să refuze restul. Iar faptul că erau selective nu făcea decât să le sporească farmecul.

Anya nu auzise niciodată ca vreuna dintre fete să se plângă de viața ei – într-adevăr, cele mai multe dintre ele păreau recunoscătoare că Charlotte le salvase de sărăcia, violența și foamea de pe străzi –, dar era sigură că ele ar fi preferat o cale alternativă de a-și câștiga existența, dacă aceasta li s-ar fi oferit. Într-o după-amiază, în timp ce lua ceaiul împreună cu Charlotte, Anya îi sugerase acesteia că fetele ar fi putut trage foloase din învățarea unor abilități care să le ajute să își câștige existența în cazul în care ar fi dorit să renunțe la prostituție. Charlotte fusese de acord. Astfel, în serile în care nu se afla la ducesa văduvă, Anya începuse să le învețe să scrie și să citească, precum și aritmetica de bază.

– În seara asta va trebui să folosești salonul din față, se auzi, plină de franchețe, vocea răgușită a lui Charlotte. Biroul este în reparații. O să-i spun lui Winslow să îi conducă pe vizitatori în salonul roșu. N-ar trebui să fii deranjată.

Anya înclină din cap în semn că era de acord, iar apoi se îndreptă spre partea din față a casei, ca să-și găsească elevele. Intră în încăpere tocmai la timp ca să o audă pe Tess spunând:

– Astea-s o grămadă de tâmpenii, Jen.

– Este mai politicos să spui „Mă tem că nu sunt de acord cu afirmația ta, Jenny", zise, sec, Anya.

Chipul dulce și pistruiat al lui Tess se îmbujoră de rușine. Cele două fete făcură niște reverențe la repezeală, vorbind în tot acest timp:

– O, domnișoară Anna, îmi pare atât de rău! Nu știam că ești aici.

– Nu-i nimic, Tess. Am auzit lucruri mult mai urâte. Dar chiar și așa, tu trebuie să-ți schimbi neapărat felul de a vorbi. Ca ajutor de modistă, ți se va cere să fii politicoasă cu clientele.

Anya își ascunse zâmbetul stârnit de ideea ca ea să certe pe *altcineva* pentru că rostea cuvinte urâte. Atunci când ele două se aflau între patru ochi, Elizaveta încă se încrunta la ea dacă o auzea proferând „înjurături nedemne de o prințesă". De când se aflau la Covent Garden, Anya își îmbogățise, ce-i drept, cunoștințele de limbă engleză cu nenumărate înjurături.

Jenny se așeză la biroul din colț, iar Anya îi făcu semn lui Tess să deschidă cartea de povești din care învăța să citească.

– Tess, tu citești. Jenny, tu scrii ceea ce spune ea.

Ambele fete dădură, ascultătoare, din cap.

– Mica Scufi... ță... Roșie, zise Tess, lent, urmărind cuvintele cu degetul pe măsură ce le citea.

Anya îi zâmbi încurajator.

– Excelent, Tess! Continuă.

– A fost... o dată...ca nici... odată...

Ușa se deschise. Anya își ridică privirea, așteptându-se să o vadă pe Charlotte aducând o tavă cu ceai, dar în prag apăru, în schimb, un bărbat pe care nu îl mai văzuse niciodată. Pentru o clipă, Anyei îi trecu prin minte gândul ridicol că Tess invocase lupul din poveste.

Era înalt și mlădios, cu o vitalitate plină de grație, care făcea aerul să vibreze. Tenul îi era bronzat, iar o coamă neagră de păr,

ciufulită de vânt, îi încadra fața. Ochii lui negri cercetară încăperea și se opriră la Anya. Pentru prima oară în întreaga ei viață, ea își pierdu șirul gândurilor din cauza unui bărbat.

El încremeni, cu mâna pe clanță. Gura i se arcui într-un zâmbet care ei îi înfierbântă și îi îngheță carnea în același timp.

– Bună seara, doamnelor. Îmi pare rău că vă întrerup. O căutam pe doamna Haye.

În stomacul Anyei tresări ceva ciudat. Vocea lui era precum șmirghelul și catifeaua.

Jenny și Tess săriră în picioare, înaintând, grăbite, și se opriră la câțiva centimetri de el, vorbind amândouă în același timp:

– Doamna Haye este în salonul din spate, milord, spuse pe nerăsuflate Jenny.

Tess îi aruncă o privire nerușinat de provocatoare.

– Este o plăcere să vă vedem aici, milord. Vă pot ajuta cu ceva?

Jenny clipi.

– Sau eu?

Dar privirea bărbatului era încă ațintită la Anya, căreia i se înfierbântară obrajii din pricină că el o scruta cu îndrăzneală, evaluând-o. Anya strânse din buze, dezaprobator.

Bărbatul avea trăsături mediteraneene, care emanau mister și rafinament. Părea un corsar care s-ar fi dat drept gentleman. Anya nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de neînduplecat de chipeș. Ce să caute unul ca el într-un bordel? Cu siguranță că ar fi putut avea la degetul lui mic orice femeie pe care și-ar fi dorit-o.

Ea simți cum i se strângea stomacul din pricina nervilor. Gândul la el făcând lucruri – genul de lucruri pe care un bărbat le făcea cu o femeie într-un bordel – o excită și o deranjă. Oricum, *cu siguranță* că nu ea avea să fie cea care să îi ofere serviciul pentru care venise. Indiferent cât de ridicol de bine arăta.

Își drese vocea cu intenția de a se scuza și de a părăsi încăperea, dar domnul acela vorbi înainte, zâmbetul lui fermecător transmițându-le, cumva, regrete sincere celor două femei din fața lui.

– N-ați vrea voi două, doamnelor, să mi-o aduceți?

Tess și Jenny se pleoștiră, dezamăgite de faptul că erau expediate, chiar dacă într-un mod subtil. Tess făcu ochii mari și îi aruncă Anyei o privire peste umăr.

– Mergem cu toții, zise ea încercând, cu siguranță, să o salveze pe Anya și să nu o lase singură cu un vizitator.

Domnul acela clătină din cap.

– Nu-i nevoie.

Se dădu la o parte și ținu ușa larg deschisă, pentru ca Tess și Jenny să iasă.

Lăsate fără nici o altă opțiune, fetele ieșiră. Anyei îi tresări inima în piept în timp ce bărbatul închise, cu un pocnet, ușa în urma lor. Încă îi separa jumătate de încăpere, dar Anya simți pe sub piele un fior – nu chiar de teamă, ci mai degrabă de neliniște.

În timp ce el avansa spre ea, Anya rămase fermă pe poziție. Privirea lui îi coborî și îi urcă pe trup într-o evaluare lentă, fierbinte, zăbovind îndelung la buzele ei. Apoi dădu drumul unui râset scurt, în care se împleteau neîncrederea și surprinderea.

– Măi, să fie! Trebuie să recunosc că am fost sceptic atunci când mi-am auzit prietenii jurând că doamna Haye are cele mai frumoase fete din Londra. Dar acum văd că au spus adevărul curat.

Mai făcu un pas spre ea, iar Anya îi simți parfumul subtil, masculin, ceea ce îi făcu stomacul să mai tresară un pic.

Ochii lui negri îi întâlniră pe ai ei.

– Nu sunt genul de bărbat nehotărât. Și, ținând cont de locul în care ne aflăm, știu că nu ai nevoie de cuvinte frumoase sau de platitudini inutile. Spune-mi prețul.

Capitolul 6

Pentru moment, Anya rămase fără cuvinte. Se ridică în picioare, observând că acel bărbat era mai înalt decât ea cu mai bine de un cap. Ochii ei erau la nivelul acului cu diamant ce scânteia în faldurile lavalierei lui.

– Mă tem că sunteți în eroare, domnule. Nici o sumă de bani nu m-ar putea determina să vă distrez.

În ochii lui scăpără ceva ce ar fi putut să fie enervare, sau doar amuzament.

– O, haide! Nu-i nevoie de jocuri. Spune-mi doar câți bani vrei. Plătesc la doamna Haye și urcăm amândoi la etaj.

Anyei nu-i venea să-și creadă urechilor. Partea din ea care nu încremenise din pricina uimirii era, în mod paradoxal, destul de flatată că el părea atât de hotărât să-i plătească pentru servicii. Un impuls pervers, neastâmpărat, o îmboldi să zică:

– Și dacă v-aș spune că o noapte cu mine vă costă cinci sute de lire?

– Atunci, aș plăti.

Privirea ei șocată o întâlni pe a lui – și își dădu seama că el vorbise cât se poate de serios.

Cine *era* acel bărbat? Jenny i se adresase cu „milord". Probabil că era bogat precum Cresus, și *nebun* ca să risipească o sumă exorbitantă pe o noapte cu o străină.

Privindu-l de aproape, băgă de seamă senzualitatea buzelor lui pline și firele de barbă abia vizibile. Simți pulsul bătându-i nebunește în gât.

El îi zâmbi cu colțul gurii, se aplecă și se apropie, de parcă voia să-i împărtășească o bârfă.

– Mă simt obligat să subliniez că nu am nevoie de compania ta toată noaptea.

Privirea lui trecu, mângâietoare, peste trăsăturile ei.

– Vreo două ore intense ar trebui să fie de ajuns ca să fac toate lucrurile care îmi vin acum în minte.

Anyei i se păru că i se îngustase dintr-odată corsetul. Nici măcar cei mai îndrăzneți afemeiați de la Curtea imperială a Rusiei nu fuseseră atât de direcți.

– Sunt convins că vom fi compatibili, murmură el. Poate că ar trebui să verificăm?

Veni mai aproape. Pentru Anya era o chestiune de mândrie să nu dea înapoi. În curând între ei nu mai rămaseră decât câțiva centimetri, iar aerul părea să devină din ce în ce mai dens și să freamăte. Privirea lui întunecată o susținu pe a ei ca într-o provocare, în timp ce el ridică mâna și îi atinse ușor obrazul cu degetele.

Își dăduse jos mănușile. Anya simți fierbinte și rece acolo unde o atinse el, de parcă pe piele i s-ar fi așezat niște cristale de zăpadă. El își desfăcu degetele și o mângâie de-a lungul maxilarului, ridicându-i un pic bărbia cu degetul mare. Anya nu avu nici o îndoială

că era sedusă de un expert. Respira pripit și nu mai găsea înlăuntrul ei nici un dram de voință să-i reziste.

Nu că ar fi vrut. Stomacul i se strânse de excitare, în timp ce respirația lui caldă îi mângâia obrazul. Anya socoti că o astfel de oportunitate nu trebuia ratată. Cu siguranță că bărbatul acela era un desfrânat, dar de ce și-ar fi refuzat ea aventura de a-i permite să o sărute? Era și curioasă, și intrigată.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, nici timid, nici cu nerăbdare, doar atingerea perfectă. Anya închise ochii. El o sărută din nou, un pic mai ferm de data asta, iar ea își desfăcu buzele, instinctiv. Murmurul lui de aprobare îi dădu un fior pe șira spinării.

Genunchii aproape că îi cedară atunci când limba lui i se strecură printre buze. Existaseră bărbați care încercaseră să o sărute, dar mereu se retrăsese, scârbită. Însă asta, asta era *superb*. El nu știa ce rang avea ea, nu îi era teamă că o ofensa. El era doar un bărbat care îi arăta unei femei că o dorea.

O prinse cu dinții de buza inferioară, plină, trăgând jucăuș de ea, iar senzația aceea delicioasă trimise valuri de căldură prin corpul Anyei. Ea se ridică pe vârfuri, îl prinse de reverele hainei și îl trase spre ea, răspunzând cu un entuziasm ingenuu la mișcările puternice ale limbii lui. Avea gust de coniac. De păcat. Ea ar fi vrut să continue la nesfârșit cu asta.

Abia auzi zgomotul făcut de ușa care se deschidea, dar cu siguranță că reflexele lui erau mai bune decât ale ei. Își îndepărtă mâna și se retrase, stârnind un val de aer rece. Charlotte intră în încăpere ca un înger îmbrăcat în liliachiu, iar între cei doi era acum o distanță perfect acceptabilă.

El se întoarse cu o ușurință care dezmințea tensiunea ce pulsa în cameră. Fâstâcită, Anya făcu un pas în spate și inspiră ca să se liniștească. *Dumnezeule! Ce făcea?*

– Lord Mowbray!

Zâmbetul lui Charlotte era radios. Pentru a-l saluta, întinse o mână peste care el se aplecă, la rândul lui.

– Bine ați venit! Nu am mai avut onoarea să ne bucurăm de compania dumneavoastră. Dar sunt convinsă că vă vom putea satisface orice nevoie. Văd că mi-ați cunoscut buna prietenă, pe domnișoara Brown?

Bărbatul se întoarse spre Anya, iar buzele îi tresăriră, amuzate.

– N-am ajuns la prezentări.

– O, în acest caz, domnișoara Anna Brown, contele de Mowbray.

El făcu o plecăciune. Anya îi răspunse cu o reverență rigidă, râzând în sinea ei de respectarea formalităților în condițiile în care mai devreme el tocmai o sărutase până când ea își pierduse judecata.

– Sebastien, zise el. Sunt sigur că ar trebui să-mi spui „Sebastien".

– Milord, zise ea doar ca să-l enerveze, simțind o plăcere răutăcioasă atunci când îi văzu tresărirea enervată a sprâncenelor.

Ca membru al aristocrației – probabil că unul bogat –, fără îndoială că îi avea la ordinele lui pe toți cei pe care îi întâlnea. Puțină nesupunere nu putea să îi facă decât bine.

– Fetele mele sunt foarte nerăbdătoare să vă cunoască, spuse Charlotte.

– N-am nevoie să cunosc nici una dintre celelalte fete ale dumneavoastră. Am ales. Aș vrea să recurg la serviciile domnișoarei Brown.

Charlotte se uită iute la Anna, cu o privire întrebătoare, și râse ușor.

– O, mă tem că asta iese din discuție. Domnișoara Brown nu-i una dintre fetele mele.

Anya își ridică privirea din cartea de povești pe care Tess o abandonase, iar apoi o strânse la piept ca pe un soi de scut medieval. Încă tremura și era fără suflare.

– Într-adevăr, nu sunt. Vă urez să aveți o seară frumoasă, Lord Mowbray.

Porni spre ușă, dar el păși în lateral pentru a-i bloca evadarea și îi aruncă o privire întunecată lui Charlotte.

– Doamnă Haye! Dacă asta e vreo încercare meschină de a obține o sumă mai mare, chiar nu-i nevoie. Ați auzit de mine?

Charlotte dădu din cap în semn că da.

– Atunci știți și că am mai multe fonduri decât este nevoie pentru a-mi permite orice taxă exorbitantă ați vrea să cereți.

Se duse la călimara abandonată de Jenny pe birou, băgă tocul în ea și începu să scrie pe o coală albă.

– Eu, Sebastien Wolff, zise el cu voce tare în timp ce scria, promit să-i plătesc doamnei Haye din Covent Garden suma de cinci sute de lire.

Semnă, cu o înfloritură, în josul paginii, îi dădu hârtia lui Charlotte și ridică, nerăbdător, din sprâncene.

Charlotte îi aruncă Anyei o căutătură comică și, în același timp, sceptică.

– Nu e vorba de nici o mașinație, milord, îl asigură ea, iute. Deși mi-ar plăcea foarte mult să vă iau banii, domnișoara Brown nu-i de vânzare. Pentru nici un preț.

Anya abia dacă asculta. Nu auzea decât țiuitul din urechile ei în clipa în care, în sfârșit, făcu legătura de care nu își dăduse seama atunci când auzise numele de Sebastien Wolff.

Acel bărbat era strănepotul angajatoarei ei.

Nu făcuse niciodată cunoștință în persoană cu rudele ducesei văduve. Văzuse, desigur, câteva portrete împrăștiate prin casă, dar șocantul specimen masculin din fața ei semăna prea puțin cu tânărul bărbat cu păr negru din acele tablouri.

Ducesa era peste măsură de atașată de cel mai tânăr nepot al ei. El o vizita în mod regulat în vila din Grosvenor Square, dar Anya nu fusese niciodată prezentă; ori de câte ori ducesa aștepta vizitatori, ea plecase pe furiș. Cu cât o vedeau mai puțini membri ai aristocrației, cu atât era mai bine.

Era mică șansa să fie cineva de la Paris, fie din viața ei de la Sankt-Petersburg, să o recunoască, dar până când ar fi avut confirmarea absolută a faptului că Vasili Petrov era mort sau căsătorit cu vreo altă nefericită femeie, Anya refuza să-și asume riscuri inutile.

Wolff îi aruncă o privire incandescentă.

– Sunteți sigură că nu vă pot face să vă răzgândiți, domnișoară Brown?

Anya își înăbuși un pufnit aproape isteric. Bărbatul acela era tentația încarnată.

Și numele de familie i se potrivea. Cândva, în Rusia, ea văzuse un lup adevărat. Ieșise să călărească împreună cu Dmitri, și un lup singuratic îi urmărise cale de câțiva kilometri, alergând paralel cu linia copacilor. Anya zărise crâmpeie din blana lui argintie, îi auzise scârțâitul neobosit al labelor pe zăpadă în timp ce parcurgea kilometri întregi, ținând cu ușurință pasul cu caii.

Acel bărbat avea aceeași privire care nu clipea și aceeași grație sinuoasă. Emana aceeași amenințare subtilă și periculoasă. Anya se cutremură. Poate că Sebastien Wolff părea civilizat, în haina lui perfect croită și cu lavaliera albă ca zăpada, dar toate instinctele ei îi spuneau să aibă grijă.

Crezuse că asaltul neîndemânatic de la Paris al lui Vasili o făcuse să-i fie definitiv scârbă de bărbați, dar era îngrozitor de tentată să accepte mâna întinsă a lui Wolff și să-i permită să o conducă la etaj. Să-l lase să-i ofere plăcerea pe care părea atât de arogant de încrezător că o putea oferi.

Gândul fu suficient de șocant ca să o facă să acționeze.

– Bună seara, milord.

Înclinând regal din bărbie, ieși în grabă din încăpere și auzi râsul gutural al lui Charlotte în timp ce aceasta îi ațինea calea contelui. Anya se grăbi înapoi spre bucătării, disperată să plece, și găsi un cârd de fete pălăvrăgind precum un stol de coțofene gălăgioase.

– Este adevărat? întrebă Amy prinzând-o de mânecă pe Anya. Marele Wolff, lupul cel rău? N-a mai fost niciodată aici.

– Chiar el este, insistă Jenny. Prietena mea, Kitty, l-a văzut de sute de ori la teatru.

– Ultimul din Treimea Nesfântă, oftă Amy, cu respect.

– Treimea Nesfântă? repetă Anya.

– Așa le spunea toată lumea. Lorzii Mowbray, Melton și Ware. Înainte de război, înainte să devină conți, erau cei mai mari desfrânați care se puteau imagina. Dar acum Melton și Ware sunt căsătoriți. Numai Mowbray a mai rămas.

Lungana Meg, o roșcată naturală fermecătoare, chicoti:

– Vă întrebați ce îi place? Pun pariu că-i bun tipul, un bărbat atât de mare ca el! Credeți că ar vrea un lucru manual?

Făcu un gest grosolan cu mâna, ca și cum ar fi cuprins cu degetele un obiect cilindric.

Jenny se cutremură, teatral.

– Ați văzut ce mâini mari are? Să știți, fetelor, că eu i-aș trage-o pe gratis.

Anya își luă boneta și mănușile și se îndreptă spre ușă. Chiar nu mai voia să audă conversația, dar nu se putu abține și privi înapoi atunci când intră Charlotte.

– Ce vrea, Charlotte? întrebă Jenny.

– Lasă-mi să mă ocup de el! o imploră Amy.

– Fac orice vrea, declară Lungana Meg.

Charlotte părea neobișnuit de sâcâită. Între sprâncene îi apărură două linii mici.

– Nu felul principal, zise ea cu vioiciune, cercetând-o pe Anya cu o privire pe care aceasta nu reuși să o descifreze. Vrea doar ceva care să îl relaxeze.

Dezamăgite, fetele oftară cu toatele, dar Anyei i se întoarse stomacul pe dos din pricina dezamăgirii. Cu toate că afirmase atât de vehement că o dorea numai pe ea, se părea că, în cele din urmă, Lord Mowbray era gata să accepte oficiile oricărei femei. Anya își spuse că nu era dezamăgită.

Charlotte se întoarse spre bruneta din dreapta ei. Fata avea cea mai captivantă gură pe care Anya o văzuse vreodată, cu buze pline, și, în plus, o aluniță seducătoare pe obraz.

– Nan, tu ești pricepută cu mâinile. Du-te tu.

Celelalte fete începură să protesteze, dar Nan arăta de parcă primise cheia paradisului. Anya își înăbuși o undă subită de... gelozie? Sigur că nu. Nu dorea să îi facă *asta* unui bărbat. Fetele îi descriseseră acea practică în ideea de „a-i lărgi orizontul", iar ei i se păruse destul de dezgustătoare.

Dar întrebarea despre cum ar fi arătat Sebastien Wolff gol, *excitat*, îi pătrunsese în minte și refuza să plece. Ce s-ar fi putut întâmpla dacă ea ar fi acceptat propunerea lui?

Nerăbdătoare, flutură din mănuși către Charlotte, peste capetele stolului gălăgios.

– Ne vedem mâine, Charlotte!

Oftă ușurată în timp ce urca treptele înapoi spre apartamentul ei. Buzele încă o furnicau, urechile încă îi bubuiau.

Deci. Îl cunoscuse pe Sebastien Wolff. *Se sărutase* cu Sebastien Wolff. Fusese minunat. Extraordinar. Dar un lucru era foarte clar: nu mai trebuia să îl întâlnească niciodată.

Capitolul 7

La o săptămână după tulburătoarea ei întâlnire cu Wolff, Anya se strecură în biblioteca strămătușii lui, ducesa văduvă de Winwick.

– A, iată-te, Anya, spuse ducesa, ridicându-și privirea de la frumosul ei birou de lemn de trandafir. Am un cadou pentru tine. Arătă

spre o carte mare, legată în piele, care se afla în fața ei. Este o culegere de povești rusești. Doar uită-te la ilustrațiile astea minunate!

Anya veni până în dreptul biroului. Sufletul i se strânse de emoție și simți o plăcere dulce-amară atunci când citi câteva cuvinte scrise în limba ei maternă. Alfabetul chirilic era atât de frumos! Își trecu degetul peste imaginea poleită cu auriu a unui prinț blond aflat într-o grădină, alături de un măr în care era cocoțată o pasăre de foc. Cartea era la fel de bogat ornamentată precum un manuscris medieval.

– Mulțumesc, se bâlbâi ea. Nu știu ce să spun. Este minunată.

– Textul e în întregime în limba rusă, zise văduva, cu o sclipire provocatoare în ochi. Am cumpărat-o de la un negustor de cărți rare pe de Publisher Row. M-am gândit că ai putea să o traduci, iar eu o să o dau la tipărit și legat. Îmi place ideea de a fi patron literar. Vom face o ediție specială și le voi da exemplare tuturor prietenilor mei.

– Cred că asta e o idee minunată.

Văduva încuviință cu un gest din cap.

– M-am gândit la asta săptămâna trecută, la recepția ambasadorului rus. Pufni disprețuitor. Deși nu îmi place deloc să îi discreditez pe conaționalii tăi, trebuie să spun că mâncarea a fost cam proastă. Iar Dorothea Lieven este cea mai groaznică bârfitoare din lume. Vrea să știe totul despre toată lumea. Ar fi trebuit să vezi cum se agăța de lordul Castlereagh. Precum vița-de-vie pe un spalier.

Anya își ascunse un zâmbet. Ziarele și caricaturiștii îl satirizau des pe ambasador pentru că avea o soție mult mai abilă în menținerea relațiilor diplomatice decât era el.

– Erau acolo foarte mulți dintre compatrioții tăi, de fapt, spuse ducesa, țarul Alexandru a trimis un fel de delegație comercială. Aș fi surprinsă să nu-i cunoști pe unii dintre ei.

Îi aruncă Anyei o privire curioasă, care se voia inocentă, dar care nu o păcăli deloc pe Anya. Văduva era în căutarea oricărui semn de scandal.

– Un tânăr a fost deosebit de popular printre doamne, zise ducesa cu o nepăsare studiată. Un erou de război, așa se zice. Contele Petrov este numele lui.

Anya simți cum i se răci sângele în vine și cum fața îi deveni albă ca varul.

– Poftim?

Ducesa o privi cu atenție, cu o sclipire vicleană în ochi.

– A venit cu o poveste fantastică. Zice că își caută logodnica care a dispărut chiar după ce a cerut-o de soție. Nu s-a primit niciodată vreun bilet de răscumpărare, dar el crede cu fermitate că a fost răpită și adusă aici, în Anglia. O caută de întregi. Nu a renunțat niciodată la speranța că o va găsi în viață. Nu-i așa că-i romantic?

– Nu! aproape că urlă Anya.

Văduva dădu din cap, satisfăcută, de parcă îi fuseseră confirmate bănuielile, iar Anya înjură în gând. Ar fi trebuit să își dea seama că nu avea să poată să țină secretă povestea la nesfârșit față de ducesă.

– Zice că nu îi pasă dacă a fost dezonorată de răpitori, spuse cu blândețe ducesa. Iubirea lui pentru ea va ierta orice greșeală. Se va căsători cu ea chiar dacă a fost dezonorată.

Anya nu mai putea să tacă. Sângele îi pulsa în tâmple. Se agăță de valul de furie, pentru că era de preferat cioburilor de gheață ale fricii care pusese stăpânire pe ea din clipa în care auzise că Vasili era acolo, la Londra.

– *El* va ierta orice greșeală? Nu e vorba de onoarea lui aici! Este dreptul femeii să ierte – sau să nu ierte – după cum consideră ea potrivit. Bătu cu palma în pielea care acoperea tăblia biroului. Asta urăsc eu la „înalta societate". Dacă o femeie este violată, e dezonorată. Dacă se oferă *de bunăvoie* unui bărbat, înainte de căsătorie, e dezonorată. Dar nimeni nu se așteaptă ca *bărbatul* să ajungă neatins în patul lui matrimonial. Aici e vorba de o dublă măsură!

– Bravo! chicoti văduva. Sunt de acord. Societatea este plină de inegalități și de așteptări ridicole. Dacă logodnica contelui Petrov a dispărut, sunt sigură că există mult mai multe explicații plauzibile decât aceea că ar fi fost răpită. Poate că nu a vrut, de fapt, să se mărite cu el? Studie obrajii fierbinți ai Anyei. De fapt, eu cred că *chiar* asta s-a întâmplat, adăugă ea.

Anya îi întâlni privirea și simți cum îi pierea orice urmă de rezistență.

– Noi ne-am împrietenit în ultimele luni, nu-i așa? spuse cu blândețe ducesa.

– Da, doamnă. Și vă sunt extrem de recunoscătoare pentru amabilitatea pe care ați avut-o față de mine.

Văduva pufni.

– Ei, na! Nu dai dovadă de mare amabilitate dacă te bucuri de compania unei tinere inteligente. Majoritatea fetelor din *aristocrație* sunt niște proaste insipide, bine-crescute. Obțin mult mai multe de la tine decât tu de la mine. Și poți să ai încredere în mine că îți voi păstra secretele, copilă. Tu *ești* logodnica dispărută a lui Petrov, nu-i așa? Prințesa Denisova?

Anya oftă.

– Eu sunt prințesa. Sau, cel puțin *eram*, dar *nu* sunt logodnica lui Petrov. A vrut să se însoare cu mine, iar eu am refuzat. De câteva ori. N-a primit prea bine refuzul.

– Rareori bărbații o fac. Expresia văduvei se întunecă. Ți-a făcut vreun rău, copilă?

– Ar fi făcut-o, dacă Elizaveta nu l-ar fi lovit în cap cu o vază. Am încercat să fac să pară că m-am sinucis. Am fugit din Paris și am venit aici. Eu speram ca el să uite complet de mine.

– Se pare că nu a uitat, zise ducesa, sumbru. Ce încurcătură! Să înțeleg că din cauza lui nu ai vrut să participi niciodată la evenimentele de societate alături de mine?

– Da.

– Ei bine, întâmplător sau nu, acum el este aici. În ochii ei negri apăru o sclipire poznașă. Știi ceva, în ultima vreme m-am cam plictisit de aristocrație. E atât de extenuant! Am nevoie să mă retrag pentru o vreme la țară. Tu poți să-mi ții companie. Cu o bufnitură hotărâtă, închise cartea de povești. Adu și asta. În Everleigh este mult mai liniște. Te vei putea concentra mai bine.

Anya se întinse și o îmbrățișă, impulsiv, pe văduvă. Bătrâna încremeni, surprinsă, iar apoi răspunse gestului cu un chicotit afectuos.

– Gata, gata! Va fi bine. Îți amintești de nepotul meu cel mai mic, Sebastien?

Anya se îndreptă, alarmată. *Dacă și-l amintea*? În ultima săptămână nu putuse să își mai ia gândul de la el. Acel sărut o făcuse să aibă fantezii intense și fierbinți, vise confuze.

În cele din urmă, o întrebase pe Charlotte ce se petrecuse după ce ea plecase. Aflase, spre surprinderea ei, că în loc să o ducă la etaj pe Nan, Lord Mowbray se scuzase și plecase.

N-ar fi trebuit să se simtă ușurată. Bărbatul acela era un străin. Un ins sănătos, singur, care avea tot dreptul să își satisfacă nevoile oriunde voia el. N-ar fi trebuit ca ei să îi pese cu cine sau ce făcea. Dar o parte din ea era bucuroasă că el renunțase la Nan.

– Nu cred că l-ai cunoscut vreodată, zise ducesa, fără să observe lipsa de atenție a Anyei. Nici pe fratele lui mai mare, Geoffrey. Este moștenitorul unui ducat, desigur, dar e un pic cam înțepat. Sebastien e preferatul meu. Este un rebel total, dar mereu e dispus să ajute. O să-i cer să ne însoțească spre Everleigh călare, pentru o protecție în plus.

– O, sunt convinsă că nu va fi necesar! zise iute Anya. Sunt sigură că e foarte ocupat. Nu mi-ați spus că are un salon de jocuri de noroc?

– Așa este, adeveri văduva dând din cap, cu un pic de mândrie zugrăvită pe față. Și s-a descurcat foarte bine. Dar cred că ai dreptate. Este foarte ocupat. Poate că, în schimb, ne face rost de vreo doi tineri mai solizi? Nu strică să fim precaute.

Umerii Anyei se destinseră, ușurați. Gândul de a-l vedea din nou pe Sebastien Wolff era... tulburător.

– Cât îți ia să împachetezi?

– Cam o oră. Și aș vrea să-mi iau rămas-bun de la Elizaveta. Termină munca la ora patru.

– Este bine-venită să vină și ea. Everleigh are douăzeci și două de dormitoare.

Anya clătină din cap.

– Nu va renunța la muncă, și nici nu va vrea să se despartă de adoratorul ei. Cred că se va bucura să câștige un pic de spațiu în apartament.

Văduva dădu, înțelegătoare, din cap.

O senzație obositoare de déjà-vu o sâcâia pe Anya în timp ce se întorcea la Covent Garden. Plecarea la țară era un gest firesc de precauție, dar ura gândul de a fugi. I se părea o lașitate. Sângele îi fierbea din cauza frustrării și a neputinței. Ura să fie silită să se ascundă *din nou* de Petrov.

Lovi o grămadă de frunze cu gheata, speriind un porumbel din apropiere. Dacă ar fi fost bărbat, l-ar fi înfruntat de mult pe Petrov într-un duel. L-ar fi făcut să plătească pentru felul în care o tratase și pentru trădarea lui. Și-ar fi făcut dreptate.

Ca femeie, nu putea să recurgă la așa ceva, și nici nu avea un protector bărbat care să ia poziție în numele ei. De câte ori avea să mai fie silită să își tulbure existența pentru a scăpa de bărbați precum Vasili Petrov?

Capitolul 8

Benedict turnă câte o porție generoasă în două pahare de coniac și le întinse prietenilor lui. Alex dădu din cap în semn de mulțumire, dar Seb abia dacă se trezi din contemplarea sumbră a focului.

– Alex, ai idee de ce prietenul nostru se încruntă la șemineul meu de parcă ar vrea să-l facă praf?

Benedict își turnă și lui un pahar de lichid de culoarea chihlimbarului.

– Oare i-a discreditat cineva haina? Oare i-a calomniat lavaliera?

Alex pufni, amuzat.

– Mă tem că e mai rău de atât. Se apropie sfârșitul lumii. Seb a dat, în sfârșit, de o femeie care i-a rezistat.

– Nu mai spune!

Benedict se așeză pieziș pe scaunul lui de piele și își trecu un genunchi peste brațul acestuia.

– Povestește-mi, spuse el.

Seb se uită, îmbufnat, la ei. Stăteau drepți amândoi, precum două suporturi solide de cărți, enervant de arătoase, de o parte și de alta a lui.

– O, mai terminați!

– Asta a zis *ea*, să înțeleg.

Benedict chicoti.

– Doar că mai politicos. Unde a cunoscut miracolul ăsta?

– La Haye, spuse Alex. Săptămâna trecută. Seb a încercat să-i cumpere „serviciile", dar s-a dovedit că femeia venise doar în vizită și că nu era una dintre faimoasele fete ale lui Haye. Nici măcar perspectiva de a câștiga cinci sute de lire și nici aspectul fizic devastator al lui Seb nu au putut să o convingă.

Ben făcu ochii mari, prefăcându-se uimit.

– Dar cine ar putea să reziste acestei încruntături atât de masculine? Și expresiei ăsteia gânditoare? Nimeni nu are un aer atât de misterios și de meditativ precum Seb al nostru. Nici măcar Byron.

Își țuguie buzele în timp ce încerca să nu râdă.

– Cred că era și oarbă, și proastă, Seb. Ai avut noroc să scapi.

Seb îi aruncă o privire veninoasă.

– Vrei să taci din gură, înainte să te arunc pe geam?

– Nu poți, chicoti Ben, ești la mine acasă. Ar fi nepermis de grosolan. Iar Georgie te-ar omorî. Ea e total împotriva aruncatului pe fereastră. Mai ales dacă e vorba de soțul ei.

– Mă va ierta în cele din urmă, spuse Seb, supărat.

Benedict avu curajul să râdă.

– Domnișoara asta misterioasă are un nume?

– Anna Brown. Deși, dacă ăsta e numele ei adevărat, eu sunt grăsanul ăla de prinț de Wales. Avea accent străin, franțuzesc amestecat cu altceva. Cu siguranță că nu este englezoaică.

„Numele de Anna Brown nu i se potrivește deloc", se gândi, enervat, Seb.

Numele acela evoca imaginea unei domnișoare bătrâne plictisitoare și scofâlcite, nu pe cea a unei frumuseți senzuale, cu ochi albaștri, a cărei fiecare privire era o provocare și al cărei corp îl chema pe al lui în cele mai păcătoase moduri.

– Toată săptămâna a căutat-o, continuă Alex, savurând vizibil disconfortul lui Seb. Și, după cum îți dai seama din expresia lui, n-a avut noroc.

– Parcă a pierit de pe fața pământului, mormăi Seb. Am întrebat fetele de la bordel, dar nici una dintre ele nu mi-a spus nimic.

Nici o încercare de a le mitui nu ajutase, și adevărul era că Seb fusese uimit de loialitatea lor. Le oferise sume care le-ar fi schimbat viața, dar nici una nu vorbise, câștigându-i, astfel, respectul plin de resentiment. Experiența îl învățase că majoritatea oamenilor aveau un preț pentru care renunțau la morală și la așa-zișii lor aliați. Dar prostituatele păstraseră tăcerea, protejând-o, astfel, pe domnișoara Brown.

Desigur că ea le câștigase încrederea și afecțiunea. Din anii petrecuți în armată, Seb știa că era lucru mare să inspiri un asemenea devotament.

Era greu să găsești pe cineva într-un oraș cu mai mult de un milion de locuitori, dar nu era imposibil. După ce cercetările întreprinse la Haye dăduseră greș, el apelase la resursele lui de pe Bow Street și la legăturile pe care și le făcuse în lumea interlopă a Londrei, crezând că în scurt timp oamenii lui aveau să descopere adevărata identitate a „domnișoarei Brown" și locul în care se afla ea.

Însă oamenii lui eșuaseră.

– Se presupune că noi ar trebui să fim cei mai buni investigatori din Anglia, mârâi Seb către nimeni în mod deosebit. Rețeaua noastră de informatori se întinde de la Land's End la John o' Groats. Cum se poate să ne scape o biată femeie, care se mai și distinge atât de tare de suratele ei? Nu-mi vine să cred.

Benedict luă o înghițitură din coniacul lui.

– De ce o mai cauți, dacă te-a refuzat? Mai sunt atâția pești în ocean!

Seb luă o gură mare din paharul lui și încercă să își găsească cuvintele care să nu-l facă să pară nebun de legat. Abia dacă își putea explica lui însuși.

– Pentru că are... ceva. Nu știu. Este un mister. O enigmă. Vreau să știu de ce m-a refuzat. Urăsc cazurile care rămân nerezolvate.

Alex și Ben se uitară unul la celălalt cu aerul că știau ei ce știau, ceea ce îl enervă imediat pe Seb. Își termină băutura și merse la bufet ca să își reumple paharul.

Atunci când o văzuse pentru prima dată pe Anna Brown la Haye, aproape că îi pierise glasul. De-a lungul anilor văzuse sute de femei frumoase, se culcase cu destule dintre ele, dar nici una nu făcuse ca lumea să stea pe loc, așa cum se întâmplase în acea seară. Seb simțise o legătură cu ea, o conexiune care îl izbise precum un pumn tras în plin stomac. Ceea ce firește, era imposibil, pentru că nu se mai văzuseră niciodată până atunci. Cu toate astea, simțurile lui se treziseră, căutând-o, dorind-o. Byron sau Shelley, sau un altul dintre acei poeți excesiv de dramatici, ar fi zis că sufletul lui îl chema pe al ei, sau ceva la fel de grețos. Cu toate astea, avusese cea mai puternică reacție pe care o încercase de multă vreme, așa că voia să continue să exploreze.

– Poate că doar nu i-a plăcut de tine? spuse Benedict chicotind malițios.

Seb se uită cu jind la fereastră. După ce îl arunca de acolo pe prietenul lui, avea să îi dea lui Georgie banii pentru reparații.

– A fost interesată, mormăi el.

Știa să citească o femeie. Văzuse scânteia răspunsului fascinat din ochii ei. Nici reacția ei entuziasmată la sărutul lui nu fusese falsă. Era sigur că, dacă nu ar fi fost întrerupți, i-ar fi biruit rezerva prin sărutări, ar fi dus-o sus și ar fi savurat câteva ore încântătoare, făcând dragoste cu ea. Amândoi ar fi plecat mulțumiți de la acea întâlnire. El știa cum să-și satisfacă partenerele. Era o chestiune de mândrie personală. Acum lucrurile între ei rămăseseră neterminate, iar asta... îl deranja.

– Poate că e măritată și are o căsnicie fericită? îl întrebă Alex.

Seb clătină din cap.

– Nu avea verighetă. Și nu știa să sărute.

Entuziasmul ei inocent i se păruse de-a dreptul încântător.

Ben și Alex se mai priviră o dată ridicând din sprâncene la mărturisirea lui Seb în privința sărutului.

– O văduvă, atunci?

– Nu mi-ar fi fost prezentată drept *domnișoara* Brown, termină Seb.

Pentru o clipă, rămaseră cu toții într-o tăcere contemplativă.

– Ar fi trebuit să îi ofer o sumă mai mare, mormăi Seb.

Alex oftă.

– Iar începi să spui prostia aia cum că banii rezolvă orice problemă.

– De obicei așa este. Recunoaște-o. Viața noastră e mult mai ușoară fiindcă suntem bogați.

– Ce cinic ești, spuse Alex.

– Dar ea nu e *singura* femeie care te-a refuzat vreodată, spuse Benedict, brusc. Îți amintești, Alex? A fost fata aia, acum mulți ani, pe când tocmai ne începeam studiile la universitate! Cum o chema? Prostuța brunetă. Din Norfolk.

– Julia Cowes, îi răspunse, obosit, Seb.

Numai Benedict putea să amintească de acea farsă tristă. Seb abia împlinise nouăsprezece ani, tânăr și destul de inocent, amețit de gustul inițial al Londrei și convins, ca un prost, că era îndrăgostit. Își învățase repede lecția.

Alex pocni din degete.

– Așa! Frumoasa Julia. La un moment dat am crezut că mai aveai un pic și o cereai de soție.

– Nu doar asta voia ea, spuse, sec, Seb. Mai voia să mă împovăreze și cu creditele enorme ale tatălui ei, și cu datoriile impresionante la jocuri de noroc ale fratelui ei. De cum a aflat că eram doar al doilea născut, fără titlu și fără un ban, m-a aruncat ca pe un cartof fierbinte. Îi mulțumesc că mi-a arătat cât de materialiste pot fi domnișoarele din aristocrație.

– O lecție benefică.

– M-a vizitat luna trecută, chiar, zise Seb. S-a măritat cu bătrânul Skeffington pe când noi eram plecați în Portugalia.

Benedict se încruntă.

– Skeffington nu e trecut binișor de șaizeci de ani?

– Ba da. Dar e bogat precum mitologicul rege Midas, ceea ce îl face o partidă atrăgătoare, măcar din punct de vedere financiar. Julia credea că, soțul ei fiind adesea plecat de acasă, aveam să fiu interesat de o aventură.

Benedict își dădu ochii peste cap.

– Spune-mi, te rog, că ai refuzat propunerea ei.

– Bineînțeles. Niciodată nu mă culc cu femei măritate.

– Eu nu aș înșela-o pe Emmy pentru nimic în lume, zise Alex cu ardoare.

– Nici eu pe Georgie, adăugă Benedict. Și nu doar pentru că m-ar trimite pachet la Polul Nord dacă aș fi infidel. Nu *vreau* să mă culc cu nimeni altcineva în afară de ea.

Sebastien clătină din cap, prefăcându-se dezgustat de fidelitatea lor de după căsătorie.

Adevărul era că mariajele lui Ben și Alex erau două dintre puținele fericite pe care le cunoștea el. Ambii fuseseră destul de norocoși să se căsătorească din dragoste. Nu doar că își doreau soțiile în sensul fizic, dar găsiseră și o compatibilitate sufletească ce îi lega de ele, alături de umor și de valori comune.

Familia lui Seb era antiteza perfectă, un amestec sordid de infidelități și de scandal. Era cel mai prost păstrat secret din aristocrație faptul că părinții lui Seb nu fuseseră căsătoriți la vremea la care îl concepuseră pe el. Prima soție a ducelui, Lady Sarah, murise la nașterea lui Geoffrey, fratele vitreg al lui Seb. Acesta din urmă

era rezultatul unei aventuri amoroase pe care ducele o avusese cu Maria Wolff, o instabilă contesă italiană, tânără văduvă, la rândul ei.

După moartea lui Lady Sarah, ducele se căsătorise repede cu Maria, deja gravidă, pentru a-și legitima fiul și pentru a se asigura că avea o „rezervă" în cazul în care Geoffrey se dovedea a fi la fel de bolnăvicios ca și mama lui.

Căsătoria nu se dovedise a fi una fericită. Mama lui Seb fusese mult prea energică, așa că nu se mulțumise să rămână la reședința de țară și să joace rolul de ducesă. Se întorsese la Londra și avusese o serie de amanți, iar ducele rămăsese la țară și își continuase aventurile cu o serie constantă de actrițe și de curtezane, pe care le alesese din ce în ce mai tinere.

Mama lui Seb murise de variolă pe când fiul ei avea doar opt ani. Tatăl lui jurase să nu se mai recăsătorească niciodată. Declarase că femeile nu meritau osteneala. Într-o demonstrație perversă de solidaritate față de mama lui plină de viață – și din dorința de a se distanța de tatăl lui tiran –, Seb adoptase la școală numele de Wolff și, începând de atunci, îl folosise mereu.

Nu era de mirare că părerea lui în privința căsătoriei era otrăvită de cinism.

– Nu mă surprinde faptul că ai crezut că domnișoara Brown avea să îți accepte cele cinci sute de lire, cugetă Alex cu voce tare, de parcă ar fi urmărit gândurile lui Seb. Julia ar fi profitat de ocazie. De fapt, majoritatea femeilor ar fi făcut-o.

– Ceea ce mă face să mă întreb de ce domnișoara Brown a refuzat, îi răspunse Seb încruntându-se. Nu părea deosebit de înstărită. Rochia îi era de bună calitate, dar veche de câteva sezoane. Și nu purta nici o bijuterie.

– Există o singură explicație, spuse Benedict. Dacă nu e deja măritată sau văduvă, trebuie să fie o virgină care se păstrează pentru o ofertă respectabilă.

Lui Seb i se strânse stomacul. Cu siguranță că soarta nu putea să fie *atât* de crudă.

– Atunci ce căuta într-un bordel? întrebă el. Nici o femeie necăsătorită și respectabilă nu ar fi prietenă cu o madamă cunoscută și cu un cârd de prostituate. Nu are sens.

Misterul întregii situații îl chinuia. Nu doar motivul din care îl refuzase evaziva domnișoară Brown, ci și pricina din care el, la rândul lui, refuzase alternativa incontestabil minunată oferită de doamna Haye în acea seară. Își pierduse tot interesul pentru alte femei.

Era al naibii de enervant. Oare unde dispăruse domnișoara Brown?

– Destul despre viața amoroasă a lui Seb sau despre lipsa ei, zise Alex. Avem vreo veste despre ruși și despre potențialul nostru spion?

Benedict clătină din cap.

– Eu și Georgie am participat alaltăieri seară la recepția de la Lieven și am făcut cunoștință cu majoritatea delegației ruse, inclusiv cu prințul Trubețkoi. L-am invitat la Tricorn pentru câteva partide de cărți, așa că trebuie să așteptăm și să vedem dacă acceptă oferta.

Seb ridică din umeri.

– Și nici eu n-am avut vreun noroc să aflu ce blazon era inscripționat pe acel inel luat de la mortul din zona docurilor. O să mai încerc.

– Teribila ducesă văduvă a fost la Lieven, adăugă Ben zâmbind. A spus că nu ai mai vizitat-o de multă vreme.

Seb mormăi:

– Nu-i adevărat! Am luat cina cu ea săptămâna trecută. Și apoi, a zis că ar vrea să se ducă una sau două săptămâni la Everleigh.

Se lovi peste frunte, amintindu-și dintr-odată.

– La dracu'! Mi-a cerut să îi dau vreo doi oameni care să o însoțească până în Oxfordshire. Am uitat cu totul de asta.

Se uită la ceas.

– Când? întrebă Ben.

– Astăzi.

– Vai de mine! chicoti Alex. Cunosc un ins care va fi mustrat de mama focului!

Seb se ridică și dădu pe gât restul de coniac.

– La naiba, acum e prea târziu ca să mai găsesc pe cineva. Va trebui să mă duc chiar eu.

Cei din nobilime o numeau pe strămătușa lui Seb „teribila" ducesă văduvă dintr-un motiv întemeiat, dar cotoroanța era unul dintre puținii membri ai familiei de care strănepotului ei chiar îi *plăcea*.

Așa că el s-ar fi simțit îngrozitor dacă bătrâna ar fi pățit ceva. Iar, până la urmă, o promisiune era o promisiune. Seb putea să fie ticălos în multe privințe, dar mereu își respecta cuvântul.

Ben se uită pe fereastră.

– Se pare că plouă, spuse el zâmbind enervant. Distracție plăcută!

Seb îi răspunse cu un gest obscen, care era folosit încă de pe vremea bătăliei de la Agincourt, și își blestemă în trei limbi sentimentul datoriei față de familie.

Capitolul 9

Cufundată în meditație, Anya se strecură prin aglomerata piață de flori. Fu un noroc chior să își ridice privirea și să vadă o siluetă înaltă, care tocmai cobora treptele intrării principale de la Haye. Vizitatorii bărbați erau ceva obișnuit la orice oră din zi sau din noapte, dar părul blond și statura bărbatului aveau ceva ce îi dădu Anyei fiori pe șira spinării.

Se ascunse după standul unui vânzător de flori. Se uită de după o găleată plină cu lalele, iar nările i se umplură de mirosul pătrunzător de putregai al apei de flori și al zambilelor ofilite.

Încă o privire îi confirmă cele mai rele temeri; Vasili Petrov se opri pe trotuar, cu fruntea încruntată într-o expresie de frustrare. În timp ce ea îl privea, Vasili își puse pălăria, încrețindu-și nasul, dezgustat, atunci când trecu pe lângă un vânzător zdrențăros de buchete. Apoi o porni spre St. James cu pași mari, plini de hotărâre.

Anya inspiră adânc, pentru a se liniști, și își opri mâinile din tremurat. Se simțea oarecum rău. Dumnezeule! Dacă ar fi mers un pic mai repede, dacă nu s-ar fi oprit să admire acea bonetă în vitrina unui magazin de pe Bond Street, s-ar fi ciocnit de el de-a dreptul.

Ce căuta Vasili în Covent Garden? Oare doar o simplă coincidență îl adusese aproape la ușa ei, sau era vorba de ceva mai rău?

Speriată de moarte, bătu la ușa lui Charlotte.

– Bărbatul ăla, zise ea fără preambul. Blondul care tocmai a plecat...

Gura ca un boboc de trandafir a lui Charlotte se încreți, furioasă.

– Contele Petrov? Unul dintre conaționalii tăi, cred. Te asigur că nu va mai fi primit înapoi.

Stomacul Anyei se strânse de groază.

– De ce? Ce a făcut?

– A întrebat dacă am rusoaice, dar i-am spus că nu. S-a mulțumit cu Tess, dar, după câteva minute, ea a venit jos în fugă, plângându-se că el a lovit-o. El a zis că ea a vrut dur și că s-a lăsat purtat de val, dar Tess a spus că nici gând să se fi învoit la așa ceva. L-am dat afară. Charlotte se încruntă. Îl cunoști?

– Știu că la Sankt-Petersburg avea o reputație proastă în privința femeilor, zise Anya, spunând adevărul, dar evitând cu abilitate să răspundă direct la întrebare. Mă bucur că i-ai spus că nu e bine-venit.

Se forță să zâmbească degajat și se prefăcu că trecea peste subiectul legat de necioplitul ei conațional – de parcă nu era el însuși motivul din cauza căruia fusese obligată să fugă.

– Am venit să îți spun că voi petrece niște timp la țară împreună cu ducesa văduvă. Câteva săptămâni, bănuiesc. Vrei să fii atentă la Elizaveta în locul meu? Nu îmi place ideea că rămâne singură în apartament.

Chipul lui Charlotte se relaxă într-un zâmbet.

– Bineînțeles. Nu îți face griji din pricina ei. Și mă îndoiesc că va sta singură prea mult timp, cu avocatul ăla al ei care o însoțește pretutindeni.

Zâmbetul larg al lui Charlotte dădea de înțeles că ea aproba acea legătură.

– Mulțumesc, spuse Anya. Acum trebuie să plec ca să împachetez. Văduva vrea să plecăm imediat. Spune-i lui Tess să continue să exerseze cu cititul!

Urcă scările până la apartamentul ei. Stomacul îi era încă agitat din pricină că îl văzuse pe Petrov atât de neliniștitor de aproape de ea. Faptul că el venise până la Covent Garden și că se afla în căutare de rusoaice nu prevestea nimic bun. Oare îi dăduse de urmă?

Își împachetă lucrurile într-o mică geantă de voiaj, observând, cu un amuzament detașat, că acum toate posesiunile ei încăpeau într-un spațiu atât de mic. Atunci când venise de la

Sankt-Petersburg la Paris, avusese cel puțin cincisprezece cufere pline cu haine, pantofi și alte accesorii. Uneori îi era dor să aibă din nou o garderobă frivolă și scumpă, dar era și mândră de felul în care învățase să economisească de când venise la Londra. Devenise adepta târguielilor cu negustorii din piață pentru cel mai bun preț, precum și a purtatului rochiilor mai mult de un meschin sezon.

În sfârșit, Elizaveta sosi, iar Anya îi povesti despre apariția neașteptată a lui Petrov.

– Ce coincidență îngrozitoare! murmură, înspăimântată, prietena ei. Închipuie-ți ce s-ar fi întâmplat dacă te vedea!

Anya dădu din cap, încuviințând.

– Acum el se află mult prea aproape ca să mă mai simt în siguranță. Iată de ce plec în Oxfordshire, împreună cu văduva. Petrov nu are cum să mă găsească acolo.

– Vrei să te însoțesc? Sunt sigură că aș putea întreba la slujbă dacă...

– Nu e nevoie. Mă îndoiesc că Petrov te-ar recunoaște, chiar dacă te-ar vedea. Și știu câtă plăcere îți face compania lui Oliver.

Elizaveta se înroși de furie, iar Anya râse și o îmbrățișă cu afecțiune.

– Crede-mă că viața mea din Oxfordshire va îngrozitor de plictisitoare. Fără piese de teatru, fără gălăgia de la operă. Te vei distra mult mai bine aici.

Anya se lăsă pe spate și își fixă prietena cu o privire serioasă.

– Dar te rog să ai grijă. Știm amândouă de ce e în stare Petrov.

Elizaveta dădu din cap în semn de încuviințare.

– Și tu, draga mea.

În timp ce străbătu cei opt sute de metri înapoi până la Grosvenor Square, Anya fu foarte atentă ca nu cumva să o urmărească Petrov sau oricine altcineva, dar nu văzu nimic ieșit din comun. O găsi pe văduvă gata de plecare.

– Pari îngrijorată, copilă. Ce s-a întâmplat?

Ochii văduvei era la fel de vicleni și de curioși precum cei ai unui corb.

– Contele Petrov a fost la Covent Garden. Îi punea întrebări vecinei mele, doamna Haye. Îmi fac griji ca nu cumva să fi descoperit unde locuiesc.

Văduva se ridică în picioare sprijinindu-se în bastonul ei preferat, cu măciulie de argint.

– Nu văd cum ar fi reușit asta, draga mea. Dar călătoria noastră la țară e un lucru bun, nu-i așa? Mai bine să fim în siguranță decât să ne pară rău.

Anya dădu din cap, încuviințând spusele bătrânei.

– Sunteți sigură că mai vreți să mergeți? Nu vreau să vă pun în nici un pericol.

Văduva pufni:

– Ei, na! Un dram de pericol va adăuga un pic de sare și piper vieții mele, să știi.

Dădu din cap către Mellors, majordomul ei cu chip împietrit, în timp ce acesta deschidea ușa trăsurii care le aștepta și o ajuta să urce.

– Mulțumesc, Mellors. Acum haide, domnișoară Brown.

Trăsurile englezești nu semănau deloc cu troica rusească. Mai întâi de toate, erau complet închise. Anya urcă în interiorul luxos și zâmbi, încântată. Bagajul ei, cât era el de mic, fusese depozitat în cutia exterioară de către John, vizitiul cel voinic al ducesei.

Cerul promitea ninsoare, sau măcar ploaie. Ducesa își acoperi poala cu o pătură de călătorie tivită cu blană și se sprijini de speteaza banchetei îmbrăcate în catifea. Anya își puse picioarele pe cărămida caldă de pe podea și se înfășură în pelerina rusească de călătorie care era preferata ei. Cumpărată de la Paris, era chiar cea în tivul căreia cususe diamante, făcută din lână bleu, tivită cu hermină albă și decorată cu fir argintiu. Elizaveta spunea mereu, în glumă, că pelerina aceea o făcea pe Anya să arate precum Snegurocika, Prințesa Zăpezii și fiica Iernii, un personaj din mitologia rusească.

– Gata, Excelență? strigă John, vizitiul.

– Un moment! răspunse Anya.

Văduva ridică din sprâncene, întrebătoare, iar Anya îi zâmbi în chip de scuză.

– E vorba de o superstiție rusească. Trebuie să păstrăm un moment de tăcere pentru a ne asigura că vom călători în siguranță.

Văduva chicoti:

– Ce obiceiuri minunat de ciudate aveți, draga mea! La ce servește un minut de tăcere? Bănuiesc că îți poate da ocazia să îți amintești de toate lucrurile pe care ai uitat să le împachetezi.

Anya râse.

– Nici eu nu știu prea bine la ce ajută superstiția, dar în Rusia e foarte răspândită.

– Prea bine, să păstrăm un minut de tăcere. Doamne ferește să dea vreo furtună peste noi!

Amândouă rămaseră tăcute preț de un scurt moment, în timp ce de afară continua să se audă zgomotul agitației din Grosvenor Square.

– Gata. Asta ar trebui să fie de ajuns.

Ducesa se încruntă.

– Nici un semn de călăreți. I-am spus lui Sebastien să îmi trimită doi oameni, dar probabil că ticălosul a uitat. Nu contează. John are o pușcă sub capra trăsurii.

Bătu puternic cu bastonul în acoperiș.

– Înainte!

Ieșiră greoi din grajduri și intrară în Grosvenor Square, cu grădina ei centrală bine îngrijită și cu grilajele vopsite elegant în negru. Fiecare locatar al impunătoarelor clădiri care aveau fațada spre piață deținea o cheie ca să descuie poarta privată și să intre în grădină.

Trăsura o luă repede pe Park Lane, iar apoi se îndreptă spre vest, către bariera Knightsbridge. Clădirile cedară locul câmpurilor și copacilor. Un vânt rece sufla prin crăpăturile dintre portiere și ferestre.

Reședința de țară a văduvei se afla la câteva ore de mers cu trăsura de vestul Londrei. Anya privea cu interes cum se schimba peisajul. Cu un an în urmă, când ea și Elizaveta traversaseră Belgia și se îndreptaseră spre Londra, fuseseră prea obosite și îngrijorate ca să observe peisajul. Iar de când se stabiliseră în capitală, nu avuseseră destui bani ca să se aventureze dincolo de ea.

O turmă de oi se îngrămădea pentru a se proteja de vânt. Poate că iarna venea devreme în acel an? Charlotte spusese că în Anglia nu ningea atât de mult precum în Rusia, dar Anyei îi plăcea să-i fie cald, așa că asta nu o deranja deloc.

Ideea că s-ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată în țara ei îi trezi Anyei o scurtă și melancolică senzație de dor de casă. O

alungă. Luase decizia corectă. Indiferent de cât de grea era viața în Anglia și de cât de limitat era traiul lor, ea și Elizaveta se aflau la adăpost.

Sau cel puțin fuseseră. Să fi fost prezența lui Vasili la Londra o simplă coincidență? Sau primise el vreun indiciu că ea se ascundea aici? Pe Anya o cutremură gândul la acea posibilitate. Se bucura că plecase din Londra.

Trecură de Hammersmith, apoi de o cârciumă numită Câinele și Rața și străbătură, în continuare, întinderea vastă și singuratică a mlaștinii Hounslow Heath. Cerul se întunecase în mod constant, pogorând asupra ținutului o tristețe care se potrivea cu gândurile deprimante ale Anyei.

Ea se uită cu afecțiune la văduvă, care adormise cu gura un pic deschisă și cu capul lipit de colțul banchetei capitonate.

Începu să plouă. Anya înjură în gând. Rușii credeau că ploaia în ziua călătoriei aducea noroc, dar drumurile noroioase aveau să le încetinească și mai mult înaintarea. Părea că norii aproape coborâseră pe pământ, formând o ceață ce diminua vizibilitatea.

De pe capra trăsurii se auzi un țipăt alarmat. Prin aer răsună un zgomot ca de tunet și trăsura se opri dintr-odată. Caii dădură înapoi, nechezând neliniștiți, iar văduva se trezi, speriată. Pentru a se echilibra, Anya se agăță de curelușa de piele de lângă fereastră, în timp ce trăsura se zgudui și se legănă pe arcuri.

Anya miji ochii, privind prin geamul stropit de ploaie. Văzu trei bărbați călare dând buzna dintre copaci și coborând în goană spre ei. Inima i se opri de frică. Toți trei purtau pălării trase până deasupra ochilor și eșarfe legate peste fețe pentru a le ascunde identitatea. Fiecare avea o armă de foc.

Pușca lui John se descărcă deasupra lor cu un zgomot asurzitor.

– Ce naiba se întâmplă? întrebă văduva.

– Bandiți, doamnă! strigă vizitiul.

Metalul păcăni în timp ce el se chinuia să încarce din nou.

– Trei draci, coboară repede și vin spre noi, doamnă!

Se auzi o altă împușcătură, de data asta din partea hoților. Un sunet precum pietrișul lovind laturile trăsurii o făcu pe Anya să se ascundă instinctiv. John înjură.

– M-au nimerit, nemernicii!

– Dumnezeule! strigă văduva. John, te-au împușcat?

– Da, doamnă! Dar doar în braț. Sunt...

Cei trei atacatori săriră pe el înainte să apuce să mai spună ceva.

– Banii sau viața! urlă cel mai apropiat bandit, făcându-și calul să meargă în cerc.

Cei doi tovarăși ai săi se așezară de o parte și de alta a trăsurii, cu armele pregătite.

Văduva încremeni, indignată.

– Ei, asta-i *culmea*!

Inima Anyei bătea nebunește, dar aproape că zâmbi auzind tonul nemulțumit al bătrânei. Văduva oftă, iritată, de parcă era oprită pe drumul Maiestății Sale de un inconvenient obișnuit. Băgă mâna între pernele trăsurii și scoase o pungută legată cu șnur.

– Cam asta a fost cu minutul tău de tăcere, fata mea. Bandiți! Nu-ți face griji. Țin la îndemână o cantitate mică de argint pentru asemenea situații. Coboară geamul.

Anya făcu precum i se ceruse. O pală rece de ploaie o lovi peste față. Văduva aruncă punga afară, iar aceasta căzu, cu un clinchet surd, în fața calului pe care călărea șeful banditilor.

– Poftim! strigă ea. Nu aveai de ce să îmi rănești vizitiul, brută!

Ceilalți hoți rămaseră cu armele ațintite spre vizitiu, iar șeful lor descălecă și ridică punga. O cântări în mână, evaluând în tăcere cât făcea. Apoi o vârî în faldurile hainei lui murdare, de culoare cafenie.

Văduva vorbi din nou:

– Sunt sigură că voi, domnilor, aveți niște case la care să mergeți, iar mie nu îmi place deloc să stau afară, în frig. Dați-vă la o parte!

Anya își ținu respirația, sperând că se terminase calvarul, dar șeful clătină din cap.

– Nu. Jos din trăsură!

Anya se încruntă. Vocea bărbatului era groasă, iar vocalele, neclare. Oare era beat? Un fior rece îi străbătu șira spinării. Să coboare? Asta nu era ceva obișnuit, nu? Cu siguranță că bandiții aceia nu voiau decât să fure și atâta tot...

– Să coborâm? Nu vom face așa ceva! zise, hotărâtă, văduva. Plouă!

Portiera fu deschisă cu o smucitură. Anya icni.

– Am zis: afară!

Bărbatul vârî mâna în trăsură și o apucă de braț. Ea se retrase, luptându-se.

– Dă-i drumul! strigă ducesa.

Ea îl lovi pe bărbat cu bastonul, dar în van; Anya fu scoasă din trăsură. Aproape căzu în drum și suspină de durere când glezna i se suci sub ea. Piciorul îi alunecase pe o băltoacă înghețată.

– Ea e? întrebă șeful, privind la ceilalți doi călăreți de parcă ar fi vrut ca ei să confirme.

O apucă pe Anya de glugă și i-o trase pe spate, pentru a-i expune chipul și părul. Nedumerită, ea își ridică privirea spre cel mai apropiat bărbat, dar nu văzu decât o pereche de ochi deschiși la culoare, care o priveau din spațiul dintre borul pălăriei și eșarfă. Insul miji ochii la ea și dădu, scurt, din cap, în semn de încuviințare.

– Da. Ea e. Plecăm.

Dându-și seama de accentul bărbatului, Anya simți un gol în stomac. Rusesc. Nu erau bandiți. Erau *răpitori*. Cum de știuse Vasili unde să o găsească?

– Haide, atunci! Ia-o.

Șeful o ridică pe Anya în picioare și o împinse spre cel de-al doilea bărbat. Ea începu să se lupte cu tot dinadinsul. Își balansă pumnul și lovi maxilarul răpitorului ei. El înjură și se dădu înapoi, împleticindu-se. Ea profită de avantaj, zgâriindu-l pe față. Eșarfa lui căzu, dezvăluind un chip urât, tuciuriu, pe care Anya nu-l mai văzuse niciodată.

El o zgâlțâi de-i clănțăniră dinții în gură.

– Încetează, femeie!

Rusul călare se aplecă să o ridice pe calul lui, dar fură întrerupți de urletul celui de-al treilea bărbat:

– Repede! Vine cineva! Un călăreț!

Sunetul continuu al copitelor ajunse la urechile Anyei, iar ea simți cum speranța îi renăștea în piept. Miji ochii și se uită în lungul drumului.

Un cal negru venea cu repeziciune de după cotitură, cu coama și coada fluturând. Călărețul era o siluetă neagră, aplecată peste gâtul calului. Mantaua îi fâlfâia în spate precum o pereche aripi,

de parcă ar fi fost un călăreț al Apocalipsei, trimis din iad. Anyei i se tăie respirația.

Călărețul se îndreptă în șa; în mână ținea o pușcă. Doar nu avea să încerce să tragă de pe un cal aflat în mișcare? Ei abia dacă îi trecu acel gând prin minte, că îl și văzu cum ținte̦a – chiar spre ea – și apoi inima i se opri în loc.

Bărbatul de lângă ea înjură. Anya auzi un pocnet și văzu un nor de fum ridicându-se din arma călărețului. Ea simți cum slăbi strânsoarea în care îi era ținut brațul, se întoarse și își văzu răpitorul întins, cu ochii mari și goi, pe pământul de la picioarele ei. Un firicel roșu de sânge curgea din gaura care i se căscase în piept. Sângele se scurgea în băltoaca noroioasă de lângă el.

Unul dintre tâlharii călare trase cu arma. Scăpat din frâu, calul șefului lor o luă la goană pe drum. Călărețul ce se apropia se aplecă și trase din nou, cu o a doua armă, iar rusul se prăbuși mort în șa. Calul său dădu înapoi, zăpăcit de greutatea trupului care rămăsese inert în spinarea lui, iar cadavrul alunecă într-o parte. Îngrozit, animalul o luă la goană înspre copaci, cu piciorul cadavrului încă prins în scară. Calul galopa, târându-l pe mort după el.

Anya abia înțelegea ce vedea. Ridică privirea la cel de-al treilea și ultim bandit. Eșarfa îi căzuse de pe față, așa că ea putu să se uite bine la trăsăturile lui. Cu un strigăt aspru, el dădu pinteni calului și o luă la goană în sus pe deal, după tovarășul său târât în goana calului.

Anya se întoarse – și își înăbuși un țipăt atunci când enormul cal al salvatorului ei se opri, tropăind, drept în fața ei. Animalul se dădu înapoi, ridicându-se în două picioare și amenințând să o strivească, dar călărețul își păstră echilibrul cu o abilitate desăvârșită, ceea ce o umplu de admirație pe Anya. Fiind și ea călăreață, știa de câtă forță era nevoie ca să controlezi un animal atât de mare.

Își ridică privirea la călăreț, cu inima bubuindu-i în piept. Încercă să îl vadă pe bărbatul care îi sărise în ajutor, dar silueta lui, profilată pe cerul cenușiu, era neclară din pricina ploii. Atunci se auzi, din interiorul trăsurii, vocea seacă a văduvei:

– Vai, Sebastien! Ce *intrare* ți-ai făcut! Chiar și așa, mai bine mai târziu decât niciodată.

Capitolul 10

Inima îi bubuia în coaste lui Seb în timp ce își ținea în frâu calul acoperit de spume.

În ce naiba se mai băgase acum strămătușa lui?

Îi dăduse pinteni lui Eclipse fără să se mai gândească. După atâția ani de armată la pușcași, îi intrase în sânge reflexul de a călări spre inamic atunci când se auzeau focuri de armă, așa că se ocupase repede și eficient de bandiți. Îi părea rău doar că nu își putuse reîncărca Bakerul suficient de repede încât să îl împuște și pe cel de-al treilea nelegiuit.

Se uită la vizitiul mătușii lui, care încerca să își lege o batistă în jurul antebrațului ce sângera.

– Te-au nimerit, John? Cât de rău ești rănit?

– Nu-i nimic grav, milord. Doar o zgârietură. Bine că bandiții ăia au avut arme de vânătoare și nu o pușcă, precum dumneavoastră. Alea nu sunt atât de precise. Se uită la Seb cu un zâmbet larg, admirativ. Ce frumos ați tras, domnule, de pe un cal în mișcare!

Seb îi răspunse tot cu un zâmbet.

– Păi, ar cam trebui să mă pricep. Am luptat timp de trei ani alături de pușcașii Maiestății Sale. Dar nu am crezut ca asta să îmi fie vreodată de folos în Anglia.

Liniștit în privința rănii vizitiului, care nu era gravă, se uită în jos. Dorothea îl privea din trăsură cu o expresie vag amuzată, dar atenția lui Seb fu atrasă de femeia care se afla lângă portieră și care purta o mantie de culoare bleu. O recunoscu pe dată.

Era *ea*! Femeia de la bordel! Ce naiba căuta alături de strămătușa lui?

– Tu!

Își luă ochii de la chipul ei șocat și o săgetă cu privirea pe Dorothea.

– Ce naiba se petrece aici?

Văduva îi zâmbi în semn de felicitare.

– Mă bucur mult că ai sosit, Sebastien. Ai picat la țanc! Însă e păcat că a trebuit să îi omori.

El se uită la cadavrul de pe marginea drumului.

– Erau tâlhari. Oricum ar fi fost spânzurați. Eu n-am făcut decât să le grăbesc sfârșitul.

Sprâncenele văduvei tresăriră.

– Adevărat, dar nu putem interoga morții.

– De ce ai vrea să o faci?

– Nu erau simpli hoți. Erau răpitori.

Seb se încruntă.

– De ce ar vrea cineva să te răpească?

– Află că sunt o țintă foarte dorită, spuse văduva făcând, în glumă, pe ofensata. Dar nu pe mine mă voiau. Se uită la femeia de lângă trăsură. O voiau pe ea.

Seb se întoarse la frumusețea din fața lui.

– Nu cred că voi doi v-ați cunoscut, zise văduva. Anna, el este nepotul meu, Sebastien, conte de Mowbray. Bastien, ea este Anna Brown. Însoțitoarea mea.

– Anna Brown? repetă, zeflemitor, Seb.

– Exact, spuse, bățoasă, fata.

În ochii ei era ceva, o sclipire provocatoare care lui îi făcu pulsul să crească, drept răspuns.

– Așadar, domnișoara Brown este însoțitoarea ta?

Văduva se uită urât la el.

– Da. Tocmai am spus-o, nu? Domnișoara Brown e însoțitoarea mea de aproape un an. Ce-i cu asta?

– Ești dusă de nas.

El miji ochii și își plimbă privirea lent, intenționat, peste întreaga făptură a fetei, din cap până în picioare.

Ea își îndreptă spatele și îi aruncă o privire arogantă, în ciuda faptului că era stropită de noroi și că avea părul teribil de ciufulit. Era cu câțiva centimetri mai scundă decât el, iar Seb încă se afla în șa, pe Eclipse, dar cumva ea tot reuși să îl privească de sus.

Dumnezeule, era la fel de surprinzătoare pe cât și-o amintea!

Datorită ei, îndurase o săptămână de castitate autoimpusă și o succesiune de vise ridicol de erotice. De câteva ori se trezise în punctul culminant – ceva ce nu i se mai întâmplase de pe vremea când era un tânăr fără experiență sexuală. Acum, contrar logicii, obiectul acelor fantezii fierbinți se afla chiar în fața lui, în mijlocul mlaștinii Hounslow Heath. Fata arăta șocată, murdară, și, cu toate astea, de-a dreptul superbă.

O țintui cu o privire dură.

Ochii ei albaștri erau încadrați de gene un pic mai închise la culoare decât părul de culoarea mierii. Cozile groase i se despletiseră de cât se luptase, șuvițele îi încadrau fața, iar pielea îi era palidă, cu excepția unei ușoare îmbujorări pe pomeți – trandafiri roz pe zăpadă.

Mădularul lui tresări, dar frumusețea ei nu făcea decât să îl enerveze. Era limpede că fata nu era ceea ce părea.

– Nu e o însoțitoare, zise el fără ocolișuri. Este o... Făcu o pauză, nefiind sigur de cuvântul pe care îl căuta. O impostoare, sfârși el. Ți-ai verificat recent cutia de bijuterii? Nu aș fi deloc surprins să aflu că te-a jefuit.

Nici nu era de mirare că ea îi refuzase banii la Haye. Probabil că fura de la strămătușa lui.

Frumoasa exclamă, indignată:

– Cum îndrăzniți? Eu *niciodată* nu...

Ducesa izbucni în râs.

– O, nu! Sebastien, greșești. Anna n-ar fura niciodată de la mine. Haide, de ce ești atât de antipatic?

– Se vede limpede că încearcă să intre în grațiile tale, să îți câștige încrederea.

– Astea sunt prostii, spuse ducesa pe un ton care nu admitea replică. Ea își privi însoțitoarea și expresia i se schimbă. Este o tânără care acum se află într-un foarte mare pericol.

Seb se uită urât la fată.

– De ce? De ce te-ar vrea cineva *pe tine*?

Ea tresări la tonul lui usturător și schimbă cu bătrâna ducesă o privire complice, grăitoare. Furia lui crescu. Ambele femei ascundeau ceva.

– Care e numele tău *adevărat*?

Fata pufni, resemnată.

– Anya.

– Anya, repetă el, pronunțând cuvântul cu atenție, experimental.

– Excelent. Progresăm. Ești rusoaică?

Asta ar fi explicat accentul de care el își dăduse seama atunci când o întâlnise pentru prima oară, la Haye. Ea vorbea cu accent rusesc, amestecat cu un pic de accent francez.

– Interesant.

– Da.

– Anya și mai cum?

– Numele meu de familie nu e important.

El ridică din sprâncene.

– Dacă ne gândim la faptul că acei bărbați încercau, după cât se pare, să te răpească, aș zice că este foarte important, nu crezi?

Sarcasmul lui o făcu să se încrunte.

– Anya... Ivanov.

Lui nu-i scăpă mica ei ezitare. Ivanov era unul dintre cele mai comune nume din Rusia, echivalentul lui Smith sau Brown în Anglia. Continua să-l mintă, mica șarlatancă!

– Cine ar vrea să te răpească? Datorezi bani cuiva?

– Nu-i nimic de genul ăsta, spuse văduva, oftând. Anya a fost camerista personală a prințesei Denisova. Prințesa s-a sinucis la Paris anul trecut, dar există oameni la Sankt-Petersburg care refuză să creadă că a murit. Din moment ce biata Anya a fost martoră la ultimele ore ale stăpânei ei, ei vor să-i pună întrebări despre asta.

– Și atunci de ce nu-i fac o vizită?

– Anya refuză să vorbească despre asta, iar eu înțeleg foarte bine reticența ei de a redeschise răni atât de dureroase. Prințesa Denisova a murit, așa că nu mai e nimic de zis, spuse văduva, dând din cap cu hotărâre. O duceam pe fată la Everleigh ca să scape de cei care vor să o chinuie. Dar se pare că au fost mai hotărâți decât am anticipat noi.

Chipul mătușii lui Seb deveni gânditor, ceea ce îl făcu pe acesta să se oprească. Mai văzuse acea expresie calculată. De obicei apărea înainte ca Dorothea să se certe crunt cu cineva sau să facă vreo declarație ce ofensa cu siguranță.

– Hmm... Cu cât mă gândesc mai bine, cu atât are mai mult sens.

– Ce anume? întrebă el cu precauție.

– Păi, este clar că Anya are nevoie de mai multă protecție decât îi pot asigura la Everleigh o femeie în vârstă, firavă, și o mână de servitori. Are nevoie de cineva care să fie obișnuit să se ocupe de bandiți și derbedei. Tu trebuie să o protejezi, Sebastien. Ia-o cu tine la Tricorn.

– Poftim? Nu! zise Seb.

– Sub nici o formă! spuse și fata în același timp.

– Nu te pot lăsa să continui spre Everleigh neînsoțită, protestă Seb.

Văduva flutură din mână.

– Ei, na! Nu îmi imaginez că o să fiu jefuită *de două ori* într-o seară. John e rănit ușor, iar eu am destui servitori care să mă cocoloșească de îndată ce ajung acolo.

Se întoarse spre fată.

– Acum ei știu că ești cu mine, ceea ce înseamnă că la țară vei fi vulnerabilă. Sebastien este cel mai bun. Poți să stai cu el, sub protecția lui, până când cei care te caută vor renunța și se vor întoarce acasă.

– Ia stai un pic..., zise Seb.

Văduva îi zâmbi larg, cu o falsă inocență care pe el nu îl convinse deloc. Dorothea se amesteca, naiba să o ia, iar el nu putea decât să-și dea cu părerea în privința motivelor.

Nu făcea pe pețitoarea, de asta era sigur. Nu i-ar fi impus o femeie din clasele inferioare, oricât de frumoasă, ca potențială soție. Chiar și înainte ca el să devină conte, familia se așteptase ca Seb să aleagă o prostuță oarecare din rândurile nobilimii, dacă ar fi vrut vreodată să se însoare. Ceea ce cu siguranță că el nu voia.

Oare Dorothea voia ca fata să îi devină amantă? Seb se îndoia de asta, fiindcă bătrâna chiar părea atașată de ea. Așa că Seb nu credea că strămătușa lui i-ar fi oferit-o pe acea Anya de bunăvoie, distrugându-i, astfel, reputația. Seb se încruntă, complet derutat.

– De când Alex și Benedict și-au găsit soții, tu ai rămas singur la Tricorn, continuă, rațional, ducesa.

Se întoarse spre Anya.

– Chiar săptămâna trecută îmi spunea cât de plictisitor este. Poți să o găzduiești într-unul dintre vechile apartamente, Sebastien. Abia o să observi că e acolo, încheie ea, cu o sclipire vicleană în ochii umezi.

– Un club pentru domni nu e un loc pentru o lady, răspunse Seb.

De când era el atât de preocupat de maniere? Cine ar fi zis?

– Ea nu e o lady. Este *însoțitoarea* unei lady. Și, serios vorbind, acum nu e momentul să discutăm despre etichetă. În seara asta viețile noastre au fost puse în primejdie de moarte.

Maxilarul Dorotheei rămase ferm și în ochii ei se văzu o sclipire bătăioasă. Nu mi-ai refuza această unică rugăminte, Sebastien, nu-i așa?

Fir-ar să fie! Sebastien se simți încolțit, țintuit ca o insectă pe planșa unui naturalist. Căută un alt argument, dar fata vorbi:

– Oamenii aceia sunt morți sau departe de noi acum, doamnă. Nu mai avem motive să ne schimbăm planurile.

– Tu chiar crezi că cel care i-a trimis nu va încerca din nou? întrebă ducesa.

Fata se uită, îngrozită, la Seb.

– Dar nu s-ar cuveni ca noi doi să locuim sub același acoperiș.

– Cine va ști? Nu e vorba ca voi doi să vă apucați să frecventați împreună cercurile nobilimii. Fă-mi pe plac, copilă. Nu voi fi liniștită decât atunci când vor dispărea primejdiile care te pândesc.

Disperarea din vocea fetei îl făcu pe Seb să se simtă mult mai bine. Într-adevăr, cu cât se gândea mai adânc la întreaga situație, cu atât își dădea seama că asta era ocazia perfectă să o instaleze pe femeiușca aceea sfidătoare sub acoperișul lui și să descopere cine era ea cu adevărat și ce urmărea. Iar atunci, de ce să se mai opună planului strămătușii lui?

– Dacă mă gândesc mai bine, cred că planul tău este foarte bun, Dorothea.

Fata îi aruncă o privire îngrozită. Seb își înăbuși un zâmbet.

– Pot să o protejez mult mai bine la Tricorn decât la Everleigh.

– Nu!

Anya se uită la ducesă cu disperare și implorând-o din priviri.

– Cine vă va citi din ziare?

– Ei, asta-i! Îl voi pune pe unul dintre ceilalți servitori să o facă. Și am destui prieteni de vizitat în Oxfordshire. Nu mă voi plictisi.

Bătrâna ducesă o trase pe Anya mai aproape de trăsură, iar Seb se strădui să audă conversația lor șușotită.

– Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ai păți ceva, draga mea. Ești nepoata pe care nu am avut-o niciodată.

În ochii văduvei se arătă o lucire stranie, iar Seb clipi, șocat, fiindcă Dorothea rareori își permitea să lase să se vadă la ea ceva atât de scandalos precum emoția.

Fata oftă, iar apoi înclină din cap în semn de încuviințare.

– Cum doriți.

Îi aruncă lui Seb o privire de antipatie pură, de parcă el ar fi purtat, cumva, vina pentru întreaga situație, iar corpul lui zvâcni drept răspuns. Prin vene începu să îi pulseze nerăbdarea față de provocarea care tocmai îi ieșise în cale. O, ce distractivă avea să fie întreaga poveste!

Îl îmboldi pe Eclipse înainte.

– Va trebui să călărești împreună cu mine. Pune piciorul peste al meu și dă-mi mâna.

Cu un oftat, ea făcu ceea ce îi ceruse el. Seb o trase în sus, ca să se așeze într-o parte, în fața lui, cu picioarele peste coapsa lui. Simți că amețea la atingerea trupului ei zvelt, care acum aproape că îi stătea așezat în poală. Eclipse se mișcă într-o parte, protestând, astfel, față de greutatea în plus, dar Seb îl struni cu ușurință dintr-o apăsare a genunchilor.

Își trecu brațele pe după talia fetei, iar marginea de blană a pelerinei ei îl gâdilă pe gât. Părul ei îl lovi peste obraz. Parfumul ei îi umplu nările. Mirosea delicios, a iasomie și a ploaie, iar lui îi veni dintr-odată să râdă. Se simțea de-a dreptul barbar, precum un războinic viking care se întorcea acasă cu prada sa.

Calul lui descrise un cerc în timp ce Dorothea, veselă, flutură din mână către ei.

– Aveți grijă, dragilor! Trimiteți vorbă cât de repede se poate!

Seb îi dădu pinteni lui Eclipse. Calul porni la drum, iar el simți cum creștea triumful înlăuntrul lui. Anna Brown, Anya Ivanova – oricare i-ar fi fost numele – era acum la mila lui. Îl mințea. Iar el nu avea să se lase până când nu îi descoperea toate secretele.

Capitolul 11

Anya simți că i se învârtea capul. Cum de ajunsese să se îndrepte în galop înapoi spre Londra, în brațele acelui străin frumos și arogant? Un bărbat care omorâse doi alții cu aparentă ușurință și cu și mai puține regrete.

Nu reușea să scape de senzația că fusese salvată de un rând de răpitori doar ca să fie luată acum de un altul. Din lac în puț. Iar ducesa văduvă, prietena ei, fusese de acord cu asta.

Nu, nu era corect din partea ei să judece astfel. Văduva nu îi trădase secretul, nici măcar față de propria ei rudă. Și exista o logică în spatele deciziei bătrânei de a-i cere lui Wolff să o protejeze. Bărbatul acela era, practic, un erou. Fusese decorat de mai multe ori pentru felul în care luptase în războaiele duse împotriva lui Napoleon. Iar, conform spuselor văduvei, recenta lui înnobilare se datorase unui serviciu neprețuit adus prințului de Wales.

Cu siguranță că știa cum să tragă cu pușca. Îndemânarea cu care îl împușcase pe omul ce o ținea captivă fusese uimitoare. Când își aminti sângele scurs în noroi, Anya se simți năpădită de un val de greață. Nu mai văzuse niciodată un om mort.

Era foarte atentă la răpitorul ei. Vântul bătea aprig, dar brațele lui erau puternice. Anya îi simțea căldura cu latura trupului care îi era lipită de el. Pentru un scurt moment, își permise să se lase absorbită de senzația de a fi pur și simplu ținută în brațe. Ea îmbrățișa femei – pe Elizaveta și pe Charlotte – tot timpul, dar ele erau mici, moi și miroseau dulce. Era o cu totul altă experiență să se afle în brațele acelui bărbat. O experiență care se dovedea a fi, în mod paradoxal, și liniștitoare, și foarte enervantă.

Ca să își distragă atenția de la apropierea dintre ei, spuse:

– V-ați asumat un risc teribil să trageți în acel om în timp ce călăreați. Dacă mă mișcam? M-ați fi putut omorî pe mine în schimb.

Asta ar fi pus capăt planurilor lui Vasili.

El pufni, plin de aroganță:

– Puțin probabil. Datorită luptelor împotriva lui Bonaparte, am destulă experiență în privința trasului de la distanță. A fost un risc calculat.

Auzind acele vorbe care dovedeau atâta încredere în sine, Anya ridică din sprâncene. O cuprinse invidia. Ce bine ar fi fost să aibă și ea un astfel de talent la omorât dușmanii! Dacă i-ar fi putut nimeri ciucurii cizmelor de la cincizeci de pași, Vasili s-ar fi gândit de două ori înainte să o amenințe. Din păcate, trasul cu arma nu făcuse parte din vasta învățătură pe care o primise. Nu trăsese niciodată cu un pistol.

Își ajustă poziția. Era stânjenitor și fizic, și emoțional să stea în poala lui. Gluga pelerinei îi căzuse; fața îi era rece, dar simțea căldura respirației lui Wolff pe gâtul ei. Se cutremură din pricina senzației neliniștitoare. Călăritul în poziție laterală nu era potrivit pentru călătoriile pe distanțe lungi.

– Opriți, ceru ea. Mă doare... este prea incomod.

Wolff își struni calul și îl opri.

– Dai ordine, domnișoară Brown? întrebă el, sec. Ai învățat să copiezi tonul arogant al angajatoarei tale.

Anya își înăbuși răspunsul usturător care îi stătea pe buze. Se presupunea că era o servitoare și trebuia să încerce să fie mai respectuoasă. Chiar dacă asta o punea la grea încercare.

– Eu doar voiam să vă fac o rugăminte: aceea de a mă lăsa să călăresc în spatele dumneavoastră, milord, murmură ea, încercând să pară pusă la locul ei de mustrarea pe care tocmai o primise.

– Călare, adică?

Disprețul lui era evident; *doamnele* nu făceau asta. Nu riscau să treacă drept indecente ridicându-și fustele deasupra genunchilor. Ei bine, la naiba cu asta! El nu avea decât să o creadă o țărancă. Puteau călări mult mai iute cu ea așezată la spatele lui. Și avea să fie mai bine și pentru cal.

Anya își ridică bărbia.

– Da.

Se abținu și nu îi spuse că putea, probabil, să călărească mai bine decât el, cu fuste sau fără. Ea și Dmitri fuseseră învățați de doi frați cazaci, care erau experți în călărie și care cândva făcuseră parte dintr-un faimos număr de circ. Astfel, Anya învățase trucuri care ar fi făcut de rușine o călăreață de la Arena Astley.

Ridicând din umeri cu indiferență, Wolff o lăsă să coboare de pe cal, iar apoi o ridică în șa, în spatele lui. Chipul ei se îmbujoră atunci când fu nevoită să își ridice fustele peste genunchi și să își desfacă picioarele ca să îl cuprindă pe el de la spate, într-o poziție cu totul indecentă. Slavă Domnului că purta ciorapi groși de lână și că pelerina îi era suficient de lungă ca să acopere mare parte din picioarele dezvelite!

Anya își trase gluga pe cap pentru a se proteja de ploaie și, cu mare reticență, își petrecu brațele în jurul taliei lui, fiindcă poziția

în care stătea o lipea, pur și simplu, de spatele lui. Nu îi separa nici măcar un centimetru. I se tăie respirația când simți mușchii lui tari lipiți de sânii și de stomacul ei. Era atât de *mare*! Atât de lat și de inconfundabil de masculin!

Simțind contactul cu ea, Seb se încordă. Apoi îi prinse mâinile și i le așeză mai sus, pe abdomenul lui plat.

– Ține-te, spuse el, morocănos.

Anya întoarse capul într-o parte și își sprijini obrazul de umărul lui. Simțea cum mușchii lui Seb jucau pe sub haine, în ușoara legănare stârnită de pasul calului. Ea adulmecă izul venit de la pielea șeii și vagul parfum masculin care ieșea de sub haina lui udă.

Stomacul îi tresări un pic. Nu mai trăise niciodată o asemenea atracție subită față de cineva. Era de-a dreptul tulburător.

Aflându-se amândoi în spinarea aceluiași cal, nu puteau călători repede, așa că Anya căzu într-un soi de letargie plictisită. Nu ploua puternic, mai mult erau învăluiți de o ceață cenușie. Corpul lui Wolff era singura sursă de căldură într-o lume înghețată, iar Anya se agăță de el ca de o barcă de salvare în mijlocul furtunii.

În cele din urmă, ieșiră din câmpul dezolant și singuratic și reveniră la civilizație. Cătunele făcură loc periferiei orașului, apoi străzilor mai populate și, într-un sfârșit, Anya zări verdele cunoscut din Hyde Park.

Clubul Tricorn se afla în piața St. James, la mică distanță de apartamentul închiriat de Anya în Covent Garden. Atunci când ajunseră, în sfârșit, ea auzi ceasul bătând miezul nopții, dar luminile și râsetele din fața clubului dădeau de înțeles că, pentru clienții dinăuntru, seara era abia la început.

Wolff mână calul prin spatele clădirii, spre grajdurile private, unde fură întâmpinați de un argat somnoros. Anya descălecă fără să aștepte ajutor, hotărâtă să se distanțeze de „gazda" ei. Apropierea lui pe durata drumului fusese foarte tulburătoare. Nu știa sigur cum se cuvenea să îl socotească: răpitorul sau salvatorul ei.

Wolff nu îi aruncă nici măcar o privire. Ea urcă scările în urma lui, trecu dincolo de o ușiță de un negru lucios, iar apoi intrară împreună în ceea ce Anya presupuse că era partea privată a clubului.

Zumzetul slab al conversației răzbătea prin pereți, iar ea privi, curioasă, în jur. Nu mai fusese niciodată în locuința unui domn.

Nu i se părea prea misterioasă. O intrare înaltă, placată cu piatră, dădea spre mai multe camere. Dar înainte ca Anya să apuce să se uite înăuntru, se deschise o ușă de la capătul coridorului și apăru un bărbat uriaș. Era mare cât un cazac, cu un maxilar drept și cu un nas care, de bună seamă, fusese rupt de mai multe ori.

– Ei, Mickey, zise Wolff, salutându-l pe uriaș cu un zâmbet care îi îmbună chipul și care îi puse Anyei inima pe jar. Avem un invitat. Aceasta este domnișoara Brown. Va fi oaspetele nostru pentru următoarele...

Se uită, nesigur, la ea, de parcă încerca să găsească și să numească perioada de timp potrivită.

– Câteva zile? Săptămâni? Să zicem că pe o perioadă nedeterminată de timp.

Anyei nu-i plăcu asta. Semăna cu sentința emisă de un judecător. Uriașul dădu din cap spre ea, prietenos.

– Doamnă!

– Va locui în vechile camere ale lui Benedict.

Wolff își dezbrăcă haina.

– Sunt pregătite?

– Da, domnule. Pot să vă iau haina, doamnă?

Anya înclină din cap în semn că da, iar apoi îi permise servitorului să îi ia haina.

Era îmbrăcată cu una dintre cele trei rochii pe care le avea, cele mai simple pe care și le adusese de la Paris. Din păcate, după un an de purtare aproape neîntreruptă, croiala nu mai era la modă, iar culoarea originală, de lavandă, se estompase și ajunsese un cenușiu spălăcit și mohorât. Fustele ude atârnau pe ea. Anya tremura, în ciuda căldurii de pe coridor.

– Doamna are bagaje de adus?

Wolff chicoti:

– Nu are. Domnișoara Brown este una din cele mai rare creaturi – o femeie care nu călătorește cărând după ea un munte de bagaje.

Îi aruncă o ocheadă amuzată, iar Anya îl săgetă, la rândul ei, cu privirea. Nu avea nici măcar un schimb de haine uscate, naiba să-l ia.

El păru imun la dezaprobarea ei. Păși înainte, iar ea îl urmă, uitându-se la diferitele camere pe lângă care treceau. Cu toatele păreau să fie mobilate cu gust și scump, dar într-un stil clar masculin.

Fără volănașe pastelate sau bibelouri de Meissen întruchipând ciobănițe. Anya îl urmă pe Wolff pe o scară largă, în spirală, și pe un alt coridor lung. El deschise ușa unui apartament și intrară într-o încăpere în care se aflau un birou, un scaun și două fotolii confortabile, așezate în fața unui șemineu fără foc. El făcu semn cu mâna spre o ușă interioară.

– Dormitorul este acolo.

Anya era atât de obosită, încât abia reuși să dea din cap în semn că înțelesese. Nu mai avea energia să se lupte. Căldura casei părea să o lase fără forță. Voia să se strecoare în pat și să doarmă o săptămână.

El se retrase din prag.

– Dacă ai nevoie de ceva, voi fi în camera alăturată. Vorbim mâine-dimineață. Te aștept în biroul meu la ora zece. Noapte bună!

Anya se încruntă când auzi zgomotul cheii întoarse în broască, apoi pufni, amuzată. Era evident că Wolff avea la fel de multă încredere în ea pe cât avea ea în el. Nu conta. Pentru moment, aprecia că se afla mai în siguranță decât fusese înainte. Și, oricum, unde putea să creadă Wolff că ar fi vrut ea să plece? Nu putea risca să o pună în pericol pe Elizaveta întorcându-se la Covent Garden.

Se dezbrăcă repede de rochia umedă; învățase de luni de zile să facă asta singură, fără ajutorul Elizavetei. Tremurând un pic, își scoase acele din păr și se strecură între cearșafurile primitoare din patul mare, cu baldachin.

O deranja că trebuia să accepte protecția lui Wolff. Nu îi plăcea să fie datoare nimănui, dar șederea ei în casa aceea avea să fie de scurtă durată. Plănuia să se ascundă acolo vreme de o săptămână sau două, până când Vasili se întorcea în Rusia. Apoi avea să revină la viața ei normală.

Oare Wolff se aștepta la plată în schimbul ospitalității lui? Anya se încruntă în întuneric. Dacă era neapărată nevoie, ea putea să își vândă unul dintre diamantele care îi rămăseseră. Dar, atunci când se întâlniseră la bordel, el spusese că avea destui bani. Nu îi trebuiau mai mulți.

Oare el avea să îi ceară, în schimbul protecției lui, să îl plătească în alt fel? Anya simți cum începu să i se frământe stomacul sub imperiul unei senzații care nu era neapărat una de teamă. Amintindu-și de felul în care o privea el, de parcă voia să o înghită, Anya se

cutremură. Iar Wolff mai avea și o părere foarte proastă despre ea. O considera o decăzută, o femeie care se înjosea să escrocheze o bătrână. Și cu toate astea, la bordel, el nu ascunsese faptul că o dorea.

Fără îndoială că de dimineață ea avea să afle care anume erau condițiile lui.

Capitolul 12

Anya se trezi într-o cameră necunoscută. Fostul locatar – Benedict, acela era numele pe care îl rostise Wolff – nu lăsase nici un obiect personal în dormitor. Rămăsese doar un vag iz masculin. Cu o grimasă de dezgust, Anya își îmbrăcă rochia mov-gri, murdară. Pentru câteva clipe, își permise să își amintească, melancolică, de vremurile în care mergea la cumpărături, la Paris, și își putea cumpăra orice voia, fără să se uite la preț.

Cândva se îmbrăcase în orice nuanță a curcubeului și pentru orice ocazie posibilă, de la pelerine de catifea – la rochii de seară vaporoase precum o șoaptă, create pentru a îngenunchea un bărbat. Rareori purtase aceeași rochie mai mult de o singură dată, darămite șase luni la rând!

Clătină din cap. Fusese un copil răsfățat, care nu avusese habar ce era munca grea sau valoarea banilor. Acum știa, până la ultima centimă, cât costa o bucată de pâine.

Noul ei dormitor era, cu siguranță, mai luxos decât locuința ei sărăcăcioasă din Covent Garden. Pentru a plăti chiria pe șase luni înainte, fusese nevoită să își vândă unul dintre prețioasele diamante. Totuși, deși apartamentul acela era mobilat, piesele care se găseau acolo erau mai mult practice decât frumoase.

Servitorul cel uriaș, Mickey, îi aduse o tavă cu micul dejun și îi reaminti că „domnul" o aștepta în biroul său, la ora zece. Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor și observă cum, jenat fiind, lui i se înroși gâtul gros. Era evident că, în prezența unei femei, servitorul era mai puțin încrezător în sine decât era stăpânul lui.

Anya îl găsi pe Wolff la parter, într-o încăpere înțesată de cărți, care îi servea drept bibliotecă. Ședea în spatele unui birou

impunător, cu tăblia îmbrăcată în piele. Ei îi crescu pulsul în așteptarea confruntării și se strădui să nu bage de seamă cum nuanța de cărbune a hainei și albul cămășii lui se potriveau perfect cu tenul bronzat și cu ochii negri.

Wolff nu se ridică atunci când ea intră în cameră, așa cum ar fi făcut-o un domn față de o femeie pe care ar fi considerat-o o lady. Acea umilință subtilă o făcu pe Anya să zâmbească în sinea ei. Wolff îi făcu semn să ia loc în fața lui, iar ea se pregăti pentru un interogatoriu.

– Domnișoară Brown...

– Ivanov.

El miji ochii.

– Nu cred că te cheamă Ivanov, după cum nu cred că te cheamă nici Brown. Nu știu de ce simți nevoia să continui cu misterul, dar îmi vei spune, până la urmă. Între timp, îți voi spune „domnișoară Brown" fiindcă e mai ușor de pronunțat.

Ridică din sprâncene, provocând-o să obiecteze sau să mărturisească, dar ea își ținu gura închisă. El ridică din umeri.

– Domnișoară Brown, când ai început să lucrezi pentru ducesa văduvă și de ce nu te-am văzut niciodată în casa ei?

– Am început să lucrez pentru ea anul trecut, în septembrie, domnule Wolff, răspunse Anya, imitându-i tonul. Și pot doar să presupun că vizitele dumneavoastră nu au coincis niciodată cu ale mele.

La răspunsul ei obraznic, un mușchi de pe maxilarul lui tresări, dar ea refuză să întrerupă contactul vizual. Nu avea să se lase intimidată.

– „Milord", o corectă el pe un ton suav. Sunt conte.

La bordel îi ceruse să-i spună „Sebastien". Evident că acel privilegiu fusese revocat. Anya deschise gura ca să-i răspundă, dar el o împiedică.

– Domnișoară Brown, sunt puțini oamenii de care îmi pasă, dar strămătușa mea este unul dintre aceștia. Nu apreciez faptul că ai pus-o în pericol, chiar și prin asociere. Ai făcut asta prin refuzul tău de a vorbi cu oamenii care vor să ancheteze moartea prințesei Denisova. Iar cererea lor este una perfect rezonabilă, mai ales dacă prințesa a murit în circumstanțe suspecte.

– Nu au fost suspecte. A primit vestea că fratele ei a murit la Waterloo. A fost distrusă. Până într-atât, încât s-a aruncat în Sena de pe un pod.

El miji ochii.

– Pari mai mult furioasă decât supărată.

– Normal că sunt furioasă. Am iubit-o ca pe o soră. Anya își mușcă buza și inspiră pentru a se calma. Nu doresc să mai discut despre asta. Cu nimeni.

– Prea bine. Dar dacă vrei să te protejez, chiar și vreme de doar câteva zile, trebuie să știu pe cine încerci să eviți.

Ea nu văzu nici un motiv să nu-i spună.

– Numele lui este contele Vasili Petrov. E oaspetele ambasadorului rus, contele Lieven.

– L-am cunoscut pe Petrov.

Inima Anyei tresări.

– Aici, la club?

– Nu. Din câte știu eu, aici n-a venit niciodată.

Ea oftă ușurată, dar o făcu cât putu de discret.

– L-am cunoscut la recepția de săptămâna trecută. Este cel care își caută logodnica dispărută. Se referă la prințesa Denisova?

– Da. Dar nu au fost niciodată logodiți cu adevărat. A cerut-o de câteva ori de soție, dar prințesa nu dorea să se mărite cu el. Mai mult decât atât, și familia i-a refuzat contelui Petrov mâna prințesei.

– El refuză să creadă că ea e moartă?

Anya ridică din sprâncene și îl privi cu un aer șiret.

– Este genul de bărbat care are o impresie atât de bună despre el, încât nu poate să creadă că o femeie l-ar părăsi. Sau că l-ar refuza.

Puse suficient dispreț în ton încât el să prindă inflexiunea; ea îl credea vinovat de același păcat.

Sprâncenele lui se uniră, dar nu căzu în capcană.

– De ce ai venit în Anglia după moartea stăpânei tale? De ce nu te-ai întors acasă?

– Am fost însoțitoarea prințesei toată viața mea. A fost cea mai bună prietenă pe care am avut-o. Dar după moartea ei nu mi-a mai rămas nimic în Rusia. Părinții mei sunt decedați. Nu aveam un logodnic sau un soț care să mă aștepte. Înainte să moară, prințesa mi-a dat câteva dintre bijuteriile ei, așa că m-am hotărât să o iau de la capăt în altă parte. Le-am vândut ca să îmi plătesc drumul. Apoi mi-am oferit serviciile pentru slujba de secretară-însoțitoare a strămătușii dumneavoastră.

El o privi în tăcere un moment, absorbind informația, iar ea făcu un efort să nu se foiască.

– Bine. Este evident că ducesa te place...

Făcu o pauză, iar Anya își dădu seama că adăugase, în minte, „numai Dumnezeu știe de ce".

– ...așa că am să-i fac pe plac. Pentru moment. Bănuiesc că îndatoririle diplomatice îl vor reține aici pe Petrov doar pentru scurt timp. Este posibil să fi descoperit legătura dintre tine și ducesa văduvă, dar nimeni nu știe că acum ești aici, cu mine. Vei fi în siguranță atât timp cât stai potolită.

– Un om s-ar putea să știe – cel care a scăpat azi-noapte. S-ar putea să vă fi recunoscut ca strănepot al ducesei văduve.

– Adevărat. Însă tot mi se pare puțin probabil. Mă îndoiesc că m-a văzut bine de la distanță. Tu i-ai văzut fața?

– Da.

– L-ai recunoaște dacă l-ai vedea din nou?

– Cred că da. Servitorii dumneavoastră nu vor vorbi?

El se uită, ofensat, la ea.

– Normal că nu. Îmi sunt loiali.

Seb își trecu mâna prin păr, ceea ce doar i-l ciufuli în chip atrăgător. Ea se mustră în gând pentru că observase asta.

– Această situație ne-a forțat mâna amândurora. Dumnezeu mi-e martor că nu doresc să fac pe dădaca cu tine sau cu oricine altcineva, dar nici nu m-am sustras vreodată datoriei. Trebuie să ne descurcăm cum putem.

Anya înclină din cap în semn de încuviințare. El o privi într-un fel ciudat, pătrunzător, iar ea simți cum căutătura aceea misterioasă parcă îi gâdila pielea. Aproape că îl auzea gândind.

– Din moment ce prezența ta aici este inevitabilă, ai putea măcar să te faci utilă. Să plătești pentru întreținerea ta.

Alarmată, Anya simți cum i se strânse stomacul.

– Lucrez la un caz pentru cei de pe Bow Street și e nevoie de traducerea din limba rusă a câtorva documente. Ai putea să faci tu asta.

Ea se relaxă un pic și simți o vagă senzație de dezamăgire. Crezuse că el avea să repete propunerea pe care i-o făcuse la bordel.

– Prea bine.

– Bun.

El se sprijini de spătarul scaunului, deschise un sertar al biroului și scoase de acolo un teanc mare de hârtii.

– Poți să începi imediat.

Puse muntele de hârtii pe birou, în fața ei. Anya se încruntă. El observă nemulțumirea ei evidentă, iar buzele îi tresăriră.

– Doar dacă nu cumva ai ceva obiecții?

Ea scrâșni din dinți. Deci avea să-și ceară și el partea lui?

– Deloc, răspunse ea cu glas dulce. Doriți să lucrez aici?

Se rugă ca el să spună „da". De cum o lăsa singură, avea de gând să cotrobăie prin toate sertarele lui și să afle cât mai multe despre acel bărbat care o ținea într-un politicos arest la domiciliu.

– Nu. Am și eu de lucru. În camera ta este un birou pe care îl poți folosi.

– Deci va trebui să îmi petrec tot timpul în casă?

– Da, asta ar fi soluția cea mai logică. O privi drept în ochi. Domnișoară Brown, sunt sigur că ai o viață socială foarte activă, dar, dacă vrei să rămâi nedescoperită, va trebui să îți diminuezi distracțiile obișnuite.

Ea miji ochii în fața acelui sarcasm nimicitor. Probabil că el își închipuia că „distracțiile ei obișnuite" însemnau să-și petreacă serile în bordelul lui Haye, pe spate sau în genunchi.

– Dorești protecția mea? continuă el cu glas scăzut. Îmi vei respecta regulile. Desigur, n-ai decât să pleci oricând, deși bănuiesc că, dacă o faci, Petrov te va prinde destul de repede. S-ar putea ca el să îmi fi aflat deja adresa.

Anya își încleștă pumnii și se luptă cu sentimentul de vinovăție și de grijă față de Elizaveta. Oare oamenii lui Vasili aveau să o ignore, fiind doar o prietenă care împărțea locuința cu cea la care voiau ei să ajungă? Sau, auzindu-i accentul, puteau să își dea seama că ea avea o legătură mai apropiată cu Anya? Oare aveau să o amenințe pe Elizaveta?

Își mușcă buza, chinuită de nehotărâre. Ce să aleagă? Era mai în siguranță stând laolaltă cu lupul, locuind în vizuina lui? Sau încercând să-și croiască singură drumul prin turmă? Din păcate, răspunsul era evident. Acceptând înfrângerea temporară, trase spre ea documentele din vârful teancului și începu să le frunzărească, apoi își ridică, șocată, privirea.

-Astea sunt ordine militare confidențiale. Cum le-ați obținut?

Wolff îi zâmbi dezarmant.

-Avem și noi metodele noastre.

-Adică spioni?

-Agenți. Surse de informații. Da.

Ea studie din nou documentele. Unele erau vechi de aproape un an, datate cu câteva săptămâni înainte de Waterloo. 18 iunie; era o dată gravată în amintirea ei, ziua în care îl pierduse pe Dmitri.

-Deci vreți să traduc documentele? Ce anume doriți să știți?

-Vreau o listă cu toate persoanele menționate în aceste depeșe, chiar dacă numele lor nu ne spun nimic. Va fi foarte plictisitor, dar este o treabă importantă.

-De ce? Pe cine căutați?

-Pe un rus care le dădea informații francezilor. Trădarea nemernicului a costat nenumărate vieți. Am pierdut prieteni buni la Waterloo. Oameni alături de care am luptat ani la rând. Oameni pe care ajunsesem să-i iubesc ca pe niște frați. Dacă trădătorul nu e mort deja, vreau să fie adus în fața justiției.

Vocea lui era încărcată de pasiune, iar Anya se luptă ca să-și păstreze expresia firească, deși inima i se zbătea în piept. *Vasili.* Nu-i așa că el vorbea despre Vasili? Nu puteau să existe prea mulți trădători ruși, nu?

-Este un țel nobil, reuși ea să spună pe un ton liniștit. Bănuiți cine ar putea să fie trădătorul?

-Cineva din apropierea țarului sau a unuia din sfătuitorii acestuia. Din păcate, spionul francez de legătură este mort, așa că nu putem obține informații mai detaliate de la el. Tot ce știm este că francezii îi spuneau „Cazacul".

El își frecă maxilarul, iar Anya căzu pradă unei lupte interioare. Oare ar fi trebuit să îi spună lui Wolff că Dmitri îl bănuia pe Vasili? Dacă acesta din urmă chiar era trădător, merita să fie prins și pedepsit. Dar se presupunea că ea fusese doar servitoarea prințesei. Cum ar fi putut să ajungă în posesia unor astfel de informații?

-Cred că știu cine e trădătorul.

Sprâncenele lui Wolff se ridicară până la linia părului.

-Omul pe care îl căutați e contele Petrov.

El nu se deranjă să își ascundă neîncrederea.

– Chiar omul pe care dorești tu să îl eviți? Destul de convenabil, nu-i așa? Ce dovadă ai?

– Nimic concret, răspunse ea. Dar cred că acel act de trădare a fost unul dintre motivele pentru care prințesa a refuzat să se mărite cu el.

Wolff înclină din cap în semn de întrebare mută.

Anya încercă să adopte o purtare smerită.

– Îmi este rușine să recunosc, dar am ascultat din întâmplare o discuție privată între prințesă și fratele ei, prințul Dmitri, cu câteva săptămâni înainte ca el să moară.

– Despre ce?

– Dmitri i-a spus prințesei că îl bănuia pe Petrov de spionaj în favoarea Franței. A mai zis că avea să investigheze chestiunea de cum se întorcea de la Viena.

– A găsit vreo dovadă?

– Nu cred. De la Viena s-a dus direct la Waterloo, unde a fost omorât.

– Hmmm...

Anya își mușcă buza. Wolff nu părea convins.

– Dar, zise ea, iar Wolff își ridică din nou privirea, știu și că Petrov a venit să o vadă pe prințesă după Waterloo, convins că Dmitri găsise dovezi și că i le trimisese ei spre păstrare.

Ochii lui negri sclipiră cu interes.

– Și așa a fost?

– Prințesa a negat. Dar Petrov a recunoscut în fața ei că el era spionul.

Urmă un scurt moment de tăcere, cât timp el medită la cele aflate.

– Ai auzit acea mărturisire?

Ochii lui îi sfredeleau pe ai ei de parcă i-ar fi putut scoate răspunsul din creier numai cu forța voinței lui.

– Da. Eram chiar de partea cealaltă a ușii.

– Petrov știe că l-ai auzit?

– Este posibil.

El expiră încet.

– Da, nu e de mirare că te caută. Nu vrea să știe cum a murit prințesa; vrea să afle cât de multe ai auzit tu și dacă trebuie să îți cumpere tăcerea.

Expresia lui se întunecă.

– Sau *ca să se asigure* de tăcerea ta. Probabil că acei bărbați nu au fost trimiși pe urmele tale ca să te interogheze, domnișoară Brown, ci ca să te omoare.

Anyei i se făcu pielea de găină. Și ei îi trecuse prin minte acea posibilitate, dar era cumva mai înfricoșător să o audă rostită cu voce tare, într-un mod atât de direct. De real. Nu credea că Vasili poruncise să fie omorâtă – sau, cel puțin, nu până după nunta pe care și-o dorea cu ea. Dar n-ar fi fost deloc surprinsă dacă într-o bună zi ar fi avut un tragic „accident" la scurtă vreme după ce el ar fi pus mâna pe pământuri și pe celelalte proprietăți ale ei.

Wolff o privea cu ochii lui negri, intenși.

– I-ai spus „Dmitri", zise el cu blândețe.

Anya încremeni. La naiba! Omul acela observa orice mic detaliu trădător.

– Iar când ai vorbit despre el, ai avut o expresie tandră. A fost iubitul tău?

Oare în tonul lui era un pic de gelozie?

– Nu!

Își încreți nasul, într-un gest instinctiv de respingere la gândul de a-și săruta propriul frate. Probabil că avusese o expresie credibilă, fiindcă Wolff chicoti. Tensiunea ciudată din privirea lui se evaporă la fel de repede cum apăruse.

– Înțeleg din reacția ta că nu ai fost iubita prințului.

– Prințul Denisov mi-a fost prieten, spuse ea pe un ton încărcat de reproș. A fost un om bun. L-am iubit ca pe un frate.

Wolff se lăsă pe spate în scaun, corpul lui lung și suplu părând să ocupe exagerat de mult spațiu.

– Dacă spui adevărul, atunci avem un dușman comun.

Anya se burzului la aluzia că ea ar fi putut minți, dar el ignoră ofensa ei tăcută.

– Avem nevoie de dovadă. Nu pot să îl acuz din senin că e trădător. Petrov are prieteni puternici. În funcție de rolul său, s-ar putea să aibă și imunitate diplomatică. Cei de pe Bow Street au nevoie de dovezi clare înainte de a acționa. Arătă spre maldărul de hârtii din fața ei. Să sperăm că găsim ceva aici.

Înclină capul, încă meditând, iar Anya încercă să nu observe lățimea intimidantă a umerilor lui și frumusețea masculină, solidă, a

mâinilor lui. Chiar și atunci când era relaxat, pe propriul lui teritoriu, emana competență și era înconjurat de o aură de putere tainică.

– Dacă Petrov *este* spionul, asta înseamnă că e un om periculos. S-ar putea să fie chiar și criminal. Săptămâna trecută, pe cheiuri, a fost omorât un alt rus, probabil că un informator.

Bătu cu degetele pe pielea care acoperea tăblia biroului.

– Suspectul era un bărbat înalt, cu părul blond-deschis. Ar fi putut să fie Petrov.

Anya își înghiți frica. Faptul că Vasili era în stare de un gest atât de violent nu o surprindea defel. El era o brută care se folosea de statura sa pentru a intimida. Dacă Dmitri i-ar fi trimis dovezile trădării lui Vasili, ea i le-ar fi dat acum lui Wolff, acesta l-ar fi putut aresta pe ticălos, iar problemele ei ar fi luat sfârșit.

Ar fi fost liberă să plece de acolo, în loc să fie obligată să stea aproape de Wolff – acel bărbat teribil de chipeș și de enigmatic.

Fără îndoială că era cel mai atrăgător bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Nu era vreun prinț blond dintr-o poveste, ci mai degrabă fratele vitreg, cinic și brunet. Oaia neagră a familiei, care plecase de acasă în căutarea norocului și devenise un vrăjitor malefic. Nu avea un chip frumos, date fiind linia masculină a maxilarului și sprâncenele ridicate, care îi dădeau un aer vag diabolic. Încrederea lui în sine era vecină cu aroganța, dar Anya nu putea să nege fascinația pe care o exercita sclipirea din ochii lui. Omul acela era un magnet pe două picioare.

Apropierea lui o făcea să fie conștientă de faptul că el era bărbat, iar ea, femeie, într-un fel care până atunci îi fusese necunoscut. Erau nesupravegheați, complet singuri, cu excepția unor servitori aflați departe, pe undeva prin casă. Cu toate astea, avea încredere în el. Poate că era un rebel, dar în inima lui, sub cinism, se afla onoarea. Se vedea că nu era străin de violență, dar Anya nu credea că el ar fi folosit vreodată violența împotriva unei femei. Spre deosebire de Vasili. Wolff era cu adevărat fermecător, chiar seducător. Probabil că putea trezi într-o femeie dorințe pe care ea să nu fi bănuit vreodată că le avea.

Anya se mustră în minte.

Nu voia defel să devină una dintre cuceririle lui.

Capitolul 13

Anya își petrecu restul zilei citind teancul de corespondență primit de la Wolff și notându-și diferitele nume întâlnite acolo.

Mâzgăli un scurt bilet către Elizaveta și un altul către Charlotte, spunându-le să nu-și facă griji și destăinuindu-le că era protejată personal de strănepotul ducesei văduve și că se afla la clubul Tricorn pe o perioadă nedeterminată.

Zâmbi imaginându-și reacțiile lor diferite atunci când aveau să citească *asta*. Elizaveta – scandalizată de indecență și făcându-și griji cu privire la siguranța prietenei ei și la moravuri. Charlotte – zâmbind în felul ei cochet, meditativ, și turnându-și ceva de băut în cinstea ei.

Anya împachetă ambele bilete și le trimise pe adresa de la Haye. Vasili reușise cumva să afle că ea lucra pentru ducesa văduvă. Nu era imposibil să fi descoperit și adresa ei și să trimită pe cineva care să îi intercepteze corespondența. Din moment ce Haye primea în fiecare zi multe misive de la domni care făceau „aranjamente", Anya spera ca un bilet în plus să nu atragă o atenție excesivă.

La prânz, Mickey îi aduse o tavă cu tocană și pâine proaspătă și fu de acord să îl trimită pe băiatul de la grajduri ca să îi ducă scrisorile. Bagheta de pâine era la fel de bună ca toate cele pe care Anya le mâncase în fiecare dimineață pe Rue de Passy, la Paris; era limpede că Wolff avea un maestru bucătar talentat.

Era o plăcere să guști chiar și dintr-o simplă supă, dacă aceasta era făcută cu carne fără zgârciuri și cu mai mult de o legumă. Elizaveta gătea bine, dar situația lor grea însemna că rareori cumpărau cele mai bune bucăți de carne sau cele mai proaspete mărfuri. Deserturile deveniseră o amintire îndepărtată.

Anya se întoarse la traduceri. Din cauza unui scris de mână îngrozitor, epistolele acelea erau groaznic de greu de descifrat și, pe deasupra, erau excesiv de plictisitoare, referindu-se în principal la rații și provizii, mișcări de trupe și cereri de muniție.

La vremea cinei, Anya era plictisită de-a binelea și la fel de departe de a descoperi ceva util, precum fusese și atunci când se

apucase de lucru. Se întinse pe spate și încercă să își relaxeze mușchii gâtului, care o dureau. De parcă ar fi fost chemat, Mickey apăru, cu umerii lui uriași aplecați, într-o încercare – bănuia ea – de a părea mai puțin intimidant.

– Domnu' a zis că v-ar plăcea o baie. El arătă către o ușă de pe coridor. Acolo e una dintre băile alea noi, cu toate înlesnirile. Găsiți și lenjerie înăuntru.

Anya aproape că dansă de încântare atunci când descoperi cada mare de cupru, umplută cu apă. Era destul de încăpătoare încât să intre cu tot corpul înăuntru, dublă ca dimensiune față de amărâta de cădiță îngustă pe care ea și Elizaveta o împărțeau în apartamentul lor.

Se dezbrăcă cu o viteză de-a dreptul nedemnă, își adună părul într-un coc făcut la întâmplare, în vârful capului, și, cu un oftat de fericire, se scufundă în apa aburindă. Tensiunea se scurse din ea în timp ce huzurea la căldură. Își desfăcu părul și îl spălă bine, observând că săpunul avea un parfum feminin, de iasomie. Ridică dintr-o sprânceană. Oare Wolff avea un număr constant de femei care se spălau acolo, până într-atât încât în gospodăria lui se afla o rezervă de săpun cu aromă de flori? Sau ghicise cumva că acela era preferatul ei? Probabil că prima variantă era cea adevărată.

După ce apa se răci îndeajuns cât să devină neplăcută, iar degetele ei de la mâini și de la picioare să se zbârcească precum coaja de prună uscată, Anya ieși din cadă, se șterse de apă și se îndreptă către apartamentul ei. Ideea de a se îmbrăca din nou cu rochia cea murdară era deprimantă, dar se opri dintr-odată în pragul dormitorului, fiindcă văzu ce se afla pe pat – o rochie, una care nu era câtuși de puțin a ei.

Se apropie și, înainte să-și dea seama ce făcea, se întinse pentru a o atinge. Era splendidă, ceva ce ar fi purtat Charlotte, o superbă rochie dintr-o mătase bleumarin, vaporoasă, cu mici mâneci bufante și cu un corsaj petrecut.

Pe rochie se afla un bilet, ieșind în evidență prin albul său puternic, care contrasta cu albastrul sclipitor de dedesubt.

Rochia ta de culoarea lavandei îmi displace, așa cum, de altfel, i-ar displăcea oricui cu un minimum de gust. Poartă asta.

Fără îndoială că scrisul acela înclinat îi aparținea lui Wolff, în ciuda absenței unei semnături. Anya nu știa dacă aroganța lui ar fi trebuit să o amuze sau să o enerveze. Oare el credea că ea purta rochia aceea veche pentru că *îi plăcea*?

Noua rochie i se potrivea de minune. De bună seamă că Wolff se pricepea la aprecierea mărimii unei femei. Anya se cutremură de o plăcere vinovată atunci când noua cămășuță, țesută din fir de mătase, alunecă pe pielea ei. Se obișnuise atât de mult cu bumbacul aspru, încât acum mătasea i se părea la fel de senzuală precum o mângâiere. Toate terminațiile ei nervoase tremurau de fericire. „Ispită, numele tău este satin!"

Ciorapii ei bine spălați fuseseră înlocuiți cu o pereche de ciorapi de mătase brodată, iar ghetele ei practice, acoperite de noroi, fuseseră înlocuite cu o pereche de pantofi foarte nepractici, pe care Anya îi încălță fără să ezite un moment.

Singura omisiune era corsetul. Anya se întrebă dacă acea omisiune era voită sau dacă Wolff chiar uitase că femeile aveau nevoie de asemenea lucruri. Poate că femeile cu care umbla el nu se deranjau să le poarte.

Fata care se uita la ea din oglindă era o creatură străină, una pe care nu o mai văzuse de mai bine de un an. Cu un șoc, se simți din nou ea, prințesa Denisova, impunătoare și fără griji. În stare să se ducă oriunde, să facă orice. Evident că asta era doar o minciună. Acum era Anya Ivanov, prinsă în propria ei cursă. La ce i-ar fi servit să îi pară rău după trecut?

Mickey bătu la ușă.

– Cina se ia la parter, domnișoară.

– Domnul va mânca împreună cu mine?

– Nu în seara asta. Cinează în oraș.

Anya își înăbuși sentimentul de ciudă. Nu ar fi trebuit să își dorească să vadă reacția lui Wolff la felul în care îi veneau noile haine.

Îl urmă pe uriaș, coborând scara în spirală, iar apoi intră într-o încăpere mobilată cu un bufet de mahon sclipitor și cu o masă din aceeași garnitură. La un capăt fusese pus un singur tacâm, iar ea cină în mijlocul unei splendori tăcute.

Lipsa companiei fu compensată de mâncarea desăvârșită: somon, carne de vită, *syllabub* cu migdale. Mickey îi turnă vin, iar ea bău două pahare dintr-un minunat vin franțuzesc roșu.

Wolff încă nu apăruse, așa că ea așeză șervetul pe masă și plecă să exploreze. La urma urmei, el nu îi interzisese în mod expres să facă asta.

Descoperi un salon, apoi o cameră amenajată pentru jocul de biliard, iar apoi scările care duceau spre bucătărie, dar pașii o atraseră pe un coridor lung, cu tablouri pe pereți și cu o ușă în capătul îndepărtat. Murmurul conversației care se auzea de partea cealaltă a mahonului indica faptul că aceea era o cale de acces către club, dar Anya nu dori să deschidă ușa. În schimb, urcă pe o scară îngustă și se trezi într-un fel de galerie suspendată, ce dădea spre principala sală de jocuri.

Acolo, sus, lângă acoperiș, aerul era cald. Un paravan de lemn sculptat o ferea de privirile celorlalți, oferindu-i, în schimb, o priveliște excelentă a ceea ce se întâmpla în camera de dedesubt. Țarul avea ceva similar în toate palatele regale; vizoare, locuri din care să vadă, dar să nu fie văzut. Colțuri întunecate, perfecte pentru întâlniri clandestine.

Clubul era o paletă de culori și de sunete. Mese de joc acoperite cu postav verde, cărți de joc de culoare crem, ruletele cu negru și roșu, care se învârteau. Majoritatea bărbaților erau îmbrăcați în culori închise, dar femeile care hoinăreau printre ei erau precum niște păsări exotice, unele mai bătătoare la ochi decât altele. Majoritatea aleseseră să își păstreze anonimatul purtând măști.

Zumzetul conversațiilor însuflețite, întrerupt din când în când de urale sau de gemete ocazionale, umplea locul de o energie plină de viață, care înfiora nervii Anyei.

Inima îi sări din piept atunci când simți o mișcare în spatele ei și își dădu seama, fără să se uite, că era Wolff. Rămase pe loc, fără să își miște nici măcar capul, iar el veni aproape de tot. Anya simți mișcarea aerului, stârnită de picioarele lui, care i se atinseseră de fuste. Mirosul subtil al apei lui de colonie o făcu să răsufle adânc, sacadat.

– Cine ți-a dat voie să vii aici, sus?

– Nimeni. Dar nici nu mi-a interzis nimeni asta.

El își sprijini mâna de balustradă, în apropierea șoldului ei, și se aplecă în față pentru a se uita la scena de dedesubt. Anya îl privi pe furiș, cu coada ochiului. Lumina lămpilor îi sublinia trăsăturile, în timp ce paravanul de lemn sculptat arunca o umbră în formă de

model simetric pe chipul lui. Semăna cu o panteră care își pândea prada din umbră, dintre frunze.

Era foarte înalt și, pe sub hainele acelea elegante, se vedea limpede că era cât se poate de în formă. Dar Anya nu se simțea deloc intimidată de înălțimea lui. I se părea chiar palpitant. El se întoarse, sprijinindu-și șoldul de balustradă, și începu să o contemple cu o privire concentrată. Privirea lui o ardea pe latura feței.

- Rochia asta e o îmbunătățire, de bună seamă.

- Mulțumesc. Apreciez darul. Deși ar trebui să știți că îmi va lua ceva timp să vă răsplătesc.

El plesni din degete, într-un gest disprețuitor.

- Nu mă aștept să o faci. Este un cadou.

Ea deschise gura ca să îl contrazică, dar el își puse degetul arătător peste buzele ei. Pentru moment, Anya fu redusă la tăcere, din pricina șocului. El nu purta mănuși. Senzația de piele pe piele îi transmise Anyei un minunat val de energie prin corp.

- Nu-i un cadou pentru tine, spuse el, cu o undă de amuzament în voce. Este pentru mine. Sunt o persoană căreia îi place ca invitații săi să aibă un anumit nivel de eleganță vestimentară.

Mâna lui se îndepărtă, dar buzele încă o furnicau.

- Deci, spune-mi, ce făceai la Haye, dacă nu îți suplimentai veniturile precum una dintre fetele ei? Sunt curios.

Anya încremeni datorită schimbării neașteptate de subiect. Deci, iar discutau despre asta? Ar fi trebuit să își dea seama că el nu avea să renunțe. Era un bărbat căruia îi plăcea să primească răspuns la întrebări.

Oare ar fi crezut-o dacă i-ar fi spus că ea se aflase acolo din motive pur inocente? O parte perversă din ea voia să vadă cum ar fi tratat-o el dacă ar fi considerat-o o femeie pierdută, o pradă sigură. În acel caz, oare ar fi încercat să își repete propunerea? Iar ea voia, oare, ca el să o facă?

Cu siguranță că voia ca el să o sărute din nou. Amintirea acelui sărut îi făcea corpul să freamăte.

- Am avut niște treabă acolo, murmură ea, vag.

El întinse mâna și îi atinse muchea obrazului – cea mai vagă atingere pe piele lateralul obrazul, de abia atingându-i pielea. Anya simți flăcări peste tot pe unde treceau degetele lui.

– Treabă. Hmmm... Tonul lui era plin de îndoială. Desigur că nu știa ce să creadă. Ești logodită cumva? Ai un soț? Un iubit?

Anya închise ochii. Reacția corpului ei în contact cu al lui era atât de neașteptată! Atât de puternică. Prințesa Anastasia nu ar fi avut niciodată ocazia să cocheteze cu un rebel atât de fermecător. Dar ea era Anna Brown. Anya Ivanov. Neîngrădită de restricțiile înaltei societăți. De ce să nu profite de șansa de a trăi o mică pasiune?

– Nu sunt logodită cu nimeni.

Vocea ei se auzi aproape ca un croncănit.

O parte din tensiunea din trupul lui se relaxă, de parcă se simțea ușurat de răspunsul ei.

– Atunci, de ce m-ai refuzat?

Degetul lui mare apăsă ușor peste pulsul de la baza gâtului ei, iar apoi îi urcă înspre maxilar și îi așeză o șuviță de păr după ureche, un gest atât de obișnuit, de parcă l-ar mai fi făcut de o mie de ori.

– Chiar dacă nu mi-ai fi vrut banii, ne-am fi putut distra.

– Eu... Rămase fără cuvinte. Eu... nu am foarte multă experiență... cu genul ăsta de lucruri.

– Uită-te la mine.

Anya deschise ochii, care îi întâlniră de îndată pe ai lui. El era atât de aproape, de tentant. Ea nu își putea aminti ultima dată când fusese atât de aproape de cineva. Putea să îi vadă inelul negru din jurul irisului căprui și curbura senzuală a genelor. O încăpere plină de oameni se afla la nici cincizeci de pași, dar ei doi erau singuri din toate punctele de vedere.

Colțurile gurii lui se ridicară.

– Asta explică, desigur, ceva ce m-a deranjat, domnișoară Brown.

– Da? Ce anume?

– Sărutul tău.

– Ce-i cu el?

Un zâmbet provocator se ivi în colțul gurii lui.

– Cum să o spun? Deși a fost entuziast, a dus lipsă de... experiență. Tehnică.

Ea rămase cu gura căscată, iar el chicoti încet:

– Acum nu te supăra, dar dacă vine vorba de sărutat, mă tem că nu ți-ar strica un pic de practică.

Ce arogant! Oare își critica *toate* partenerele astfel? Anya nu se putea hotărî dacă să se simtă insultată sau amuzată. Se decise pentru sarcasm.

– Și bănuiesc că dumneavoastră sunteți un expert?

– Am ceva experiență, da.

Privirea lui căzu pe buzele ei, iar Anya se îmbujoră.

– Vă oferiți să-mi fiți profesor?

Voise să pară tăioasă și cinică, dar, spre disperarea ei, vorbele îi ieșiseră din gură fără pic de suflu.

Privirea lui reveni la a ei. Anya se trezi înecându-se în abisul ochilor lui.

– Da, spuse el, foarte serios. Mă ofer.

Anya renunță la orice precauție. Își ridică bărbia cu un gest arogant, regal, provocându-l:

– Bine, atunci, domnule Wolff. Arătați-mi.

Pe chipul lui trecu, fugar, o expresie de triumf. Ridică mâna ca să-i cuprindă ceafa, rămânând cu ochii într-ai ei, iar ea simți un fior pe șira spinării. El se folosi de degetul mare pentru a-i ridica bărbia, iar Anya își întredeschise buzele, nerăbdătoare, până când el se aplecă spre ea. Asprimea ca de șmirghel a maxilarului lui se atinse de obrazul ei, iar pe Anya o năpădi o senzație stranie și palpitantă.

Buzele lui le găsiră pe ale ei. Atinse cu dinții carnea sensibilă a buzei ei inferioare, iar Anya aproape că suspină. Îl simți cum zâmbea peste gura ei. O sărută din nou, delicat, ca să aline înțepătura, iar limba lui ieși pentru a gusta.

Inima ei tresări. Se deschise în fața cerinței lui mute, dându-i acces la gura ei, iar degetele lui se încordară pe ceafa ei într-o aprobare tăcută. Ea închise pleoapele.

O sărută lent, stăruitor, de parcă aveau tot timpul din lume. Limba lui se împleti cu a ei, avansând triumfal și retrăgându-se, o alunecare și furișare voluptoase de respirație și de piele care o făcură să se simtă ca și cum ar fi băut un pic mai multă șampanie. Într-o mică parte din creier care încă îi mai funcționa, Anya recunoscu, amețită, că Sebastien Wolff nu doar că săruta bine; era un expert, un maestru.

Cedă, încântată, acelui mister roșu-fierbinte. Simțea excitarea răsucindu-i-se lent în pântec, adunată acolo de gura lui păcătoasă,

talentată. Cine ar fi crezut că buzele lui erau atât de moi, de delicioase? Își petrecu brațele în jurul gâtului lui și se lipi mai aproape, lacomă după mai mult. Sânii i se striveau de pieptul lui tare, în timp ce degetele i se încâlceau în părul lui des.

Cu un geamăt ce reverberă prin corpul Anyei, el își puse mâinile pe brațele ei și se îndepărtă. Își lipi fruntea de a ei.

– Îmbunătățirea este clară, domnișoară Brown.

Respirația lui era la fel de neregulată ca și a ei, iar Anya simți un mic puseu de triumf feminin. Atracția nu era, deci, doar dintr-o parte.

– Vino în camera mea, îi spuse el cu o voce mai joasă cu o octavă decât de obicei, răgușită și misterioasă.

Anyei i se curbară degetele în pantofi.

– Lasă-mă să-ți arăt restul.

Sunetul făcut de o șampanie deschisă și uralele zgomotoase de dedesubt o treziră din pragul nebuniei. Anya făcu un pas în spate, uimită și destul de consternată de focul pe care el îl aprinsese atât de ușor în făptura ei.

– Nu! Nu pot. Sunt... Noapte bună, milord!

Se întoarse și coborî scările în goană.

Spre ușurarea ei, el o lăsă să plece.

Întoarsă în camera ei, își răcori cu palmele obrajii înfierbântați. Fusese atât de aproape de a spune „da". Da, erau doar doi străini, dar atracția dintre ei nu putea fi negată.

Complet derutată, Anya căzu pe pat. Întreaga ei viață prețuise visul romantic de a se păstra pentru un soț, pentru bărbatul pe care să și-l aleagă drept partener pentru întreg restul vieții. Își dorea un soț pe care să îl poată respecta și iubi. Unul cu care să împartă responsabilitățile privitoare la conducerea proprietăților familiei și care să o facă să râdă în timp ce își îndeplinea mulțimea de îndatoriri copleșitoare care îi reveneau la Curte.

Exigențele ei în alegerea unui soț fuseseră acceptabile – chiar ceva de așteptat – de la o prințesă rusoaică bogată. Dar acum ea nu mai era acea prințesă, ci doar un cetățean obișnuit, aflat în exil. O secretară-însoțitoare în vârstă de douăzeci și doi de ani, cu bani puțini și cu și mai puține perspective de căsătorie.

Sebastien Wolff nu putea fi privit niciodată ca un ins care să se poată angaja permanent, dar dacă Anya dorea o aventură

amoroasă, el era soluția perfectă. Nu se prefăcea că ar fi avut niște sentimente mai profunde pentru ea, ci doar îi arăta deschis că simțea o atracție fizică sănătoasă. Nu îi făcea promisiuni, cu excepția aceleia că avea să îi ofere o experiență sexuală de neegalat.

De ce îl refuzase? Ar fi trebuit să accepte ceea ce îi oferea și să își satisfacă curiozitatea în privința plăcerii despre care fetele lui Charlotte susțineau insistent că lega în chip firesc bărbatul și femeia.

Anya expiră prelung și frustrat, încercând să-și liniștească pulsul agitat.

La ce se gândea Wolff acum? Oare îi blestema numele? Oare avea să plece într-un loc precum era cel al lui Charlotte Haye, ca să își potolească dorințele cu o parteneră mai dornică de asta decât fusese ea?

Anya își spuse că nu voia să știe.

Capitolul 14

Seb inspiră adânc pentru a se liniști și a-și potoli erecția tare ca fierul.

„Anya Ivanov“ era o contradicție pe două picioare. Acum manierată și dichisită, acum topindu-se pasional în brațele lui. Cine *era* ea? Partea curioasă din firea lui, cea căreia i se potrivea atât de bine rolul de investigator pentru cei de pe Bow Street, îi cerea să afle. Cunoașterea însemna putere, iar el voia să afle toate secretele Anyei.

Cu siguranță că era bine educată. O simplă țărancă nu ar fi ajuns camerista unei prințese, iar manierele și dicția ei indicau o familiaritate înnăscută cu *înalta societate*. Provenea, poate, dintr-o veche, dar sărăcită familie rusă? Putea să fie asemenea lui Benedict, descendent al unui neam mândru și vechi, dar afectat de o lipsă perpetuă de bani. Mulți dintre membrii nobilimii se aflau într-o astfel de situație. Proprietățile lor erau greșit administrate, sau se întâmpla ca tații lor să aibă o înclinație fatală pentru jocurile de noroc. Anya i se părea o persoană care dăduse de vremuri grele.

Cu toate astea, era rezistentă. În loc să își deplângă condiția precară, așa cum ar fi făcut atât de multe dintre femeile pe care le cunoștea el, Anya își dăduse seama că posibilitățile intelectuale erau un atu valoros. Astfel, ea își găsise o slujbă la strămătușa lui.

Seb se încruntă. Ducesa văduvă nu era o zgârcită. Cu siguranță că o plătea suficient de mult încât să își permită un stil de viață relativ decent, fără nevoia de a se angaja în oricare alte „activități" care să o aducă în vizită la Haye seara târziu?

Oare tânjea după luxul de care se bucurase cândva alături de fosta ei angajatoare, prințesa? Haine frumoase, bijuterii, parfumuri scumpe? Nu. Nu se potrivea. Rochia aceea de călătorie, uzată de atâta purtare, era dovada firii ei cumpătate. Singurul indiciu de lux văzut de el fusese acea pelerină tivită cu blană – cea care o făcea să semene cu prințesa iernii din povești. Dar era posibil ca Anya să fi primit acea pelerină de la stăpâna ei. Sau să o fi luat după ce aflase că aceasta din urmă murise.

Seb își puse mâinile pe balustradă și se uită, absent, la sala de jocuri de dedesubt. La fel ca bărbații, femeile aveau și ele nevoi fizice, impulsuri sexuale. Anya era necăsătorită. Nu avea un soț sau un iubit stabil. Poate că fusese la Haye pentru același motiv ca și el? Să își satisfacă o nevoie. El nu auzise ca stabilimentul lui Charlotte să fi oferit servicii și bărbaților, și femeilor, dar era posibil.

Dar dacă fusese acolo în căutarea plăcerii, de ce nu îl alesese pe el? Nu doar că n-ar fi fost nevoită să plătească, dar el i-ar fi oferit frumoasa sumă de cinci sute de lire pentru plăcere.

Seb clătină din cap. Nu, nici scenariul acela nu se potrivea.

Poate că se afla acolo ca să acumuleze ceva experiență într-un mediu relativ sigur? Inima lui tresări atunci când un val fierbinte de dorință i se revărsă în vintre. Dumnezeule, ar fi fost mai mult decât fericit să îi ofere el acel serviciu. Chimia dintre ei era extraordinară. Nu mai simțise niciodată ceva similar. De ce era ea atât de reticentă în a păși pe calea pe care o îndrumau impulsurile firești?

Nu își amintea ultima dată când fusese atât de obsedat de o femeie. Datorită înfățișării lui frumoase, misterioase, moștenite de la mama lui italiancă, niciodată nu trebuise să se străduiască prea mult ca să beneficieze de compania femeilor. Poate că îl atrăgeau misterul, provocarea irezistibilă pe care le reprezenta Anya Ivanov?

Oftând încet, își îndreptă din nou atenția asupra sălii de jocuri de dedesubt. Scena îi era familiară și îi dădu obișnuita senzație de satisfacție. El, Alex și Benedict realizaseră toate acestea, creând clubul din nimic și făcându-l să aibă succes.

Trebuia să coboare în sală și să se arate. De obicei nu îi era greu să se amestece printre cei aflați acolo. Avea o fire sociabilă; charisma și inteligența lui vie le dădeau clienților o senzație de stabilitate. Iar ospitalitatea pe care le-o arăta îi convingea să joace mai mult, să stea mai mult, să râdă mai tare. Calitățile lui făceau ca afacerea să prospere.

După greutățile cumplite pe care le îndurase în anii în care luptase ca pușcaș, îi făcea bine să se afle într-un loc în care simțea din plin bucuria de a trăi. Un loc în care se bucura de plăceri simple precum mâncarea gustoasă, vinul excelent, distracțiile variate și compania însuflețită. Se bucura foarte mult că supraviețuise. Părea că își datora lui însuși să guste viața din plin, că le-o datora și celor care nu avuseseră norocul să supraviețuiască războaielor.

Cu toate astea, în timp ce se uita la oamenii adunați, îl cuprinse un sentiment neplăcut de nemulțumire. Înainte de război, fusese exact ca toți ceilalți bărbați de acolo, din sală, alergând după senzațiile tari oferite de un câștig la o masă de joc sau de o noapte de beție cruntă. Vânase plăcerile cu o încăpățânare absolută.

Acum toate astea nu i se mai păreau decât frivolități găunoase. Viața însemna mai mult decât destrăbălare și jocuri de noroc. Din fericire, găsise un debușeu pentru energia lui: munca pentru cei de pe Bow Street. Simțea multă satisfacție de pe urma eforturilor lui legate de combaterea criminalității sau de pedepsire a celor care se făceau vinovați de încălcarea legii.

Poate că fratele lui mai mare, Geoffrey, moștenise responsabilitatea de a se ocupa de averea defunctului lor tată, dar el, Seb, putea să își trăiască propria viață cu integritate și demnitate, dând o mână de ajutor pentru ca străzile Londrei să devină mai sigure. Era înzestrat cu un corp puternic și cu o minte ascuțită; i se părea firesc să le folosească pe ambele în serviciul celor mai puțin norocoși decât el.

Cu toate astea, satisfacția profesională nu era același lucru cu cea personală. Fusese martor la schimbarea prin care trecuseră

ambii săi prieteni, Alex și Ben, de când se căsătoriseră. Acum ei încercau o stare de mulțumire constantă, dată de senzația că își găsiseră adevăratul scop în viață. Trăiau pentru a-și face fericite soțiile.

Oare asta îi lipsea lui? Oare din pricina aceea trăia o astfel de nemulțumire stranie, în ciuda averii și a succesului de care se bucura? Oare îi lipsea o parteneră cu care să împartă toate acestea? Seb clătină din cap. Nu îi lipsea nimic, doar eliberarea fizică. Era doar frustrat, atâta tot. De cum misterioasa „domnișoară Brown" avea să își vină în fire – și să ajungă în patul lui – acea frustrare avea să fie combătută în cel mai plăcut mod posibil.

Capitolul 15

Wolff intră în apartamentele ei fără să bată la ușă. Anya își ridică privirea de la birou și apoi și-o coborî repede, hotărâtă să pretindă că întâlnirea incendiară de la balcon, din noaptea precedentă, nu avusese niciodată loc.

Era mai ușor de zis decât de făcut. Amintirea acelei întâlniri făcea ca între ei să existe un fir invizibil care îi lega și de al cărui freamăt erau amândoi conștienți. Ea își drese vocea și își dori în gând ca îmbujorarea de pe chip să i se domolească.

– Am citit toate acele scrisori. Nu este menționat Petrov sau cineva căruia să i se spună Cazacul.

Totuși, găsise un fragment în care se pomenea despre fratele ei, o singură referință întâmplătoare într-o listă cu cei care se aflaseră în apropierea lui Wellington la Waterloo. Anya își simțise inima grea ca o piatră în piept.

Wolff ridică din umeri, mișcarea aceea evidențiind lățimea musculoasă a pieptului său de sub cămașă.

– Oricum, erau șanse mici. Am un plan mai bun. Se sprijini, nonșalant, cu un umăr de tocul ușii. M-am uitat la lista de membri ai clubului și pe ea sunt foarte puțini dintre conaționalii tăi. Vreau să îi ademenesc aici ca să îi privesc și să îi ascult.

– Credeam că planul era ca eu să îmi evit conaționalii? Nu i-ați putea observa la o petrecere din înalta societate?

– Voiam un cadru relaxant. Un bărbat se poartă foarte diferit într-un club de jocuri de noroc, printre prieteni, față de cum se comportă la un bal public, la care sunt prezente și doamne.

– Aseară erau doamne în sala de jocuri.

– Erau *femei*. Nici una dintre ele nu era doamnă.

Aha, se referea la demimondene, la amante. Actrițe și prostituate.

– Nu vei fi în nici un pericol, spuse el. Vei sta aici, departe de ochii lumii. Poți să-mi sugerezi niște metode pentru a-i atrage?

– Poate că nu le oferiți distracția pe care ei o doresc.

Buzele lui se subțiară la sugestia că iubitul lui club, Tricorn, nu era perfect, iar Anya își înăbuși zâmbetul. Chiar era un arogant încrezut atunci când venea vorba de afacerea lui. De fapt, așa era el în majoritatea situațiilor.

– Și ce anume i-ar atrage? întrebă el, iritat. Avem cărți de joc, zaruri, ruletă. Cel mai bun maestru bucătar francez din Londra. O pivniță cu vinuri incomparabilă cu celelalte.

– Toate astea le poți avea oriunde.

Anya făcu o pauză, bucurându-se de felul în care el părea să îi soarbă fiecare cuvânt.

– Dacă chiar vreți să atrageți rușii, aveți nevoie de vodcă.

Expresia lui de dezgust aproape că o făcu să izbucnească în râs.

– Ce-i în neregulă cu coniacul și cu vinul de Porto?

– Nimic, doar că rușii preferă vodca. Credeți-mă, nimic nu îl îmbată mai bine pe un rus decât vodca și nu îl face mai bine să își trădeze toate secretele.

El se încruntă, parând să ia în considerare acea revelație.

– Bine, o să încerc. Introducerea vodcii ar putea să treacă drept o noutate. Ceva care să diferențieze Tricornul de cluburile precum Crockford și Brook.

– Ar trebui să organizați o seară rusească, sugeră Anya, căreia începea să îi placă ideea. Puneți-l pe maestrul bucătar să gătească tot felul de mâncăruri rusești în onoarea delegației. Asta le va reaminti invitaților de țara lor.

Pe fruntea lui netedă apăru o încruntătură.

– Aici s-ar putea să avem o mică problemă. *Monsieur* Lagrasse nu e doar cel mai bun maestru bucătar francez din Londra, este și cel mai temperamental. Există o mare șansă să refuze să gătească asemenea monstruozități străine.

– Lăsați-mă pe mine să vorbesc cu el.

Wolff ridică din umeri și oftă, dându-i de înțeles că își pierdea vremea, dar o conduse pe marea scară în spirală și, de acolo, spre capul scărilor care duceau la bucătărie. De jos răsuna zăngănitul tigăilor și un val de înjurături strigate în franceză.

– Te avertizez, *monsieur* Lagrasse nu o să se bucure deloc că îi invadăm bucătăria. Este mai tiran decât Bonaparte. Bucătăria e fieful lui personal.

Anya îi aruncă o privire amuzată.

– Eu sunt convinsă că ne vom înțelege minunat.

– Știi să gătești?

– Deloc. Prietena mea, Elizaveta, este cea care ne salvează de la a mânca pâine cu gem în fiecare seară.

Wolff clătină din cap.

– O să fie un dezastru.

Ajunseră la baza scărilor și intrară într-o bucătărie mare, aerisită. Încăperea era pe jumătate sub pământ, iar prin ferestrele înalte se vedea scara care ducea la grajdurile pavate din spatele clubului. De cârligele din tavan atârna un număr impresionant de tigăi sclipitoare de aramă și de mănunchiuri de ierburi uscate. O imensă plită de gătit emana o căldură înăbușitoare. Două fete tăiau legume, iar un domn scund și rotund, care purta un șorț negru, era vârât până la coate într-un vas mare de cupru. Anya presupuse că acela era marele Lagrasse.

În timp ce ea și Wolff se uitau, el scoase din vas un boț de aluat dospit, îl aruncă pe masă și începu să-l lovească și să-l frământe cu pumnii de parcă voia să se asigure că aluatul era complet mort.

Cu o încruntătură înfricoșătoare, își ridică privirea, deloc servil la apariția maiestuosului său angajator, iar mustața subțire și neagră începu să îi tremure de iritare.

– Milord! Nu-i deloc un moment potrivit! Sunt într-un punct crucial cu aluatul meu. Dacă doriți să aveți mâncare pentru două sute de oameni în seara asta, aș aprecia dacă nu m-ați întrerupe.

Anya își înăbuși un zâmbet.

– *Monsieur* Lagrasse, spuse Wolff pe un ton calm, aceasta este invitata mea, domnișoara Brown. Are niște sugestii pentru dumneata.

Maestrul bucătar se uită urât, evident uimit că cineva punea sub semnul întrebării meniul lui perfect alcătuit. Anya înaintă, hotărâtă să evite orice obiecții, și spuse repede, în franceză:

– Este o onoare pentru mine să vă cunosc, domnule. Vă salut din Sankt-Petersburg și credeți-mă când vă spun că faima geniului dumneavoastră culinar a ajuns atât de departe.

Francezul zâmbi, încântat.

– Vai, domnișoară, dar vorbiți franceza de parcă ar fi limba dumneavoastră maternă!

Anya zâmbi.

– Vă rog, spuneți-mi Anya. Știți, desigur, că noi, rușii, iubim tot ce-i francez. Am petrecut un an minunat la Paris înainte să vin aici.

Întinse mâna, iar bărbatul cel mărunțel făcu o plecăciune peste degetele ei, într-un salut formal.

– Și care sunt sugestiile pe care vreți să mi le faceți?

Cu coada ochiului, Anya văzu cum Wolff ridică din sprâncene, șocat, deși nu îi era clar dacă o făcea pentru că o auzea vorbind franțuzește fără cusur, sau fiindcă ea reușise să nu îl enerveze pe capriciosul lui angajat.

– Lord Mowbray m-a asigurat că sunteți cel mai bun maestru bucătar din Londra. Dacă e să judec după mâncarea pe care am gustat-o aseară, înclin să fiu de acord cu el.

Omulețul pufăi ca un cocoș. Anya mai avusese de-a face cu asemenea artiști temperamentali și în Rusia, și la Paris. Știa exact cum să-i ia. Trebuia ca oamenii precum Lagrasse să fie provocați constant, altfel își pierdeau scânteia de geniu. Anya își aruncă nada:

– Dar...

Lagrasse îi aruncă o privire tăioasă.

– *Madame*?

– Am auzit și de un rival al dumneavoastră, pe nume Eustache Ude.

Anya îl auzi pe Wolff cum mârâi încet, îndărătul ei, nevenindu-i să creadă.

Chipul lui Lagrasse se înroși.

– Ude? Bleah! A fost în serviciul mamei lui Napoleon, dar acum lucrează la Crockford. Clubul acela îl plătește cu două mii de lire pe an! Și pentru ce? *Pièce de résistance* a lui nu-i nimic altceva decât macrou la cuptor, în unt clarifiat.

Anya adoptă o expresie serioasă.

– Și eu sunt destul de sigură că sunteți un maestru bucătar mai bun decât el. Dar oamenii vorbesc. Nu ați vrea să aveți ocazia să o dovediți, o dată pentru totdeauna?

Mustața lui Lagrasse tresări, iar privirea lui căpătă o sclipire de oțel. Al ei era.

– Ce anume sugerați?

– Ei bine, este evident că amândoi sunteți excepțional de talentați atunci când vine vorba de bucătăria franțuzească. Dar oare testul suprem nu este să fiți un maestru la fel de mare în privința mâncării dintr-o țară diferită? Să o pregătiți de așa manieră încât chiar și nativii din acea țară să o declare cea mai bună mâncare pe care au gustat-o vreodată?

Făcu o pauză pentru a lăsa ideea la dospit.

– Lord Mowbray ar vrea ca Tricornul să servească niște delicatese rusești în onoarea delegației țarului. Eu am pariat cu el că puteți să faceți o mâncare într-atât de autentică încât nici măcar *eu* să nu pot să îmi dau seama că a fost pregătită de un francez.

Anya își ținu respirația. Mănușa fusese aruncată. Se rugă în gând ca maestrul bucătar să accepte provocarea.

Nu o dezamăgi. Se îndreptă cât era de înalt, la un metru și jumătate.

– *Madame*, nu există să îmi cereți ceva, nici o rețetă atât de complexă încât eu, René Lagrasse, să nu o pot face.

– Exact asta i-am spus și eu lordului Mowbray. Mă ofer să fiu degustătorul oficial. Voi judeca fiecare fel de mâncare înainte de a fi servit clienților clubului.

– Ce mâncăruri îmi sugerați?

– Dați-mi voie să mă gândesc. Prima care îmi vine în minte sunt, desigur, bliniile, niște mici clătite rusești. Asemănătoare cu cele franțuzești, doar că sunt făcute cu aluat dospit, ceea ce le face mai ușoare. Pot fi umplute cu orice, dulce sau sărat. Eu, una, le prefer cu somon afumat, smântână și caviar. Sau cu miere.

Lagrasse dădu din cap în semn că era de acord.

– Prea bine. Dar clătitele nu sunt un fel de mâncare complicat.

– Așa este. Ați putea să încercați *medovik*. Este o prăjitură cu miere, în straturi, la prepararea căreia e nevoie de multă măiestrie. Există sute de variante regionale. Se pune strat peste strat de aluat cu miere, alternând cu smântână dulce sau cremă de ouă, iar apoi se acoperă cu aluat fărâmițat. Pregătirea unei astfel de prăjituri presupune o muncă foarte grea. Țarina Elizabeta Alexeievna o înfulecă ori de câte ori îi este servită.

Lagrasse făcu ochii mari.

– Ați luat masa la curtea imperială?

Dându-și seama de scăpare, Anya își mușcă buza.

– Ei bine, am mers de câteva ori acolo. Am însoțit-o pe stăpâna mea, prințesa Denisova. Eu mă duceam la bucătării și gustam din ce rămânea.

Maestrul bucătar dădu din cap, aparent satisfăcut de explicația ei.

– Prea bine. Puteți să îmi aduceți rețetele.

– Mulțumesc, *monsieur* Lagrasse. Știu că veți fi la înălțime.

Anya făcu stânga împrejur și urcă scările, știind că Wolff venea negreșit în urma ei.

– Asta a fost genial, zise el după ce ajunseră pe coridor, în siguranță.

Uimirea neascunsă din tonul lui o făcu pe Anya să se mândrească un pic.

– Domnișoară Brown, eu am primit medalii pentru campaniile mele militare. Am înfruntat tunurile și cavaleria lui Bonaparte. Dar până și *eu* ezit să îi sugerez unui francez să facă o prăjitură rusească.

Anya zâmbi, triumfătoare.

– Vorbiți franceza?

– Destul de bine ca să îmi dau seama că te irosești ca secretară. Ar trebui să fii diplomat. Niciodată nu am întâlnit o asemenea măiestrie în a calma spiritele. Atunci când ai pomenit de Ude, am crezut că Lagrasse avea să te înjunghie cu cuțitul de pâine, dar l-ai jucat pe degete.

– În Rusia avem o vorbă: „Prinzi mai multe muște cu miere decât cu oțet".

Wolff zâmbi.

– Sau, în cazul de față, cu o prăjitură cu miere. Unde vei găsi rețetele? Poți să i le scrii?

– O, nu știu nici una pe dinafară. Poate că aș putea să merg...

– Nu mergi nicăieri, răspunse el, citindu-i mintea cu o ușurință enervantă. Dacă ai nevoie de ceva, trimit pe cineva să aducă.

Anya pufni, frustrată. Sperase ca măcar într-o librărie să fie lăsată să meargă.

– Prea bine. Trimiteți pe cineva la Hatchards, să caute o carte de rețete, sau la unul dintre anticarii de pe Publisher Row. Cartea poate să fie și în rusește. Sau în franceză. Pot oricând să traduc.

Wolff se opri din mers și se întoarse, așa că se opri și ea.

– Ești o femeie cu multe talente ascunse, domnișoară Brown, zise el zâmbind. Iar deserturile acelea par delicioase.

Își aținti privirea la gura ei și chicoti ușor. Stomacul Anyei tresări.

– Abia aștept să gust.

Capitolul 16

La scurt timp după vizita lor la bucătărie, Wolff plecă. Anya îl auzi trântind ușa. Simți o fărâmă de resentiment, dar o salvă de la plictiseală sosirea unui pachet și a unei scrisori de la ducesa văduvă.

Oxfordshire este îngrozitor de plictisitor fără tine, draga mea. Vei fi ușurată să afli că vizitiul John nu se simte mai rău în urma aventurii pe care am avut-o cu toții la Hounslow Heath. Sunt convinsă că Sebastien te protejează bine; încearcă să îți stăpânești impulsul de a-l strânge de gât, deși sunt sigură că asta va însemna pentru tine o eternă provocare. Poate că metodele lui sunt neortodoxe, dar am încredere totală în abilitățile lui, la fel ca bunul meu prieten, Sir Nathaniel Conant de pe Bow Street. Îmi închipui că te simți destul de îngrădită; ți-am trimis micul nostru proiect ca să te ții ocupată.

Anya deschise cartea de povești ilustrată ce însoțea scrisoarea. Începu să citească.

Trei ore mai târziu, era absorbită cu totul de o lume cu femei frumoase, prinți curajoși, păduri întunecate și animale fantastice. Citi despre vrăjitoarea Baba Yaga și despre Preafrumoasa Vasilisa. Despre Țarina Broască și Țareviciul Ivan, despre Pasărea de Foc și Lupul Cenușiu. Despre Moș Gerilă – Ded Moroz – și Snegurocika, Prințesa Zăpezii.

Poate că era ea sensibilă la subiect, dar observă că în multe povești apăreau oameni care își ascundeau adevărata lor natură. Prinți transformați în broaște. Oameni blestemați să devină păsări de aur sau urși fioroși. Anya își înăbuși un val de vinovăție. Ea își ascundea identitatea dintr-un motiv perfect logic: instinctul de autoconservare.

În povești erau și mulți lupi. Unul dintre ei îl ajuta pe Ivan să prindă Pasărea de Foc, dar de cele mai multe ori rolul lupului era cel puțin ambiguu. Putea să fie nobil și neînfricat, sau nemilos și viclean. Desigur, lupii apăreau în poveștile din multe alte țări. Cartea englezească pe care o citea Tess povestea despre întâlnirea Scufiței Roșii cu un lup viclean și crud.

Anya își încreți nasul. Mereu avusese o slăbiciune pentru lupul din povestea aceea. Dacă, de fapt, era un om prins în pielea lupului? Dacă se îndrăgostise de frumoasa fată? Dacă ea îl îmblânzise? I-ar fi fost cel mai bun protector. Râse ușor de propriile prostii. Nu la asta visa fiecare femeie? Ca ea să fie cea care îmblânzea fiara? Fără îndoială că asta credeau fetele naive până în ultimul moment, când erau mâncate la cină. Însă ea nu era până într-atât de proastă.

După prânz, se duse în biblioteca lui Wolff. Încercă să caute prin biroul lui, dar majoritatea sertarelor erau încuiate. Dezamăgită, găsi, în schimb, o cutiuță cu acuarele, un creion și niște foi albe de hârtie și își trecu vremea schițând.

În scurt timp, desenă o serie întreagă de viniete: casa de la țară a familiei ei, locuința lor de vară, aflată în afara Moscovei, cu grajdurile și livada. Un val de nostalgie o lovi atunci când își aminti cum, aflându-se împreună cu Dmitri și cu părinții ei, se cățărase în copaci și culesese fructe pentru *varenii*, un fel de gem lichid.

Schiță și câteva dintre rochiile pe care le purtase la Paris, apoi îl desenă pe Petia, ogarul ei irlandez care trăise până la înaintata vârstă de cincisprezece ani, murind de bătrânețe. Nu încercă să îi deseneze pe Dmitri și pe părinții ei. Trăsăturile lor deja îi erau nedefinite în minte; era peste abilitatea ei artistică să îi deseneze pe hârtie.

În cele din urmă, desenă tiara pe care o distrusese. Imaginea ei i se formă în minte cu o claritate care o făcu să se simtă vinovată. Două rânduri de diamante dispuse în ordinea mărimii formau marginile de sus și de jos, în stilul diademei tradiționale rusești, *cocoșnicul*. Mai multe diamante erau suspendate, ca niște picături de ploaie, într-o rețea de frunze dispuse precum cele de lotus, decorată, la rândul ei, cu safire de un albastru intens care amintea de cel al lacurilor rusești.

Anya își permise o mică licență artistică. Își promise ca, dacă avea să câștige vreodată o avere la jocurile de noroc, să meargă cu desenul acela la un bijutier și să îi ceară să refacă diadema. Banii nu aveau să fie o problemă, așa că putea să ceară ca nestematele să fie încastrate în aur alb sau în platină, în loc de aurul galben original. Argintiul făcea ca diamantele să sclipească precum lumina soarelui pe zăpadă, o diademă perfectă pentru o prințesă de gheață, așa cum i se spusese cândva că era ea.

Clătină din cap la asemenea visuri. Dintre toate diamantele pe care ea și Elizaveta le ascunseseră atunci când fugiseră din Paris, mai rămăseseră doar câteva. Restul fuseseră folosite pentru a plăti drumul de la Ostende la Dover, mâncarea și chiria după ce ajunseseră la Londra. De câteva ori primiseră mult mai puțin decât valorau cu adevărat pietrele; mereu existau personaje fără scrupule, dispuse să profite, dar ele fuseseră disperate și nu doriseră să atragă atenția agitându-se prea mult.

Ultima dată când fusese obligată să vândă o nestemată, urmase sfatul lui Charlotte și se dusese la bijutierii regali, Bridge & Rundell. Proprietarul, bătrânul domn Rundell, o tratase cu disprețul politicos tipic pentru englezi. Se uitase sugestiv la rochia ei ponosită și la ghetele ei practice, acceptând cu un scepticism subtil și cu o dezaprobare tăcută povestea cum că acea piatră prețioasă îi fusese dăruită Anyei de către angajatoarea ei, care murise între timp.

Evident, bănuise că Anya nu era decât o demimondenă care vindea cadourile primite de la un amant, sau măcar că era asociata unor personaje cu reputație îndoielnică. Dar bijutierului i se luminaseră ochii atunci când își dăduse seama că nestemata era de cea mai înaltă calitate, așa că îi plătise Anyei un preț corect.

Ea nu se îndoia că diamantul acela avea să ajungă la încheietura sau la gâtului iubitei vreunui bărbat. Îi plăcea să își imagineze că avea să îl cumpere vreun soț iubitor, dar viața o învățase să fie cinică. Din ceea ce văzuse ea în societate, la Moscova, Paris sau Londra, majoritatea bărbaților abia dacă își tolerau nevestele, darămite să le mai cumpere și nimicuri scumpe. Amantele erau cele care primeau bijuterii.

Se întrebă câte astfel de cadouri cumpărase Wolff pentru femei de-a lungul anilor.

Se îndreptă în scaun, căci auzi ușa din spate deschizându-se și mormăitul gros cu care Mickey își întâmpina stăpânul. Cei doi bărbați conversară câteva momente, vorbind cu glas prea scăzut ca să se înțeleagă ceva, dar Anya auzi cum Wolff întreba de ea.

– E în biroul dumneavoastră, domnule, spuse Mickey.

Ea se pregăti cât timp Wolff străbătu coridorul și intră în cameră.

Ca de obicei, era îmbrăcat cu haine care îi veneau excepțional de bine. Jacheta închisă la culoare cădea perfect pe umerii lui largi, iar pantalonii din piele de bivol îi scoteau în evidență șoldurile suple și coapsele lungi și musculoase. Părul îi era ciufulit de la vânt și chipul îi strălucea, sănătos și plin de viață. Anya înghiți în sec. De ce naiba trebuia să arate el atât de atrăgător? Nu era drept.

Nu se ridică pentru a-l saluta. El nu fusese atât de curtenitor cu ea.

Wolff veni până în dreptul biroului, se aplecă și se uită la paginile din fața ei.

– Ce sunt astea?

– Niște schițe.

Anya încercă să vâre desenul cu diadema sub restul foilor, dar el se sprijini de marginea biroului, se întinse și trase întregul teanc spre el.

Anya simți cum obrajii i se încălzeau din pricina stânjenelii.

– Sunt foarte reușite, spuse el, iar tonul plin de o sinceră admirație îi făcu Anyei obrajii și mai fierbinți.

El atinse schița cu diadema.

– Ăsta e un desen imaginat sau o reproducere a unei bijuterii reale?

– Diadema a fost reală. I-a aparținut bunicii prințesei Denisova.

– A lăsat-o în Rusia?

– Nu. A fost distrusă. O pagubă de război.

O amintire subită îi reveni Anyei în minte: mama ei purtând diadema la un mare banchet de stat, râzând fără griji la brațul frumosului ei soț. Anya își înăbuși tristețea. Tradiția familiei cerea ca fiecare mireasă din neamul Denisov să poarte diadema în ziua nunții ei. Cu siguranță că ea, Anya, pusese capăt *acelei* tradiții. Nu că ar fi avut vreun plan de măritiș, oricum.

Wolff îi acceptă explicația. Băgă mâna în buzunar și scoase un inel de aur cu sigiliu.

– Îți amintești de rusul despre care ți-am vorbit, omorât la Blackwall? Purta inelul ăsta. Are o emblemă. Cum aflu cărei familii îi aparține?

Anya studie piatra gravată din mijloc. Blazonul înfățișa un coif cu pene, un scut cu un singur pumnal și o semilună.

– De fapt, știu eu. Blazonul acesta este al familiei Orlov. Contele Grigori Orlov a fost unul dintre amanții împărătesei Ecaterina cea Mare. A rămas faimos momentul în care el i-a dăruit Ecaterinei diamantul Orlov, o nestemată mare cât jumătate de ou de găină și care a fost încrustată în sceptrul imperial. La Moscova și la Sankt-Petersburg sunt mulți Orlovi.

Anya își mușcă buza, temându-se ca nu cumva să fi dezvăluit că știa prea multe despre Curtea imperială rusească. Nepotul lui Orlov, contele Pavel, o ceruse cândva de soție, dar era cu câțiva ani mai mic decât ea și aproape cu treizeci de centimetri mai scund, așa că Anya îi refuzase cererea. Prefera bărbații înalți. Precum era Wolff.

Își dădu, în gând, o palmă peste cap.

– Mulțumesc, domnișoară Brown. Asta îmi e de mare ajutor.

El se ridică și privi ceasul aurit de pe șemineu.

– Lagrasse este aproape gata pentru prima noastră degustare. Am reușit să fac rost de câteva rețete de la ambasadorul austriac, prințul Esterhazy, pentru ca Lagrasse să le încerce. Soția lui Esterhazy, prințesa Maria Theresia, este clientă la Almack's.

Anya își struni expresia, transformând-o într-una de interes politicos, în ciuda faptului că îi întâlnise pe prinț și pe prințesă de câteva ori, în Rusia. Dolofana și bruneta Maria Theresia era doar cu un an mai mică decât ea. Se căsătorise la șaptesprezece ani. Acum, la douăzeci și unu, era deja bine-cunoscută în înalta societate londoneză.

– Cina va fi servită în jumătate de oră. Bănuiesc că vei fi gata până atunci?

Expresia lui sugera aceeași neîncredere politicoasă pe care o oglindise și fața domnului Rundell. Bineînțeles, credea că femeile aveau nevoie de ore întregi pentru a se aranja.

Anya își adună hârtiile și se ridică.

– Desigur. Să mă aștept la plăcerea companiei dumneavoastră, milord?

– Da.

– Mă bucur, zise ea cu o vagă ironie. Mă scuzați dacă nu mă schimb pentru cină. Mă tem că garderoba mea este cam restrânsă.

Își coborî privirea la rochia albastră, cu care fusese din nou obligată să se îmbrace în acea dimineață. Era prea extravagantă pentru zi; corsajul era scandalos de adânc, dar nu își mai văzuse rochia mov. Avea oribila senzație că Wolff îi ordonase lui Mickey să o arunce.

– M-am gândit la asta, răspunse el cu un zâmbet echivoc. Am avut drum pe Bond Street, așa că am vizitat și câteva modiste. O să găsești câteva rochii în camera ta.

El își îndepărtă o scamă invizibilă de pe mâneca hainei deja impecabile. Apoi ridică din sprâncene, gest care îi sugera Anyei cât se putea de limpede că era liberă să se retragă.

Anya își înghiți replica și traversă încăperea.

Găsi patru toalete noi pe patul ei. Pe lângă două rochii de zi, mai erau două rochii de seară, niște cămășuțe scandaloase, făcute doar din mătase, și o serie de accesorii precum eșarfe și mănuși. Inima Anyei bătu mai repede atunci când văzu mănușile. O va lăsa Wolff să iasă? Așa spera. Se săturase de stat în casă.

După ce îmbrăcă una dintre rochiile noi, își înăbuși un suspin de încântare. Nuanța de roșu-închis o avantaja, lucrătura era superbă. Oare ce punea Wolff la cale? Încerca să îi cumpere afecțiunea,

capitularea, cu rochii? Oare în mintea lui o vedea deja ca pe o femeie întreținută, ca pe o amantă pe care o putea îmbrăca – și dezbrăca – după cum voia el?

Gândul o făcu să se cutremure, iar spatele îi înțepeni. Nu voia să accepte pomana, nici să se lase cumpărată. Avea să îi dea lui Wolff banii înapoi. Chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să își vândă toate diamantele rămase.

Capitolul 17

Seb își dădu seama că bătea darabana cu degetele pe masă și făcu un efort să se oprească. Ce era în neregulă cu el? Fusese plecat de acasă toată ziua, ca să evite să se afle sub același acoperiș cu iritant de seducătoarea lui invitată, dar acum abia aștepta să o vadă, să se împungă din nou cu ea. Sângele îi fierbea de nerăbdare.

N-ar fi trebuit să cedeze impulsului de a-i cumpăra haine, mai ales dintre cele care s-ar fi potrivit perfect într-o sală de bal a înaltei societăți. Dar imaginea ei în rochia aceea mov, ponosită, îi provocase o durere aproape fizică.

Își spusese că era o preferință pur estetică. O femeie atât de frumoasă nu ar fi trebuit să fie îmbrăcată cu haine jerpelite, fără stil. Era un afront adus ordinii naturale a lucrurilor.

Datorită filiației sale pe jumătate italienești, avea ochiul format pentru frumusețe, abilitate transmisă în neamul lui din generație în generație, încă de pe vremea Renașterii. Fără îndoială că strămoșii lui fuseseră patronii unor artiști precum Caravaggio și Donatello, la fel cum el aprecia cizmele de la Hoby și hainele de la Weston.

Nu era el tocmai un exponent al ultimei mode, precum acei dandy ridicoli care hoinăreau prin oraș îmbrăcați în satin și mătăsuri deschise la culoare, dar nu ascundea faptul că savura plăcerea hedonistă a unei haine bine croite și a unei lavaliere bine înnodate. Benedict și Alex îl luau mereu peste picior pentru asta.

Iubirea lui pentru frumusețe se extindea și asupra alegerii partenerelor de pat, dar, în ciuda reputației lui de afemeiat, mereu

fusese selectiv. O femeie nu trebuia să fie doar frumoasă pentru a-i trezi interesul. Voia ca amantele lui să posede și o vie inteligență, dublată de simțul umorului.

„Invitata“ lui avea toate acele calități. Și multe altele, pe deasupra. Masa fusese pregătită pentru două persoane. Tresărind, Seb își dădu seama că nu-și putea aminti când luase ultima dată cina acasă. Se obișnuise să mănânce cu Benedict și cu soția lui, Georgie, sau cu Alex și cu soția lui, Emmy, sau să ciugulească de la bufetul din jumătatea publică a Tricornului. De multe ori îi cerea lui Mickey să îi aducă o farfurie de mâncare în birou, ca să poată mânca în timp ce citea vreun raport al celor de pe Bow Street.

Nu era de mirare că Lagrasse se încrunta la el. De cele mai multe ori, Seb abia observa ce mânca.

În seara aceea avea să savureze fiecare îmbucătură, și la fel avea să se bucure și de compania musafirei sale. Era o femeie plină de contradicții. Îi plăcea caviarul și știa care era prăjitura preferată a țarinei, dar era și prietenă cu unele dintre cele mai costisitoare curtezane din Londra. Nimic din toate astea nu avea sens.

Îl pusese pe Jem Barnes, unul dintre cei mai tineri informatori de pe Bow Street, să fie atent la noutățile apărute în lumea interlopă cu privire la ruși. Dacă se puneau la cale planuri ca să îi fie răpită reticenta musafiră, voia să știe de ele.

Respiră adânc în clipa în care ea intră în încăpere. De ce îi cumpărase, oare, o rochie de un roșu-închis atât de provocator? Și așa îi era greu să își țină gândurile și mâinile departe de ea. Acum, că o văzuse în rochia aceea de vis, avea să îi fie imposibil să se mai abțină.

Corsajul cu decolteu adânc îi expunea sferele perfecte ale sânilor și alcătuirea delicată a umerilor și gâtului. Își ridicase părul, dar câteva șuvițe dese îi atingeau clavicula și atârnau tentat aproape de adâncitura dintre sânii ei, ca un firicel de miere. Unul pe care el ar fi vrut să-l urmărească folosindu-și limba.

Seb își drese vocea și îi făcu semn Anyei să se așeze vizavi de el.

– Bună seara, domnișoară Brown. Ia loc.

Nu se ridică să îi tragă scaunul, așa cum ar fi făcut-o pentru o femeie cu un rang social mai înalt. Îi urmări reacția, să vadă dacă ea era iritată de omisiune, dar Anya nu păru să se fi așteptat ca el să se ridice. Se așeză fără să facă mofturi și îi zâmbi politicos peste fața de masă albă ca zăpada.

– Bună seara, milord.

Timbrul glasului ei, profund, dar și afectat, stârni în Seb un val de dorință, care îi ajunse drept în vintre. El își puse șervetul peste stofa care i se întinsese, brusc, în poală. Ea luă o mică înghițitură de vin. Mușchii gâtului i se mișcară în timp ce înghițea, iar el își dori să îi guste pielea. Avu o scurtă viziune: cum mătura totul pe podea, flori, tacâmuri, pahare, farfurii, o împingea peste masă și o săruta dincolo de limitele oricărei decențe. Cum își punea gura între sânii ei și...

– Vinul este un excelent, spuse ea, sfioasă.

Seb tuși. Din fericire, Mickey intră aducând o tavă, urmat de silueta măruntă a lui Lagrasse, care pășea apăsat. Diferența de înălțime între cei doi bărbați era comică. Mickey l-ar fi putut folosi drept cotieră pe maestrul bucătar.

– Ce avem aici? reuși să spună, răgușit, Seb.

Doamne, ce voce gâjâită avea!

Lagrasse îl ignoră și îi zâmbi fermecător Anyei.

– Pentru început, *madame*, v-am pregătit supa de sfeclă roșie.

Mickey îi puse în față un castronaș în care se găsea un lichid de aceeași culoare cu rochia ei. Ochii Anyei sclipiră.

– O! Borș! Minunat! Îl serviți fierbinte sau rece?

Luă lingura și îndepărtă pelicula de deasupra. Manierele îi erau impecabile.

– Fierbinte în seara asta, *madame*, cu mărar și cu un pic de smântână.

Seb pufni în sinea lui. Supa nu era singura chestie fierbinte pentru ea în seara aceea. El ardea.

Anya înghiți delicat și închise ochii.

– Delicios.

De plăcere, francezul cel mititel se lumină la față, iar Seb își înăbuși impulsul de a-i cere să plece, ca să se bucure doar el de reacțiile ei. Se întrebă ce altceva ar fi putut să facă el pentru a vedea un zâmbet atât de satisfăcut pe chipul ei. În minte îi veniră câteva opțiuni depravate.

Se lăsă o tăcere politicoasă cât timp amândoi gustară din borș. Spre surprinderea lui, Seb descoperi că lichidul acela nu era chiar atât de rău pe cât se așteptase el. În timpul pe care și-l petrecuse în

Franța și Spania, avusese parte de niște mâncăruri destul de dezgustătoare, inclusiv de o tocană oribilă, cu varză, undeva pe lângă Cadiz. Dar borșul pe care îl mânca acum era mult mai bun.

Lagrasse făcu un semn cu capul, iar Mickey luă capacul de pe cel de-al doilea fel de mâncare.

– La cererea domnișoarei, avem blinii. Cu miere și frișcă.

Plin de mândrie, maestrul bucătar așeză câteva clătite mici pe farfuria Anyei, iar apoi se retrase, în așteptarea verdictului.

– Deci eu mă servesc singur, da? mormăi Seb pe jumătate amuzat, pe jumătate iritat de faptul că el părea să fi fost uitat în propria sufragerie.

Evident că opinia lui nu conta.

Mickey îi aruncă o privire reținută, iar apoi îi puse pe farfurie bliniile rămase.

– Poftim, domnule.

Toți trei priviră fascinați cum Anya ignoră cuțitul și furculița, ridică una dintre micile clătite cu mâna și o duse la buze. O mâncă din două înghițituri delicate, apoi își linse urmele de miere de pe degete.

Seb aproape că gemu cu voce tare. Asta era o tortură pur erotică. Voia să îi lege la ochi pe ceilalți doi bărbați. Dar Mickey părea imun, iar Lagrasse părea mai mult nervos decât excitat și își muta greutatea de pe un picior pe celălalt.

Seb își mâncă clătita dintr-o îmbucătură. Era al naibii de bună, drept pentru care mai înfulecă încă șase, una după alta. Asta îi atrase o privire furibundă din partea lui Lagrasse, fără îndoială pentru că nu savurase pe îndelete o asemenea operă culinară.

O privi pe Anya mâncând încă o clătită. O undă de plăcere îi străbătu trupul, stârnită de bucuria vizibilă pe care o încerca ea. Fericirea o învăluia precum un nor cald. Seb simți cum, drept răspuns, gura lui se arcuia într-un început de zâmbet.

În cele din urmă, ea strânse din buze.

– Hmm... Poate că ar mai trebui un pic de sare, ca să mai taie din dulceața mierii? Dar, în afară de asta, bliniile sunt perfecte, *monsieur* Lagrasse. La fel de bune precum cele care se mănâncă în Rusia. Mulțumesc.

Lagrasse oftă ușurat.

– *De rien, madame.* Este o plăcere să gătesc pentru cineva care apreciază măiestria unui artist ca mine.

Îl privi cu superioritate și mustrător pe Seb, uitând, pare-se, cine îi plătea în fiecare lună exorbitantul salariu.

– Ne poți lăsa, spuse Seb.

Mai luă o înghițitură de vin pe când cei doi bărbați ieșeau din încăpere. Apoi se uită în ochii ei fără să mai încerce deloc să își ascundă foamea senzuală care îl chinuia.

– Stai nemișcată.

Se ridică de pe locul lui, se întinse peste masă și șterse cu degetul o urmă de miere din colțul gurii ei. Ea inspiră adânc. El îi ținu degetul în fața buzelor, cerându-i din priviri să i-l sugă. Ea făcu ochii mari, dar întredeschise buzele, iar el îi zâmbi larg și aprobator. Anya îi primi vârful degetului în gura ei fierbinte. Mădularul lui tresări imediat ce ea linse mierea precum ar fi lins o pisică smântâna. Lui aproape că îi cedară genunchii.

Pieptul Anyei se ridica și cobora, dar privirea nu i se clinti din ochii lui. El avu senzația că se adâncea, copleșit, în albastrul fără de sfârșit al ochilor ei.

Apoi Anya se retrase, rupând vraja. Îi zâmbi sfios și îi vorbi, deși cu o voce cam sugrumată:

– Bliniile sunt foarte populare în țara mea. În fiecare an avem o întreagă săptămână, Maslenița, în care le sărbătorim și arătăm cât de mult ne plac. Maslenița înseamnă „săptămâna untului". Micile blinii reprezintă soarele; atunci când le mănâncă, oamenii consumă căldura și energia acestuia.

Seb se așeză la loc și luă o gură întăritoare de vin.

– Fascinant.

Obrajii Anyei se îmbujorară în clipa în care își dădu seama că el nu se referea la informație, ci la ea.

În pieptul lui se războiau emoții contradictorii. O dorea cu o intensitate care îi tăia respirația. Oare ar fi fost lipsit de onoare să o seducă? Oare ar fi profitat, astfel, de poziția lui? Se presupunea că ea era sub protecția lui, așa că oare nu era dator să o protejeze și de el însuși?

Niciodată nu simțise altceva decât dispreț față de bărbații care se încurcau cu angajatele lor. O guvernantă sau o servitoare s-ar fi

temut pentru slujba ei dacă refuza avansurile stăpânului. El nu ar fi manipulat niciodată astfel o femeie.

Dar domnișoara Brown nu era servitoarea lui. Tehnic vorbind, era angajata strămătușii lui, iar cerul îi era martor că el, personal, avea prea puțină influență asupra hoaștei. Chiar dacă i-ar fi cerut să o dea afară pe Anya, se îndoia că Dorothea l-ar fi ascultat.

Și apoi, de ce ar fi trebuit să se simtă vinovat fiindcă voia să se culce cu ea? Anya îi spusese că nu avea mare experiență cu bărbații, dar el se îndoia că era încă virgină. Și, deși de obicei prefera femei care știau ce făceau în pat, pentru ea era mai mult decât dispus să facă o excepție. I se tăie respirația la gândul de a continua să o inițieze. Începuse referindu-se la lipsa ei de experiență cu privire la sărutat...

– Milord, vreau să vă cer un favor.

Seb ridică din sprâncene. Pulsul îi bătea neliniștit, în așteptare.

– Cum îți pot fi de folos, domnișoară Brown?

Îi veneau în minte nenumărate căi păcătoase. Dumnezeule, nu mai putea aștepta!

– Aș vrea să ies.

– Plăcerea e de partea mea. Stai... ce?!

Capitolul 18

– Mi-ați adus mănuși, spuse Anya.

Privi cu jind afară, pe fereastră. Curtea grajdurilor se afla în umbră, dar era încă seara devreme.

– Se va întuneca abia peste o oră, iar eu sunt blocată în casă de două zile. N-aș putea să fac o plimbare rapidă prin parc?

Wolff deschise gura, iar ea începu să vorbească repede, ca să preîntâmpine un refuz:

– Nu va fi aproape nimeni afară la ora asta. Nu voi fi văzută. Se uită la el cu o privire imploratoare și își înghiți mândria care încerca să i se revolte. Vă rog.

El se încruntă.

– Nu poți să călărești. Nu am o șa pentru femei.

– N-am nevoie de una. Pot să călăresc normal.

– Nu în fuste.

– Atunci, împrumutați-mi niște pantaloni.

El ridică din sprâncene fie de șoc și dezaprobator, fie din interes.

– Pantaloni?

Își coborî privirea la silueta lui atletică, iar buzele îi tresăriră de amuzament.

– Nu cred că ți-ar veni o pereche de-a mea. Sau de-a lui Mickey.

Ea îi susținu cu încăpățânare privirea.

– Păi, trebuie să aveți un băiat la grajduri. Sunt sigură că cineva care lucrează pentru cei de pe Bow Street poate să improvizeze din scurt.

Anyei nu îi venea să creadă că fusese în stare să propună ceva atât de scandalos, dar Wolff o considera deja cel mai rău soi de băiețoi, deci ce mai conta?

Buzele lui tresăriră din nou la provocarea ei.

– Prea bine. Voi vedea ce se poate face.

Se ridică, iar Anya îi imită mișcarea, nedorind să rămână așezată cu el aplecat peste ea.

– Te poți întoarce în apartamentul tău, domnișoară Brown.

În mai puțin de jumătate de oră, Mickey îi aduse Anyei în camera ei o pereche curată de pantaloni de lână maro, o cămașă albă, o haină fără formă, tot de lână maro, și o pereche roasă de cizme de călărie înalte până la genunchi.

Într-o izbucnire de entuziasm, Anya se îmbrăcă și se încălță, amintindu-și de toate dățile din copilărie în care împrumutase hainele lui Dmitri pentru a zburda prin păduri împreună cu el. Cizmele îi erau un pic mari, dar nu destul cât să conteze. Își împleti părul într-o singură coadă groasă, îl răsuci și și-l prinse pe cap, apoi îmbrăcă jacheta. Și aceasta îi era prea mare, dar îi ascundea curbele, ceea ce servea scopului ei.

Wolff o aștepta la baza scărilor. În timp ce ea cobora, el își ridică privirea și miji ochii, analizând-o cu atenție. Anyei începu să îi fiarbă sângele în vine și se poticni. În contrast cu cât de șleampătă era ea, el arăta impecabil. Cizmele îi luceau, mantaua îi cădea în falduri grele, până aproape de glezne. În mână avea o biciușcă neagră, cu

care se bătea, nerăbdător, peste coapsă. Imaginea aceea făcu să i se întețească pulsul Anyei.

Ea se aștepta la vreun comentariu grosolan, dar el se mulțumi să dea din cap, iar apoi se îndreptă spre ușă. Îl urmă afară, la grajduri, unde fuseseră înșeuați doi cai. Calul negru era cel pe care el îl călărise atunci când îi venise în ajutor la Hounslow Heath.

Wolff îi făcu Anyei semn cu mâna spre cel de-al doilea cal, un sur frumos, cu ochi strălucitori.

– Ăsta e Borodino, iar ăsta, spuse el mângâindu-l pe cel negru, este Eclipse.

– Borodino? După numele bătăliei?

– Da. După Războiul Peninsular, l-am îmbarcat și l-am luat înapoi în Anglia. Este într-atât de obișnuit cu zgomotul, încât nimic nu-l deranjează, nici câinii care latră, nici vânzătorii ambulanți de pe străzi, nici căruțele care huruie pe pavaj. Nu tresare niciodată. O să fii în siguranță cu el. Se încruntă la ea. Ești sigură că vrei să mergi? Este frig.

Anya chicoti.

– Dacă ați fi trecut vreodată prin iarna rusească, nu ați spune că acum este frig. Sunt obișnuită cu stratul de zăpadă gros de un metru și ceva, milord. O să mă descurc.

El luă o șapcă dintr-un cui de pe perete și o aruncă spre ea.

– Acoperă-ți părul.

Anya își trase bine cozorocul peste frunte, apoi puse piciorul în scară și încălecă fără ajutorul lui Wolff. Văzu pe fața lui o expresie fugară de uimire, datorată ușurinței cu care ea încălecase. Probabil că era obișnuit cu femei care aveau nevoie să folosească un suport pentru încălecat sau să fie ridicate în șa de către un bărbat. Ei bine, ea nu era clasica domniță aflată la ananghie.

Ajustă frâiele în timp ce Wolff își încăleca armăsarul. El făcu asta cu mare ușurință, mișcările lui arătând limpede cât era de obișnuit cu caii și cu călăria. Apoi amândoi ieșiră călare din curtea grajdurilor. Wolff o privi o clipă ca să vadă cum se descurca în șa, iar apoi o luă înainte, aparent mulțumit.

– Stai în urma mea. Ești îmbrăcată ca un grăjdar și trebuie să te porți ca atare. Oricine te vede trebuie să creadă că ai scos calul ca să facă mișcare.

Anya încuviință cu o înclinare blajină din cap, nedorind să facă ceva ce l-ar fi putut determina să se răzgândească.

– O să mergem în parcul St. James, este cel mai aproape, spuse el.

În câteva minute, intrară pe poarta dinspre est a parcului și porniră pe una dintre aleile mărginite de copaci, destinate călăreților. După cum era de așteptat, locul era aproape pustiu.

– Nu putem să stăm mult. Locul ăsta e periculos noaptea, indiferent de cât de rafinat pare ziua. Se știe că e frecventat de prostituate.

– Credeam că porțile se încuie noaptea.

– Așa este. Dar se estimează că există peste șapte mii de chei în posesie privată, așa că la fel de bine ar putea fi lăsat deschis.

Ea aduse calul lângă al lui și se uită la cer.

– Miroase a ninsoare.

El o privi amuzat.

– Poți să miroși ninsoarea care stă să cadă?

– Desigur! Se simte în aer.

Ridică din umeri.

– Poate că asta e ceva specific rusesc. E limpede că noi, rușii, ne pricepem foarte bine. Așa cum doi fulgi de zăpadă nu sunt identici, nici două ninsori nu sunt. Există zăpadă apoasă. Zăpadă pe jumătate topită. Zăpadă uscată, afânată. Zăpadă perfectă pentru bulgări. *Metel* este zăpada suflată de vânt. Literar i se zice *v'iuga*. *Buran* este un regionalism folosit în Siberia. Iar *purga* este mai mult un viscol.

El clătină din cap și chicoti.

– Păi, e puțin probabil să vezi un viscol aici, în Anglia. De obicei, cel mai mult avem parte de o ninsoare ușoară. Mi s-a spus că acum un secol iernile erau mult mai reci. Tamisa îngheța regulat și, de fiecare dată când se întâmpla, pe fluviu se ținea un târg al gheții. Apăreau tot felul de tarabe, cu negustori vânzând orice, de la bere cu mirodenii la turtă dulce și carne friptă de bou.

– Pare minunat.

– Ultimul a fost acum doi ani. Eu eram plecat la luptă în Portugalia, dar Dorothea mi-a povestit că au adus un elefant lângă podul Blackfriars, ca să încerce grosimea gheții.

– Mi-ar fi plăcut să văd asta. În Rusia suntem atât de obișnuiți cu râurile înghețate, că nu facem niciodată astfel de lucruri palpitante. Bănuiesc că s-a dus noutatea. Cu toate astea, se spune că atunci

când ne-a invadat cu *Grande Armée* a lui, Napoleon a fost învins de asprimea iernii noastre. A fost înfrânt de generalii Ianuarie și Februarie. Zâmbetul Anyei păli la amintirea statisticilor sumbre ce apăruseră în ziare la acea vreme. Am auzit că a pierdut sute de mii de soldați în acea campanie.

– Așa este, adeveri Wolff. Bieții oameni! Nu i-aș dori asta nimănui, nici măcar dușmanului. Decât să mor de frig, aș prefera să fiu împușcat.

Anya își aminti de Dmitri și simți un junghi în piept. Bănuia că ar fi trebuit să o aline întrucâtva gândul că el murise relativ repede.

Călăriră într-o tăcere prietenească, în timp ce în jurul lor se lăsa întunericul. Anya inspiră adânc, bucurându-se de aerul proaspăt, în ciuda frigului, și căută un subiect de conversație mai puțin deprimant. Probabil că Wolff avea sute de amintiri neplăcute din război. Nu era nevoie să insiste pe tema asta.

– Traduc o carte rusească de povești pentru ducesa văduvă, spuse ea.

Respirația ei scotea abur în aerul rece.

– Ai vreuna preferată?

– Desigur. Povestea fecioarei de gheață Snegurocika, o fată frumoasă, făcută din zăpadă. *Sneg* înseamnă zăpadă în limba rusă. Snegurocika este mereu descrisă ca purtând o mantie lungă, argintiu cu albastru, tivită cu blană de vulpe arctică, și o coroană din fulgi de zăpadă.

– Tu ai o astfel de mantie.

– Da.

Uitase de perspicacitatea lui neobișnuită.

– A fost a prințesei. Ea mi-a dat-o.

– Și ce a făcut fecioara de gheață din poveste?

– Era fiica frumoasei Primăveri și a lui Ded Moroz, Moș Gerilă. Nemuritoare, dar singură, și tânjea după tovărășia oamenilor. Obișnuia să spioneze orice om pe care îl putea găsi. Cu timpul, s-a îndrăgostit de un ciobănaș pe nume Lel.

– Normal că s-a îndrăgostit, spuse Wolff pe un ton sec. O fată nu găsește mereu un prinț cu titlu și bani, de care să se îndrăgostească.

Anya îl privi pe furiș și simți cum i se strângea inima, în ciuda cinismului lui. Învăluit în umbreie care se lungeau, el întruchipa

grația și forța masculină. Era exact genul de muritor de care un nemuritor nesăbuit s-ar fi îndrăgostit.

Ea își drese vocea.

– Există mai multe versiuni ale poveștii. În unele dintre ele, faptul că se îndrăgostește îi încălzește Snegurocikăi inima într-atât de tare, încât ea se topește și dispare într-un nor de abur.

Wolff pufni:

– Păcat. E vorba deci de o poveste moralizatoare despre pericolele pe care le presupune dragostea.

– Dar într-un *alt* final, faptul că se îndrăgostește nu o ucide pe prințesă, continuă Anya. Însă ea cade pradă unei tristeți adânci, fiindcă știe că nu poate fi niciodată alături de iubitul ei muritor. Mama ei, Primăvara, o întreabă dacă ar renunța la nemurire pentru a fi cu Lel, iar Snegurocika îi răspunde fără ezitare: „Bineînțeles! Prefer să trăiesc o viață scurtă și fericită împreună cu Lel, decât să îmi petrec eternitatea fără el". Văzând iubirea profundă a fiicei sale, Primăvara îndeplinește dorința Snegurocikăi. Fecioara Zăpezii devine muritoare, se căsătorește cu ciobănașul ei și trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți.

– A renunțat la poziția ei privilegiată pentru iubire? Wolff ridică din sprâncene. Nu-i de mirare că totul nu e decât o poveste. Ce sfârșit preferi?

Anya își încreți nasul.

– Bănuiesc că prima variantă este mai realistă. Iubirea are cu siguranță puterea de a-i distruge pe cei suficient de ghinioniști să o întâlnească.

În afară de Elizaveta, toți oamenii pe care ea îi iubise o părăsiseră; părinții ei, din cauza bolii, Dmitri, din cauza războiului. Inima ei încă suferea. Era îndreptățită deci să o închidă după un strat de gheață într-atât de gros încât să nu se poată topi niciodată. În Rusia i se spunea Prințesa de Gheață pentru că își ținuse pretendenții la o distanță rece, politicoasă. Nu o deranjase porecla.

– Pari un pic cam tânără pentru o părere atât de cinică.

Anya ridică din umeri.

– Mi-ar plăcea să cred în cel de-al doilea final. Până la urmă, ar trebui să ne păstrăm mereu speranța.

Riscă să se mai uite o dată la Wolff, sigură că el avea să o ia peste picior, dar chipul îi era imposibil de citit.

Ajunseră la marginea unui iaz mare. Pe suprafața acestuia pluteau, senine, câteva lebede și rațe, dar Anya miji ochii la o pasăre mare, necunoscută, cu un cioc lung și galben.

– Ce-i ăla?

Wolff zâmbi, arătându-și dinții albi.

– N-ai văzut niciodată unul? Este un pelican. Nu sunt indigeni. De fapt, cred că unul dintre conaționalii tăi este răspunzător pentru prezența lor aici.

– Cum așa?

– Potrivit legendei, prin anii 1600 un ambasador rus i-a dăruit regelui Carol al II-lea o pereche de pelicani. Păsările pe care le vezi sunt descendenții perechii originale. Din când în când, câte una face ravagii repezindu-se la un porumbel în trecere și înghițindu-l cu totul.

– O, vai! Bănuiesc că asta ar putea tensiona relațiile diplomatice dintre țările noastre. Măcar ambasadorul nu i-a dat regelui Carol un elefant alb, care să îl împingă la faliment.

Privirea amuzată a lui Wolff se opri asupra ei, iar Anya se simți imediat stânjenită. Era sigură că avea nasul roz din cauza frigului. El, în schimb, arăta la fel de chipeș ca întotdeauna. Buzele lui nu păreau înghețate, ci rămăseseră păcătos de tentante. Oare le-ar fi simțit reci sub ale ei? Sau calde?

El își drese vocea.

– Ar trebui să ne întoarcem la Tricorn. Voi avea nevoie de un pahar de coniac, ca să mă încălzesc.

Anya își adună gândurile împrăștiate.

– Vi se pare frig aici, după căldura din Portugalia și Spania?

El își înclină capul, gânditor.

– Căldura a fost plăcută. Dar prefer să fiu aici, fără gloanțe care să zboare spre mine. Mai bine în frig și viu, decât la căldură și mort.

Ea dădu din cap în semn că era de acord.

„Mai bine o însoțitoare săracă decât o prințesă fără opțiuni."

– Ducesa văduvă spune că v-ați pierdut auzul în timpul războiului, zise ea, precaută. Dar nu păreți să aveți vreo dificultate anume.

El ridică din umeri cu o mișcare elegantă, care ei îi aminti de puterea acelui corp atletic.

– O explozie de tun la Waterloo. Mi-a afectat doar urechea stângă, din fericire. Trebuie să îmi înclin un pic capul atunci când bate vântul sau când este multă gălăgie, dar ăsta nu e un mare inconvenient. De fapt, este chiar util la petreceri. Nu pot să îți spun de câte ori m-am bucurat că nu auzeam niște harpii bârfitoare sau politicieni plictisitori. Îi zâmbi provocator, iar ei i se puse un nod în stomac. Amintește-ți asta când ai să-mi șoptești nimicuri dulci, domnișoară Brown. Doar la urechea dreaptă, te rog.

Anya se îndreptă în șa și îi aruncă o privire trufașă.

– Lord Mowbray, nu va exista nici un șoptit. Dulce sau de alt fel.

Întoarse calul și îi dădu pinteni ca să o ia la trap.

Chicotitul lui profund răsună în urma ei.

Capitolul 19

Când ajunseră înapoi la Tricorn, era deja întuneric. Probabil că Mickey se uita după ei, pentru că ieși și luă caii.

– Negustorii de vinuri au făcut livrarea, domnule. Am lăsat-o în biroul dumneavoastră. Am făcut și un foc așa cum trebuie.

– Mulțumesc, Mickey.

Wolff intră. Anya îl urmă în salonul vișiniu și se duse direct la foc pentru a-și încălzi mâinile înghețate. Pe măsură ce sângele începea să îi circule în ele, simțea că parcă o înțepau mii de ace. Pe bufet fusese așezată o lădiță de lemn, ștanțată cu litere chirilice.

– Vodcă! citi, încântată, Anya.

Wolff ridică iute capacul și scoase la iveală o duzină de sticle pline cu un lichid transparent, cuibărite în interiorul umplut cu paie.

– Nu știu dacă e bună sau nu. Am mult mai multă experiență cu coniacul.

– Eu știu un pic.

– Tu?

Tonul lui era sceptic, iar Anya zâmbi în sinea ei. Familia Denisov deținea o întreagă distilerie de vodcă la Sankt-Petersburg. Anya

cunoștea procesul de producție de la început până la sfârșit. Nu că ar fi recunoscut asta față de el.

Ridică din umeri.

– În Rusia, toată lumea bea. Vinul făcut din struguri este atât de scump, că doar aristocrații pot să și-l permită, dar vodca este disponibilă oriunde. I se spune „vinul din pâine", pentru că e făcută din grâu, secară sau orz. Iar uneori i se spune și „vinul care arde", pentru că simți că îți iau foc gâtul și stomacul.

Se uită provocator la el.

– Am gustat și cea mai bună, și cea mai proastă vodcă. Cu siguranță că pot să vă spun dacă asta de aici e suficient de bună pentru a le fi servită invitaților dumneavoastră.

El scoase două pahare, deschise o sticlă și turnă câte puțin lichid în fiecare pahar. Anya abia se abținu să nu se încrunte văzând zgârcenia lui.

– Orice gazdă care nu oferă destul de băut e considerată neprietenoasă, îl mustră ea. Și este semn de lipsă de respect dacă nu se golește paharul.

– Vorbești serios?

– Da. Noi, rușii, suntem foarte serioși atunci când vine vorba de vodca noastră. Există reguli pentru *orice*. Mereu trebuie să le torni celorlalți înainte să îți torni ție, și niciodată nu ar trebui să torni nici măcar un pahar doar pentru tine. Zâmbi și luă paharul oferit de el. Niciodată nu se gustă, ci se dă pe gât dintr-o înghițitură, rece ca gheața.

– O să țin cont de asta, spuse el, sec. Ce altceva ar mai trebui să știu?

Ea ridică paharul și mirosi.

– N-ar trebui să aibă gust și miros.

Își mirosi și el paharul.

– Până acum, merge bine.

– Și, cel mai important lucru, vodca nu se bea niciodată fără motiv. Se uită serios la el. Cina zilnică din Rusia nu e însoțită de vodcă, așa cum cina zilnică din Franța sau Anglia e însoțită de un pahar de vin. Rușii beau doar dacă au o „ocazie". În mod convenabil, găsim ce să sărbătorim cu orice prilej. Chicoti poznaș în timp ce le înșira pe degete. Nunți, înmormântări, nașterea unui copil, semnarea unui

contract de afaceri, sărbători religioase, o recoltă bună. Toate astea sunt motive perfecte ca să bei.

– Dumnezeule, zise Wolff înăbușindu-și un hohot de râs. Este o minune că vreunul din voi mai e vreodată treaz. Deci, pentru ce bem?

Anya își înclină capul.

– În mod tradițional, primul toast este „pentru întâlnirea noastră".

– Prea bine.

Amândoi își ridicară paharele și înghițiră conținutul, iar ea trase aer în piept atunci când lichidul îi tăie respirația. Căldura o arse pe gât și făcu să îi lăcrimeze ochii. Wolff ridică din sprâncene spre ea, cerându-i, prin acel gest, să dea verdictul.

– Este o vodcă foarte bună, spuse ea cu sinceritate.

– Ridică din nou paharul.

– Următorul toast ar trebui să fie pentru familiile noastre.

El turnă din nou câte două degete de vodcă în ambele pahare.

– Pentru familiile noastre!

Băură amândoi.

Anya își înăbuși suferința care o năpădise brusc. Nu mai avea rude apropiate. Pierderea lui Dmitri era pentru ea ca o durere surdă care reapărea în cele mai neașteptate momente. Dar nu trebuia să devină sentimentală. Încă avea prietene dragi în Elizaveta, Charlotte și ducesa văduvă. Iar ele îi erau ca niște rude apropiate.

– Următorul toast este pentru sănătatea noastră.

Îi întinse din nou paharul, iar Wolff, după o mică ezitare, îl umplu.

– *Za zdarovje*, spuse ea, solemn.

Bău și el, iar Anya oftă adânc. Uitase acel gust din țara ei. Cu siguranță că băutura își făcea treaba și o încălzea. Stomacul i se înfierbântase, iar simțurile îi erau gâdilate în mod plăcut.

– Desigur, cu cât descrii ocazia mai elocvent, cu atât mai mult confirmi că e specială. De exemplu, fratele meu obișnuia mereu să spună: „Să trecem prin atâta suferință câte picături de vodcă ne-au rămas în pahar!" Îi zâmbi, mulțumită, lui Wolff. Asta-i frumos, nu-i așa?

– Da.

Wolff duse sticla la unul dintre scaunele aflate lângă foc, apoi o îndemnă pe Anya:

– Vino, stai jos.

El se așeză, dar ea ignoră celălalt scaun. Se prăbuși, în schimb, pe podea, bucuroasă că încă purta pantaloni. Îi dădeau mult mai multă libertate de mișcare decât fustele. Ridică un genunchi și, cu un oftat fericit, se sprijini de partea din față a scaunului.

Wolff ridică sticla și se uită întrebător la ea. Anya îi întinse paharul.

– Deci, care e toastul *tău* preferat?

Ea ridică paharul și îi întâlni privirea.

– Pentru mese pline de bucate și pentru paturi pline de iubire.

Dădu capul pe spate și bău.

Și el dădu băutura pe gât.

– Excelent punct de vedere! Pot să propun și eu un toast?

– Bineînțeles.

El se aplecă în față, iar mâna îi fu un pic nesigură atunci când turnă. Sau poate că mâna ei se clătina? Oricum, pe încheietura ei căzu niște vodcă.

– Uups!

Anya urmări picătura în jurul mâinii ei. O prinse cu limba și, cu ochi râzători, se întoarse spre Wolff pentru a împărtăși momentul amuzant, dar căutătura lui flămândă făcu să îi dispară frivolitatea precum se destramă fumul unui foc de lemne. Înlocuită de un torent de excitare. Expresia lui era înfocată, iar privirea, arzătoare. Părea că voia să o înfulece. Pe Anya o năpădi un val de căldură.

– Care era toastul? reuși ea să îl întrebe.

– Pentru prietenie!

Ei i se puse un nod în gât.

– Noi suntem prieteni, milord?

– Dușmani cu siguranță că nu suntem.

Anya dădu vodca pe gât și își sprijini capul de scaun. Combinația dintre focul cald și alcool o făcea somnoroasă și apatică. Încăperea începea să se învârtă.

– Poate că încercați să mă îmbătați ca să-mi trădez secretele? *In vino veritas* și toate celelalte.

– Poate, spuse el pe un ton vesel. Funcționează?

– Un pic.

Anya zâmbi. De fapt, se simțea minunat de neprotocolar. Singura persoană cu care se mai simțise atât de relaxată fusese Dmitri. O asaltă o amintire dulce-amăruie: felul în care în copilărie ea și Dmitri

obișnuiau să se întindă pe podea ca niște cățeluși, citind în fața focului. Dar sentimentele ei față de Wolff erau în mod clar nefrățești.

– Nu te apropia prea mult de foc, prințesă de gheață, murmură el. S-ar putea să te topești.

Inima ei tresări. El nu avea cum să știe cât de aproape de adevăr era acea poreclă șicanatoare.

– Hâc! Își puse mâna pe gură, dar nu putu opri un alt sughiț involuntar. Hâc!

Chicotitul lui Wolff umplu spațiul dintre ei.

– Se pare că sughiți, domnișoară Brown.

– Așa se pare.

– Voi, rușii, aveți reguli și pentru asta? o tachină el.

Anya îl săgetă cu privirea, dar mustrarea îi fu înăbușită de un alt sughiț nedemn.

– Hâc! De fapt, da, avem. Dacă sughiți, înseamnă că cineva se gândește la tine. Cea mai rapidă cale să – hâc! – scapi de asta, este să începi să înșiri nume de oameni. Dacă te oprești din sughițat la un anumit nume, acea persoană este cea care se gândea la tine.

– Atunci, ai face bine să începi să înșiri nume.

– Hâc!

Anya se încruntă, exasperată.

– Prea bine. Ducesa văduvă.

Așteptară.

– Hâc! Nu, nu-i ea. Elizaveta?

Își ținu respirația. Trecură trei secunde.

– Hâc! Nici ea nu-i.

Anya își mușcă buza. Privirea lui Wolff căzu pe gura ei, iar expresia înfometată, indolentă, îi reapăru pe față.

Ea strânse din buze.

– Vasili Petrov?

Expresia lui se întunecă. Un mușchi al maxilarului îi tresări, iar ochii îi scăpărară amenințător. Se uită țintă la ea pe măsură ce trecea timpul, aproape provocând-o să scoată un sunet.

– Hâc!

Anya oftă, ușurată, chiar dacă totul nu era, de fapt, decât un joc prostesc. Nu voia ca Vasili să se gândească vreodată la ea.

Rămânând așezat, se aplecă în față în scaunul lui, iar ea respiră gâtuit câtă vreme el continuă să se uite la ea.

– Sebastien Wolff, spuse el cu glas scăzut.

– Sebastien Wolff, repetă ea.

Se lăsă tăcerea. Și nu fu întreruptă.

Ea făcu ochii mari.

– A funcționat! Vă gândiți la mine! Ce anume gândiți?

Cu luare-aminte tăcută, el puse paharul jos.

– Mă gândeam să te sărut.

Pulsul Anyei o luă la goană, dorința i se învolbură în sânge. Era un test, o luptă a voințelor, pentru ca el să vadă care dintre ei capitula primul. Ei bine, nu avea să fie ea. Și ea se gândise să-l sărute.

Așeză cu grijă paharul gol pe covor. Făcând cea mai servilă mișcare din viața ei, se târâi spre el în patru labe, ca o pisică. Atunci când se apropie de scaunul lui, el se lăsă pe spate precum un rege pe tron, cu mâinile relaxate pe brațele scaunului, și își desfăcu picioarele într-o invitație lămurită ca ea să vină între ele.

Anya se ridică, susținându-i privirea, chiar dacă genunchii îi tremurau. Păși între coapsele lui și își puse mâinile pe spătarul scaunului pe care ședea el, de o parte și de alta a capului lui. Fața ei era la câțiva centimetri de a lui. Putea să îi vadă granulația fină a pielii, firele negre din barbă, ridurile fine de la coada ochilor. Parfumul lui îi umplu nările, un pic de vodcă amestecată cu o aromă lemnoasă, masculină și cu un strop iz de piele și de cal.

Anyei i se strânse stomacul de emoție, dar îi aruncă cea mai arogantă privire de prințesă de gheață a ei, pentru a-i reaminti cine conducea jocul.

– Mi se pare că *eu* te sărut pe *tine*, îl tachină ea cu glas scăzut.

El ridică capul și își lipi gura de a ei.

Buzele lui erau moi, negrăbite. Anya închise ochi și îi răspunse la sărut, agățându-se, modelându-se, explorând conturul gurii lui. Limba ei se strecură afară dintre buze și o întâlni pe a lui, iar ea suspină, apoi o făcu din nou, dorind să guste.

Lumea se destrămă și se potrivi la loc în același timp. Limba lui țâșni peste și sub a ei, amețind-o, iar gemătul lui înăbușit fu cel mai dulce sunet pe care ea îl auzise vreodată. Mâinile lui găsiră curbura șoldurilor ei. O trase mai aproape, apoi alunecă cu ele în jurul fundului ei. Anya se foi, încântată, atunci când el o strânse prin materialul pantalonilor.

Era fierbinte, mai fierbinte decât focul, topindu-se precum un țurțur în mâinile lui. Disperată, ea îi prinse părul în pumni și își îndoi genunchii, încălecându-l în scaun. Un șoc o zdruncină atunci când miezul ei se așeză peste umflătura solidă a excitării lui.

Se retrase și se uită la el. Amândoi gâfâiau. Se uita la ea cu privirea atât de deschisă, directă, încât ea simți legătura până în suflet. Era tare și fierbinte sub ea, indecent de aproape. Doar câteva straturi de haine îi despărțeau. Anya voia ca ele să dispară.

Degetele lui se încordară pe fundul ei și își ridică șoldurile pentru a se apropia mai mult de centrul corpului ei.

– Acolo vreau să fiu, spuse el, iar geamătul lui jos vibră din pieptul lui într-al ei. Chiar acolo. În tine. O studie îndelung cu ochii aproape acoperiți de pleoape, iar apoi clătină din cap, cu un oftat care însemna că nici lui nu îi venea a crede ceea ce spunea. Dar nu în seara asta.

Anya clipi.

– Poftim?

Buzele lui tresăriră, chiar dacă umorul părea să fie îndreptat spre el însuși.

– O, vom termina asta, domnișoară Brown. Îți promit. Își roti șoldurile din nou, iar corpul ei fu străbătut de un tremur precum fulgerul unei furtuni de vară. Dar am și eu regulile mele.

– Reguli? repetă ea papagalicește.

– Ești beată, spuse el cu blândețe. Și oricât de tentat aș fi, refuz să profit de tine în starea asta.

Privirea lui misterioasă o susținu pe a ei în timp ce o dădea jos din poală și o ridica cu blândețe în picioare. Se ridică și el, ținându-se aproape de corpul ei pentru o clipă, câtă vreme ea se balansă.

– Când duc o femeie în pat, vreau să fie trează. Ochii lui își ațintiră privirea arzătoare într-ai ei, plini de dorință. Ca să își aducă aminte de toate lucrurile păcătoase pe care le facem.

Înainte ca Anya să protesteze, el se aplecă și o luă în brațe, ținând-o la pieptul lui musculos.

Ea își înăbuși un geamăt de dezamăgire. O refuza? Ce nedrept! Poate că era un pic amețită, dar nu era *beată*. Cu toate astea, momentul avea o anumită simetrie subtilă. Până la urmă, ea îl refuzase atunci când se întâlniseră la bordelul lui Charlotte.

Iar acum neghiobul de el se hotărâse, bineînțeles, să aibă o purtare nobilă. Anya își ținu ochii închiși cât timp el o purtă în brațe pe coridor și apoi în sus, pe scara în spirală, până la apartamentul ei. O zgâlțâi până să reușească să deschidă ușa, apoi intră în dormitor și o așeză cu blândețe pe pat.

Anya îl săgetă cu privirea.

- Chiar nu sunt beată.

- Nici complet trează nu ești, replică el, cu logica lui enervantă. Și orice altceva ai putea spune despre mine, află că nu m-am culcat niciodată cu o femeie care să nu știe exact ce făcea. Se aplecă și o sărută, cast, pe frunte. Ne vedem de dimineață, domnișoară Brown.

După ce ușa se închise în urma lui, Anya gemu din pură frustrare.

Capitolul 20

Anya se trezi cu o durere îngrozitoare de cap și cu amintiri stânjenitoare despre noaptea care tocmai trecuse. Sărutul cu Wolff fusese superb, dar ea n-ar fi trebuit să lase garda jos. Dacă i-ar fi scăpat secretul?

Îl întrebă pe Mickey unde era Wolff. Află că el tocmai ieșise, dar că îi lăsase un bilet:

Câțiva ruși din delegație vor veni la club în seara asta, inclusiv prințul Trubețkoi. Colegul meu nu a găsit un vorbitor de rusă care să se amestece printre invitați, așa că te rog ceva: o faci tu? Poți să porți o mască pentru a-ți ascunde fața. După ce mă întorc, voi avea nevoie de răspunsul tău.

Cu ochii la bilet, Anya se încruntă. Cu siguranță că era periculos să se aventureze afară din apartament, dar voia cu disperare să scape dintre acei pereți, chiar și vreme de câteva ore. Dacă făcea așa cum sugerase Wolff și se îmbrăca precum o curtezană mascată, șansele să o recunoască cineva erau mici. Din experiența ei, majoritatea bărbaților vedeau doar ceea ce se așteptau să vadă. Mai ales când venea vorba de femei.

Și poate că nu era o greșeală să îi facă o favoare păzitorului ei. Dacă el îi era dator, ar fi putut să îl convingă să facă ceva pentru ea, în schimb.

La scurt timp după aceea, se auzi un ciocănit în ușă. Se întoarse și îl văzu pe Mickey însoțind silueta elegant îmbrăcată a lui Charlotte Haye.

– Charlotte! Ce faci aici?

Ea îi răspunse la îmbrățișare și făcu un pas în spate, cu un zâmbet larg.

– Am venit să văd ce mai faci. Și te rog să nu îți faci griji. Elizaveta mi-a spus că te frământai la gândul că s-ar fi putut să dai peste bruta aceea de conte Petrov. M-am asigurat că nu îmi supraveghează casa și că nici nu mă urmărește. Chiar am schimbat trăsura de trei ori și m-am dus până la Limehouse și înapoi, doar ca să fiu sigură. A fost chiar o aventură! O ținu pe Anya la o distanță de un braț și o studie cu ochii mijiți. Sper că nu te deranjează că am venit. Cu toții mueam de curiozitate.

– Deloc! Aveam mare nevoie de compania unei femei. Și ai venit în cel mai potrivit moment. Trebuie să mă îmbrac ca una dintre fetele tale.

Charlotte făcu ochii mari, cu o expresie de interes scandalizat.

– Și de ce ai face așa ceva? Spune-mi, te rog, te-ai răzgândit cumva în privința seducerii lordului Mowbray?

Anya simți cum i se înfierbântau obrajii.

– Nu! Cel puțin, nu cred că m-am răzgândit.

Charlotte îi aruncă o privire amuzată.

– Nu pare un „nu" hotărât. Ce se întâmplă?

– În seara asta, Mowbray îmi dă voie să vizitez sala de jocuri de la Tricorn. Dar din moment ce singurele femei care participă sunt... mai puțin respectabile... asta trebuie să fiu.

Charlotte exclamă, încântată:

– Ce minunat! De luni întregi îmi doream să pun mâna pe tine și pe garderoba ta mult prea practică! Du-mă în dormitorul tău. Abia aștept să începem.

Un pic buimăcită, Anya o conduse în sus pe scări, la apartamentul ei. Charlotte privi aprobator în jur și, după ce Anya îi arătă rochiile dăruite de Wolff, cu ochii măriți de uimire, exclamă, încântată:

- Mowbray ți le-a cumpărat? Draga mea, vei arăta răpitor! Iar acum, dezbracă-te.

Anya se supuse.

Rochia aleasă de Charlotte era un exemplu superb de croitorie: mătase în ape, cu mici mâneci bufante și cu un decolteu care dezgolea umerii într-un mod scandalos. În lumină, culoarea provocatoare se schimba de la albastrul păunului la verdele apei și, de fiecare dată când Anya se mișca, materialul scotea un foșnet plăcut, precum un secret șoptit.

Decolteul era atât de adânc încât aproape că îi dezgolea sfârcurile. Anya rezistă impulsului de a încerca să se acopere. Un corset ingenios construit pe interior ținea totul la un loc. Anya speră că asta avea să prevină dezastrul.

- Cine ar fi ghicit că ascunzi sâni în corsaj! o tachină Charlotte.

Ca prințesă, Anya avusese mereu haine de cea mai bună calitate, dar, în general, acestea fuseseră destul de cuminți. Rochia de față nu era deloc cuminte. Era o afirmație îndrăzneață, care proclama fără cuvinte faptul că cea care o purta era o femeie puternică, încrezătoare. Iar Wolff o alesese pentru *ea*. Oare așa o vedea el? Anya nu avea cum să nu se simtă flatată.

- Să nu subestimezi niciodată importanța hainelor în arsenalul unei femei, spuse Charlotte pe un ton serios. În cadrul potrivit, satinul și mătăsurile te pot face la fel de invulnerabilă precum te-ar face o armură. Îți e de mare folos certitudinea că arăți bine și că ai puterea de a îngenunchea bărbații. Zâmbi poznaș și o conduse pe Anya la masa de toaletă, pentru a-i peria părul. Oamenii raționali pot fi convinși să facă multe lucruri prostești atunci când se află sub influența unui decolteu adânc și a unei talii subțiri. Cândva, datorită unui decolteu deosebit de bine croit, l-am convins pe cavalerul d'Anveau să îmi cumpere un un docar și doi cai.

Anya zâmbi. Părerea lui Charlotte despre importanța modei era destul de asemănătoare cu cea a lui Wolff.

Stătu nemișcată câtă vreme Charlotte îi ridică părul și i-l prinse într-o coafură elegantă, adăugând pana albastră de struț care înșoțea rochia. După gusturile ei, Anya socotea că arăta dezbrăcată fără o diademă pe cap și un colier sclipitor la gât, dar, chiar și așa, trecuse mult timp de când depusese atâtea eforturi pentru înfățișarea ei.

De când se simțise atât de atrăgătoare.

O mască albastră-verzuie, de operă, avea să îi acopere fața de la frunte până la nas, astfel încât îngrijorarea ei se risipi datorită anonimatului care îi era astfel asigurat.

Charlotte își deschise poșeta și scoase de acolo o cutiuță cu ruj, pe care îl aplică cu măsură pe buzele și pe obrajii Anyei, iar apoi se dădu înapoi pentru a-și admira opera.

– Perfect! *Madame* Incognito, în seara asta vei frânge inimi. Îți garantez. Se așeză cu grație pe marginea patului. Deci, povestește-mi totul. Wolff te-a sărutat din nou?

Anya se luptă cu îmbujorarea pricinuită de vinovăție.

– Cum adică *din nou*?

Charlotte se uită mustrător la ea.

– Te-a sărutat în seara aceea, la mine acasă. Să nu crezi că n-am observat, domnișoară! Atmosfera din încăperea în care v-ați aflat era foarte încărcată. Wolff nu și-a luat ochii de la tine. Până când te-ai uitat și tu la el, iar atunci și-a ferit privirea. Toate astea au fost foarte amuzante. Mai frumos decât la operă.

Anya oftă.

– Da. M-a sărutat în noaptea aceea. Și, de atunci, m-a mai sărutat. „Atât de apăsat și de bine!"

– Și ți-a plăcut, anticipă Charlotte, săltând, veselă, pe pat.

– Da. Foarte mult.

Anya nu-și putu opri zâmbetul care i se înfiripă pe buze la amintirea sărutului.

Charlotte își înclină capul.

– Fetiță obraznică! Ți-l iei ca amant? Sunt sigură că te vrea. Și asta nu-i tot. Am văzut toate felurile în care bărbații se uită la femei: cu poftă, cu mândrie, cu lăcomie, cu jind fără speranță. El te privește cu mai mult decât dorință. Mai este ceva acolo, ceva adevărat. Ceva rar.

– Sunt foarte tentată, mărturisi Anya. Dar n-am avut niciodată un amant. Mereu am crezut că aveam să aștept până să găsesc pe cineva cu care să mă mărit. Dar acum am douăzeci și doi de ani și șansele ca asta să se întâmple scad tot mai mult. Poate că ar trebui să descopăr, în sfârșit, ce e cu toată vâlva care se face în jurul legăturii ăsteia dintre bărbat și femeie?

Fetele de la stabilimentul Haye încercaseră de nenumărate ori să îi explice Anyei că, dacă partenerul era destul de priceput, femeia putea să simtă la fel de multă plăcere ca și bărbatul. Anya începea să creadă că sosise momentul să descopere ea însăși dacă acesta era adevărul.

- Este ca și cum ai călări un cal, spuse Charlotte zâmbind ironic. Ai nevoie de un pic de exercițiu până când înveți cum să strunești calul, dar capeți repede încredere și descoperi pozițiile corecte. Iar apoi este minunat. Gândește-te la cât de mult îți place să călărești; senzația profundă a unui galop în viteză, valul de emoție pe care îl simți atunci când treci peste un gard. Sexul reușit este și mai bun decât călăria.

Anya se gândi la vorbele lui Charlotte. Nu exista nici un dubiu că îl dorea pe Wolff. Corpul ei se trezea la viață de fiecare dată când el era aproape. Ținând cont de încrederea lui în propriile abilități și de faptul că și el o dorea, era candidatul perfect în cazul în care ea ar fi dorit să își ia un amant.

O cuprinse un sentiment de vinovăție. Nici Charlotte, nici Wolff nu știau că ea era prințesă. Dacă ar fi știut, oare ar fi tratat-o altfel?

Probabil că Charlotte, chiar dacă i-ar fi descoperit secretul, i-ar fi dat același sfat. Ea chiar credea că femeia avea dreptul de a prelua controlul asupra propriei plăceri, indiferent de statutul ei.

Dar Anya se îndoia că, dacă i-ar fi cunoscut trecutul, Wolff ar mai fi văzut-o în aceeași lumină și ar mai fi socotit-o ca pe o potențială parteneră de pat. Probabil că ar fi dat înapoi de la deflorarea unei virgine aristocrate, indiferent de cât de disponibilă era acea virgină. Era nerușinat de necinstit din partea ei să nu-i spună, dar luase o decizie; îl dorea.

- Crezi că un bărbat se poate culca cu o femeie fără să simtă față de ea altceva decât atracție fizică? întrebă ea.

Charlotte se uită în ochii ei.

- Sincer vorbind? Da, cred. Pentru mulți bărbați, e vorba doar să își satisfacă o nevoie folosindu-se de cel mai apropiat trup disponibil. Femeile, pe de altă parte, au nevoie să se facă dragoste și cu *mintea* lor, nu doar cu trupul. Își puse mâinile în poală. Una dintre teoriile mele este că bărbații iubesc cu ochii, în vreme ce femeile iubesc cu toate simțurile. Nouă ne place să ne fie stimulat creierul cu conversații plăcute și cu replici spirituale. Ne place să

auzim râsul unui bărbat, să avem un gol în stomac atunci când adulmecăm o adiere din parfumul lui, să simțim firele de barbă de pe maxilarul lui. Oftă, râzând. Bărbații, în general, au nevoie doar de o pereche de sâni vârâți în fața lor și sunt gata de treabă.

Anya chicoti și își coborî privirea la decolteul ei expus.

– În acest caz, aș zice că sunt perfect îmbrăcată pentru o seducție de succes.

Charlotte se ridică și luă mâna Anyei într-a ei.

– Bravo! Este decizia ta, draga mea. Fă ceea ce te face fericită. O sărută, blând, pe obraz. Trebuie să plec acasă. Fetele se vor întreba unde sunt. Succes în orice decizi!

Capitolul 21

Cam o oră mai târziu, Anya îl auzi pe Wolff revenind, iar pulsul îi crescu. Auzi ușa de la apartamentul vecin deschizându-se și închizându-se. Mai așteptă încă o jumătate de oră, pentru a-i da și lui timp să se îmbrace de seară. Apoi ea se încălță cu pantofii, își luă masca și traversă coridorul, îndreptându-se spre camera lui. Simțea cum în piept i se încăieraseră entuziasmul și nervii.

El deschise ușa – era limpede că îl aștepta pe Mickey, fiindcă privirea i se mută repede cam cu douăzeci de centimetri în jos, la chipul ei. Iar apoi o măsură din cap până-n picioare. Anya își ținu respirația. Ochii lui negri ca ciocolata păreau să o devoreze centimetru cu centimetru, iar pielea ei se încălzi, drept răspuns.

Wolff îi aruncă un zâmbet leneș și obrajii i se încrețiră, formând acea gropiță aproape ne-gropiță, iar inima ei o luă la galop. Era atât de plin de viață, de ridicol de chipeș, încât, pe moment, ea ameți. Contrastul dintre negrul și albul hainelor lui de seară îl făcea să pară și autoritar, și un pic păcătos. Precum Lucifer comportându-se exemplar.

– Domnișoară Brown, arăți splendid.

Anya îi făcu o mică reverență elegantă.

– O, mulțumesc! A venit Charlotte și m-a ajutat să mă pregătesc. Amândouă suntem de acord cu alegerea dumneavoastră.

Anya se uită în spate, încercând să arunce o privire în apartamentul lui, dar el își puse ambele mâini pe tocul ușii și se aplecă spre ea, refuzând să o lase să intre în ceea ce, evident, considera a fi sanctuarul lui privat, intim.

Mișcarea nu făcu decât să-i sporească Anyei dorința de a vedea camerele.

El se apropie suficient de mult ca Anya să prindă o adiere vagă a parfumului lui și a pielii lui calde. Dar ea ignoră strânsoarea trădătoare pe care o simți în stomac.

– Toaleta ta îmi dă de înțeles că te-ai hotărât să mă ajuți în seara asta.

– Chiar despre asta vreau să discutăm.

Anya trecu pe sub brațul întins al lui Wolff și intră în apartamentul lui. El se întoarse mormăind o înjurătură, iar ea își ascunse zâmbetul.

– Deci *acesta* este bârlogul marelui și răului Wolff, îl tachină ea. Trebuie să recunosc că voiam să îl văd.

Studie biroul cu tăblia îmbrăcată în piele roșie și fotoliile cu perne umflate, chicotind, încântată:

– Hmmm... Destul de dezamăgitor. Eram sigură că vor fi mai multe virgine seduse și grămezi de oase omenești.

El își încrucișă brațele și o privi parțial amuzat, parțial exasperat.

– Fă-te comodă, o îndemnă, pe un ton sec. Veni spre Anya, iar ea făcu un pas înapoi. Deci, despre ce voiai să discutăm?

– Dacă doriți să vă ajut cu spionatul conaționalilor mei, am nevoie să îmi dați ceva la schimb.

El ridică din sprâncene.

– Vrei să fii plătită?

– Într-un fel. Abilități. Mi-am dat seama că am nevoie să fiu mai pricepută în anumite domenii.

Buzele lui tresăriră, iar ea se înroși atunci când își dădu seama, prea târziu, de potențiala interpretare greșită a cuvintelor ei.

– Și vrei ca eu să te învăț? întrebă el.

– Da.

Anya alungă gândurile foarte necuviincioase pe care cuvintele lui le evocaseră.

– La început m-am gândit să vă cer să mă învățați să trag cu pușca sau cu pistolul, dar apoi mi-am dat seama că nu e foarte

practic. Este puțin probabil să fie vreodată nevoie să știu asemenea lucruri. Însă m-ați putea învăța cum să mă apăr fără să mă folosesc de arme.

Îi veni în minte, nechemată, amintirea mâinilor lui Vasili pe talia ei, cu gura lui frecându-se de a ei. Nu voia să mai fie vreodată într-o asemenea situație.

– Cunoașterea este putere, zise ea cu glas scăzut. Vă rog să îmi arătați.

El expiră lent.

– Acum?

Ea dădu din cap în semn că da.

– Nu sunt sigur că poți face prea multe îmbrăcată în rochia asta, zise el. Dar bănuiesc că îți pot arăta câteva mișcări de bază.

Mai făcu un pas și se opri la mai puțin de un braț distanță.

– Din cauza greutății tale, ești de la început în dezavantaj. Așa că va trebui să fii inventivă dacă vrei să îți dobori oponentul.

– Cum?

– Luptă murdar. Lovește-l între picioare, îi spuse el pe șleau. Sau trage-i un pumn în gât. Dacă nu poate respira, nu se poate lupta.

Anya încuviință înclinând cu seriozitate din cap.

– Trage-l de urechi sau, mai bine, mușcă-l de ele. Scoate-i ochii. Iar dacă îl poți apuca de nas, rupe-i-l smucindu-l într-o parte. Va sângera îngrozitor.

Privirea Anyei se îndreptă automat spre linia perfectă a nasului lui. Ținând cont de numărul de lupte în care fusese implicat, ar fi fost plauzibil să îi fi fost rupt o dată sau de două ori. Dar cu siguranță că omul acela era fermecat.

El zâmbi, iar Anya îi întoarse zâmbetul, încântată de noile informații. Nici măcar Dmitri nu discutase cu ea genul acela de lucruri. Apoi sări atunci când Wolff se întinse, îi prinse degetele și ridică între ei mâinile lor unite. Sângele îi pulsa Anyei în vârful degetelor în clipa în care degetele lui se întrepătrunseră cu ale ei, iar apoi el i le dădu pe spate, însă fără prea multă forță.

– Îndoaie-i degetele spre spate, o sfătui el cu blândețe, iar vocea îi era joasă, ca un murmur aspru ce dintr-odată părea mai intim, în ciuda subiectului oribil. El intensifică presiunea până aproape de durere. Dacă faci asta, s-ar putea să îi rupi câteva oase.

îi dădu drumul, apoi își ridică mâinile și le aduse în dreptul umerilor ei, rămași dezgoliți din pricina croielii rochiei. Anya răsuflă adânc.

Mâinile lui se înălțară, iar Anya se pomeni apucată de gât. Un fior îi trecu pe șira spinării în clipa în care degetele lui îi atinseră firele fine de păr de pe ceafă, chiar de sub părul ridicat în coafură. Palmele lui erau calde pe pielea ei, aplicând un pic de presiune.

Privirile li se întâlniră.

- Dacă cineva încearcă să te stranguleze, împreunează-ți mâinile și ridică brațele, apoi extinde-le peste ale lui. Asta ar trebui să-i îndepărteze mâinile de pe gâtul tău. Încearcă.

Anya făcu așa cum i se spusese, bucuroasă să își dea seama că instrucțiunile lui funcționau. El își lăsă brațele să cadă în lateral, dar privirea i se opri la gura Anyei, iar aerul dintre ei deveni mai greu, încărcat de tensiunea învăpăiată a așteptării, pe care o resimțeau ca pe tăcerea ce se lasă înaintea unui tunet.

Anya simțea căldura radiind din pieptul lui; își simțea corpul precum ceara care se topește.

- Ar trebui să coborâm în sală.

Ea făcu ochii mari.

- Poftim?

- În sala de joc, clarifică el cu un chicotit încărcat de maliție. Adună-ți mințile, domnișoară Brown!

Făcu un pas în spate și se îndreptă spre ușă, iar apoi îi aruncă peste umăr o privire provocatoare.

- Haide, să te punem la treabă!

Capitolul 22

Zgomotul de la Tricorn era un murmur care abia dacă se auzea de după ușa de legătură. Wolff o deschise, intrară în holul cu tablouri pe pereți și fură imediat asaltați de un val de sunete. Mickey stătea pe un podium din în capătul îndepărtat al sălii și întâmpina oaspeții care intrau pe ușa principală.

– Sălile de joc sunt la etaj, spuse Wolff luând-o pe Anya de cot ca să urce împreună cu ea pe o impresionantă scară dublă, în spirală.

Se opriră în capul scării, iar el luă de pe o tavă aflată pe un suport două pahare pline cu ceea ce părea a fi șampanie, iar pe unul dintre ele i-l dădu ei.

– Pentru curaj. Dar numai un pahar. Privirile li se întâlniră, iar buzele lui zâmbiră diabolic. În seara asta te vreau trează.

Anya luă o înghițitură mare. Trează pentru că era nevoie să fie atentă și să asculte ce vorbeau conaționalii ei? Sau trează pentru că Wolff voia să facă dragoste cu ea în acea stare, după cum îi promisese noaptea precedentă?

Pulsul îi crescu la acel gând.

Intrară în salonul principal și Anya privi, curioasă, în jur. Acea jumătate din Tricorn era mai opulentă decât apartamentele private ale lui Wolff. Era decorată la fel de luxos și cu gust ca și stabilimentul lui Haye, la fel de ornamentată precum reședințele ei din Rusia. Wolff își salută câteva cunoștințe cu o înclinare din cap. În ciuda faptului că era devreme – abia ora nouă – locul era deja aglomerat.

Oaspeții bârfeau și își încercau norocul la jocurile de la mesele acoperite cu postav verde. Anya uitase cum era să te afli într-o astfel de mulțime. Îi fusese dor de toate acestea: de râsete, de emoția care însoțea rostogolirea zarurilor și foșnetul cărților, îi fusese dor să vadă oameni care beau și se simțeau bine. Era o priveliște care bucura inima.

Rămase aproape de Wolff, foarte conștientă de prezența lui lângă ea, de atingerea ocazională a corpurilor lor în timp ce mulțimea îi îmbrâncea unul în celălalt.

Traversară lent încăperea, iar, în timp ce mergeau, ea trase cu urechea la diverse conversații. Subiectele erau aceleași ca în orice salon din Sankt-Petersburg sau Paris; oameni care umblau după putere și influență, făcând manevre pentru a cuceri o poziție oarecare. Laude – cine știa ce, cine deținea ce. Femeile pe lângă care treceau erau elegante și vioaie, încântându-și însoțitorii cu buzele lor roșii și cu obrajii îmbujorați.

Fără să-i dea drumul la braț, Wolff salută câțiva oameni, strânse niște mâini și bătu prietenește pe niște umeri. Nu o prezentă nimănui, iar bărbați priviră cu ochi de cunoscători pielea ei expusă

și traseră propriile concluzii. Bineînțeles că nu era ceva neobișnuit să vezi o femeie la brațul lui Wolff.

Ajunseră la capătul îndepărtat al încăperii, lângă cvartetul de muzicanți, iar Anya zâmbi atunci când el se întoarse cu urechea surdă spre ei.

– Cred că ați fi un diplomat excelent, spuse ea. Îi faceți pe toți să se simtă suficient de confortabil cât să-și spună secretele.

– Ăsta e scopul. Să adun informații.

– Vă place munca pentru cei de pe Bow Street?

– Da. Mă face să simt că întreprind ceva util. Fratele meu mai mare, Geoffrey, are un loc în Camera Lorzilor, dar pe mine nu mă interesează legiferarea. Guvernarea se mișcă prea lent pentru gustul meu. Prefer situațiile care produc rezultate mai rapide.

Anya dădu din cap. Înțelegea asta. Uneori justiția era mai bine deservită în afară parametrilor stricți ai legilor.

– Ce se joacă aici?

– Faro. Cribbage. Ecarte, loo, vist, vingt-er-un, pichet. Rouge et noir. Orice doresc clienții.

– Oamenii încearcă să trișeze?

El scoase un chicotit sec.

– Mereu. Cred că faimosul cardinal Mazarin obișnuia să spună că așa „profiți de joc la maximum", dar noi nu tolerăm asta aici sub nici o formă. Ne alegem drept angajați inși care știu după ce să se uite.

– Cum ar fi?

– Cineva cu un complice care se uită la cărțile adversarului peste umărul acestuia și care face semne pentru a oferi un avantaj. Luna trecută un tip a încercat să folosească reflexia unei tabachere de argint pentru a se uita la cărți în timp ce erau împărțite. Mai sunt nenumărate alte metode: zaruri măsluite, cărți marcate.

– Cum marchezi cărțile?

– De exemplu, zgârii un pic cu unghia ca să știi care e regina. Sau îi faci cărții o „margine zimțată", zgâriindu-i marginea ca să o faci mai aspră. Poți să iei cărți care au fost tăiate ca să se creeze o mică diferență de mărime și astfel una dintre ele să iasă în evidență – asta se numește *biseauté*. Unele cărți sunt convexe sau concave la mijloc, însă doar foarte puțin.

– Este uimitor.

– Unii trișori freacă anumite cărți cu săpun ca să le facă alunecoase, sau cu rășină ca să le facă lipicioase, pentru a le putea identifica atunci când sunt împărțite sau primite. Am văzut cărți înțepate cu un ac, marcate să nu se vadă cu ochiul liber, doar să se poată simți atunci când o pipăi.

Uimită, Anya clătină din cap.

– Dumnezeule! Cluburile își păcălesc vreodată clienții?

– Uneori. Poți să înclini șansele în favoarea casei prin mărirea cu puțin, la ruletă, a segmentelor negre față de cele albe, pentru a crește șansele ca bila să cadă în ele. Sau poți să bagi niște monede sub piciorul unei mese ca să o înclini și să favorizezi niște numere. Dar noi, cei de aici, nu recurgem la asemenea tactici necinstite. Oricine știe un pic de matematică și-ar da seama că nu *avem nevoie* să trișăm. Casa are avantajul în orice joc de noroc, datorită legii probabilităților. Obținem o rentabilitate constantă a investiției.

Anya privi în jur, la decorul opulent.

– Observ.

Wolff se apropie.

– Am devenit destul de priceput la a descoperi mincinoșii și trișorii, domnișoară Brown. Într-o astfel de afacere, este un lucru absolut necesar.

Avertismentul subtil din vocea lui o făcu să se cutremure.

– Deseori oamenii dezvăluie la fel de mult cu limbajul trupului pe cât o fac cu propriile guri.

Ea inspiră cu nervozitate.

– La ce vă referiți?

El înclină din cap pentru a arăta spre un tânăr aflat la cea mai apropiată masă. O femeie stătea lângă el, aplecându-se să vadă rezultatul aruncării zarurilor. Ca și Anya, era mascată.

– Uite, lordul Naseby și însoțitoarea lui sunt exemplul perfect.

Un ușor zâmbet cinic îi însufleți buzele mobile.

– El vrea ca toată lumea să creadă că a venit însoțit de o curtezană, dar eu bănuiesc că femeia aceea este sora lui, Lady Penelope.

– De ce spuneți asta?

– Uită-te la felul în care o atinge. Brațul lui e petrecut în jurul taliei ei, dar asta nu are nimic din gestul unui amant. O apără, protejând-o, dar nu la modul gelos. Este mai mult grijuliu decât senzual.

El se aplecă mai aproape de ea. Respirația lui caldă îi gâdilă Anyei pielea goală a umărului, făcând-o să simtă furnicături prin corp.

– Este o mare diferență între felul în care un bărbat își atinge sora și cel în care își atinge amanta, domnișoară Brown. Cu siguranță că știi asta. Un amant ar fi mândru să aibă o asemenea femeie la brațul lui, favorizându-l cu compania ei. Ar face mici gesturi posesive pentru a le semnaliza tuturor celorlalți bărbați din încăpere că ea este cu el. Vocea lui coborî și mai mult, iar Anyei i se iuți respirația. Un amant ar dori să îi atingă pielea. Și-ar pune mâna pe spatele ei. S-ar apleca și ar săruta-o pe ceafă.

Respirația lui îi zburli Anyei părul de lângă ureche, iar buzele lui aproape că o atinseră. I se făcu pielea de găină pe tot corpul.

– Sunteți un foarte bun observator, milord, reuși ea să spună.

– Într-adevăr, sunt. Și îmi pare rău să o spun, dar nu cred că ești complet onestă cu mine, domnișoară Brown.

Anya înghiți în sec, dar el vorbi din nou și astfel o salvă de la obligația de a-i răspunde.

– Vrei să te ajut să deprinzi o abilitate utilă în viața reală? O să te învăț cum să minți convingător.

Ea ridică din sprâncene.

– Cum?

– Dacă stai să te gândești, mințim oamenii tot timpul, mai ales noi, cei din cercurile nobilimii. Mici minciuni nevinovate. Spunem „Încântat să vă cunosc“ și „Arăți bine“, când, de fapt, am vrea să spune exact contrariul. Dar astfel de minciuni sunt dintre cele ușoare. Le spunem fără să gândim, cu intenția de a ne face interlocutorul să se simtă mai bine sau de a-i menaja sentimentele. Eu mă refer la minciunile mari, la cele serioase.

– Continuați.

El se aplecă mai aproape de ea.

– Șiretlicul este să pui un pic de adevăr în minciună.

– Cum faci asta?

– Păi, să zicem că eu te întreb: „Ești o curtezană?“ Tu poți să răspunzi cu ușurință: „Da!“ Însă, în același timp, trebuie să adaugi, în gând, un pic de adevăr pentru a clarifica. Poți să-ți spui: „Dar doar în seara asta, în această încăpere!“ În felul ăsta, minciuna va fi mai credibilă.

– Înțeleg.

– Haide să încercăm un alt exemplu și o să-ți arăt la ce mă refer. Întreabă-mă ceva despre care știi răspunsul adevărat.

– Locuiți aici, la clubul Tricorn?

– Nu, spuse el cu ușurință. Nu locuiesc *aici* în clubul Tricorn, *în sala de jocuri. Locuiesc lângă sală, în propriile apartamente.* Rândul tău, domnișoară Brown. Colțul gurii lui se arcui în sus. Vrei să te sărut?

Anyei i se tăie respirația. O, ce tâlhar era!

– Credeți că știți răspunsul la întrebarea asta?

– Păi, să vedem. Spune-mi adevărul sau o minciună. Alegerea ta.

– În acest caz, nu, minți ea pe un ton egal, rămânând cu privirea ațintită în ochii lui, chiar dacă pulsul îi zvâcnea cu putere în gâtlej. Nu vreau să mă sărutați. „Decât de cel puțin cincizeci de ori pe zi", adăugă ea în gând.

Zâmbetul lui se lărgi.

– A fost excelent. Chiar nu-mi dau seama dacă minți sau nu.

Părea că voia să mai spună ceva, dar vraja fu ruptă de zarva care venea dinspre sala de joc de cărți. Oftă adânc, iritat.

– Să vedem despre ce-i vorba.

O conduse prin încăpere și scoase un geamăt adânc atunci când descoperi doi tineri bărbați prăbușiți peste una dintre mese. Ambii erau deja destul de beți, judecând după conversația lor gălăgioasă și incoerentă.

– Uite o altă abilitate utilă în viață, mormăi el. Ce ai zice să îți arăt cum scăpăm de scandalagii aici, la Tricorn?

– Nu îi ia Mickey de guler și îi aruncă afară, în stradă?

– Este tentant, dar nu. Am o metodă mai subtilă.

Îi făcu semn unuia dintre angajații aflați acolo.

– Bună seara, Tom. Văd că Alvanley și Stoke deja au băut cam mult, iar acum încep să enerveze. Cred că a sosit momentul ca ei să plece.

Bărbatul, un ins slab, zâmbi.

– Prea bine, domnule.

Anya se uită, derutată, la Wolff, în vreme ce servitorul ieși din încăpere și reveni, câteva momente mai târziu, cu două pahare care conțineau ceva ce părea a fi și mai mult alcool. Le duse la masa celor doi scandalagii și făcu o plecăciune politicoasă.

– Ce-i asta? Bărbatul, cu chipul roșu și cu o lavalieră răvășită, se uită în sus, furios că era întrerupt de la jocul lui de cărți. Eu nu am comandat așa ceva!

– Din partea casei, domnilor, răspunse Tom pe un ton calm. Tratația este din partea clubului.

Stoke sau Alvanley, oricare din ei era, se relaxă vizibil.

– O, bine! Foarte amabil din partea voastră.

Ambii jucători acceptară băuturile și le dădură pe gât cu un entuziasm de bețivi.

Wolff zâmbi.

– Privește! În cinci minute vor fi adormiți.

Anya exclamă, uimită:

– I-ați drogat?

– Le-am pus doar câteva picături de tinctură de mătrăgună în coniac. Nu suficient ca să le provoace rău pe termen lung, ci doar o insensibilitate temporară. Rețeta lui Lagrasse.

După nici cinci minute, ambii bărbați începură să caște. Stoke – sau Alvanley – se pleoști în scaunul lui, iar celălalt alunecă înainte încetul cu încetul, până când fruntea îi ajunse să se sprijine de masa de joc. Apoi, omul începu să sforăie. Înainte ca paharul din mâna cea moale a bețivului să cadă pe podea, Tom sări și îl prinse.

– Totul s-a întâmplat foarte rapid pentru că amândoi erau deja beți. Pentru cineva treaz, este nevoie de un pic mai mult timp, explică Wolff.

– Uimitor, murmură Anya. Metoda asta e mult mai bună decât folosirea forței.

Anya se gândi la cât de bine i-ar fi prins să fi avut și ea la îndemână o astfel de metodă atunci când o atacase Vasili. Evident că acel mijloc de apărare presupunea să faci victima să îl înghită, dar ea s-ar fi simțit mult mai în siguranță oricum, știind că avea abilitatea de a-l face pe Vasili – sau pe oricare altul care ar fi amenințat-o – să își piardă cunoștința în câteva minute.

– Credeți că aș putea să primesc și eu din substanța asta?

Wolff se uită sceptic la ea.

– Și să o folosești pe mine? Nu cred.

Ea se încruntă.

– Promit să nu o folosesc niciodată împotriva dumneavoastră sau a vreunuia dintre angajații dumneavoastră. Ați fost de acord să îmi oferiți mijloacele de a mă apăra fără arme, vă amintești?

– Iar, în schimb, tu să tragi cu urechea la conversațiile conaționalilor tăi. Ceea ce încă nu ai făcut.

O conduse înapoi în salonul principal și îi indică un grup de patru bărbați care jucau zaruri la o masă, împreună cu lordul Naseby.

– Acela e prințul Trubețkoi, unul dintre trimișii ruși. Du-te și vezi dacă poți auzi ceva util.

Anya dădu din cap în semn că se învoia, iar Wolff se pierdu în mulțime. De fapt, îl întâlnise pe Trubețkoi de câteva ori, în Rusia. Nu îl cunoștea bine, dar fără îndoială că el ar fi recunoscut-o dacă ar fi văzut-o fără mască. Cu toate astea, era sigură că acum arăta atât de diferit față de prințesa de gheață dichisită și scoasă ca din cutie pe care Trubețkoi o cunoscuse la Sankt-Petersburg, încât era în siguranță.

Rușii aveau o zicală: „Ascultă mai mult, vorbește mai puțin", iar câțiva dintre oaspeții de la Tricorn ar fi trebuit, cu siguranță, să urmeze acel sfat. Anya se apropie de grup. După cum bănuise Wolff, rușii discutau între ei în limba lor maternă. Ea află repede că cel pe care îl chema Kuțov pierdea de ceva vreme la joc, că Krupin tânjea după o fată plină de nuri, pe nume Mișa, și că toți patru aveau de gând ca mai târziu în acea seară să meargă în vizită la Haye.

Anya zâmbi gândindu-se la cât de încântată avea să fie Charlotte să aibă cinci noi clienți atât de arătoși.

Din păcate, hoinăreala ei nu trecu complet neobservată. Bărbatul pe nume Kuțov alunecă spre ea și o prinse, în joacă, de talie.

– Bună seara, frumoasă lady, zise el într-o engleză cu accent, iar Anya simți damful de vodcă din respirația lui. Îl săruți pe Mika pentru noroc?

Anya își întoarse capul. În timp ce bărbatul o dezbrăca din ochi, ea rezistă impulsului de a-l trata așa cum se cuvenea și încercă, în schimb, să își imagineze ce ar fi zis Tess sau Jenny într-o asemenea situație. Chicoti cochet și spuse, încercând să imite accentul vânzătoarelor de flori din Covent Garden:

– Hei! Ușurel, domnule! Sunt cu un alt domn în seara asta. S-ar putea să nu-i cadă bine că stați grămadă peste mine.

Se eliberă de brațul lui și dădu înapoi, dar se lovi de un trup mare, aflat chiar în spatele ei. Nou-venitul o prinse de braț.

– Las-o în pace, Kuțov, zise el, calm, în limba rusă. Mai sunt destule acolo de unde a venit ea. Nu e nevoie să îi supărăm pe cei de aici luând cu de-a sila o cocotă ieftină.

Anyei îi înghețã sângele în vine și, cu un cutremurător sentiment de groază, se întoarse și îl văzu pe bărbatul de care se ascundea de mai bine de un an.

Capitolul 23

Vasili Petrov arăta la fel. Anya se uită în ochii lui deschiși la culoare și simți cum o năpădea un val de frică și de dezgust. Privirea lui era rece, la fel de lipsită de viață ca o iarnă siberiană.

Spre deosebire de ceilalți, el purta uniforma militară, toată numai fireturi aurii, și jacheta bleu, chiar hainele pe care le purtase în ziua în care îi spusese Anyei că Dmitri murise. Părul și mustața blondă îi erau frumos tunse. Îi zâmbi fermecător Anyei, cu o față complet lipsită de expresie, fără să știe că ea își dăduse seama că tocmai o insultase.

Anya își aminti de un citat din Shakespeare: *Ce poate un om pe interior să ascundă, deși pe afară el un înger pare!* Sub înfățișarea aceea impecabilă, Vasili ascundea o inimă neagră și coruptă. Pe sub stratul înșelător de deasupra, fierbea o cruzimea feroce.

Disperată să scape, își feri capul și se întoarse, bucuroasă că purta masca protectoare. Își croi drum prin mulțime și îl găsi pe Wolff în apropierea ușilor care dădeau către sala de mese. Discuta cu un domn mai în vârstă, dar, atunci când o văzu, întinse brațul într-un gest de bun-venit și o trase lângă el.

Bărbatul mai în vârstă îi zâmbi indulgent Anyei și dădu din cap spre Wolff.

– Te țin la curent, Mowbray. Și îi cedez locul acestei încântătoare tinere lady care dorește compania ta.

Plecă, iar Anya se răsuci spre pieptul lui Wolff, savurând senzația de siguranță. Își puse mâinile pe umerii lui și se ridică pe vârfuri pentru a-i șopti:

– Petrov este aici!

Wolff îi zâmbi calm, politicos. Iar ea îl privi derutată.

El își înclină capul pentru a-i adulmeca tâmpla și, în ciuda inimii care încă îi bătea nebunește, ea se simți străbătută de senzația trădătoare a dorinței. Buzele lui îi atinseră obrazul, iar apoi el o atinse cu nasul, dezmierdând-o în spatele urechii, acolo unde îi zvâcnea pulsul.

– Nu aud cu urechea asta, șopti el cu glas scăzut. Ce ai zis? Dacă ai spus „Du-mă în pat, Sebastien", sunt numai al tău.

Anyei i se făcu pielea de găină din pricina unui fior de dorință, chiar în clipa în care simți cum mușchii lui se tensionau. Cu senzația copleșitoare a inevitabilului, brațele ei căzură, fiindcă Vasili și prințul Trubețkoi veneau spre ei. Crezu că avea să i se facă rău. Dumnezeule, oare Vasili o recunoscuse?

Brațul lui Wolff îi cuprinse talia, iar ea se bucură de sprijin. Picioarele îi tremurau.

Dar nici Vasili, nici prințul nu-i aruncară mai mult de o privire fugară. Prințul spuse:

– Lord Mowbray? E o plăcere să vă văd din nou. Pot să vi-l prezint pe un coleg al meu, contele Petrov? Am lucrat împreună la Viena, pe durata tratativelor.

Vasili făcu o plecăciune rigidă, formală.

– Complimentele mele pentru excelentele mâncăruri rusești pe care ni le-ați oferit în seara asta, milord. Bliniile cu caviar au fost excelente.

Făcu o pauză și ridică dintr-o sprânceană, într-un gest pe care Anya îl bănui ca fiind o tachinare prietenoasă.

– Aproape că am crede că ați avut un rus care v-a ajutat cu organizarea.

Stomacul Anyei se strânse, dar Wolff râse, calm. Mâna lui îi mângâia spatele, masând mușchii tensionați de acolo.

– Nu. Maestrul meu bucătar, Lagrasse, este francez. Dar rețetele sunt autentice. Mă bucur că s-au ridicat la înălțimea pretențioaselor dumneavoastră standarde.

Vasili aruncă o privire spre ea, dar nu păru să o fi recunoscut.

– Deci, bucățica asta frumușică este a dumneavoastră, nu-i așa?
Chicoti, dar mai mult malițios decât amuzat.

– Nu-i de mirare că Kuțov n-a avut noroc.

Degetul lui Wolff alunecă pe brațul ei, spre pielea sensibilă de la îndoitura cotului, într-o manifestare subtilă de apropiere.

– Există o mulțime de alte femei care să țină companie prietenului dumneavoastră, răspunse el, amabil. Mă tem că aceasta de aici este ocupată astă-seară.

Se aplecă și o sărută ușor pe pielea goală a umărului, iar Anyei aproape că îi sări inima din piept.

– Du-te și așteaptă-mă în camera mea, dragă. Vin și eu în scurt timp.

O lovi, vesel, peste fund, jucând rolul amantului până la capăt.

Anya își lăți buzele într-o parodie de zâmbet și se agăță de scuză pentru a pleca. Ignorându-i pe Vasili și pe prinț, se aplecă și îl sărută pe Wolff chiar în colțul gurii.

– Grăbește-te, murmură ea, încercând să imite tonul răgușit al lui Charlotte. Te voi aștepta.

Se întoarse și plecă cu picioarele tremurând, sigură că Vasili avea s-o strige, dar ajunse la scara în spirală, iar, de acolo, în aripa privată, fără să întâmpine nici o piedică. Odată ajunsă, se sprijini de ușă cu toată greutatea și închise ochii. Dumnezeule, fusese cât pe ce! Dar deghizarea funcționase. Vasili nu-și dăduse seama.

Ajunse în apartamentul ei. În ciuda celor spuse de Wolff, el nu se aștepta cu adevărat ca ea să se ducă în camera lui, nu? Dar atunci cum rămânea cu promisiunea lui din noaptea precedentă, aceea de a face dragoste cu ea când era trează?

Anya își scoase masca și o lăsă să cadă pe birou. Acum era trează. Urechile încă îi bubuiau, mâinile îi tremurau ca reacție la pericolul pe care de abia îl evitase. Se simțea plină de o energie reprimată, ca un ceas al cărui mecanism fusese întors prea mult.

În fața ușii ei se auziră pașii unui bărbat. Anya o deschise și se trezi față în față cu Wolff, care ridicase pumnul pentru a ciocăni. El lăsă mâna jos și studie chipul Anyei.

– Ești bine?

– Da. Petrov nu m-a recunoscut. Dar pe viitor va trebui să găsiți pe altcineva pentru spionaj. Nu-mi voi mai încerca norocul.

– De acord.

El băgă mâna în buzunarul hainei și scoase de acolo o sticluță închisă cu un dop.

– Am un cadou pentru tine.

Anya o luă. Sticluța abia dacă avea doi centimetri și jumătate, genul de recipient folosit la păstrarea uleiurilor parfumate, cu un gât lung, ce cobora în lichidul transparent de dedesubt. Anya o adulmecă.

– Ce este? Parfum?

– Nu. Este un pic din tinctura lui Lagrasse.

Anya zâmbi, încântată.

– Pentru mine? Mulțumesc! Nu știi cât de în siguranță mă simt având asta.

– Cu plăcere.

O cercetă din priviri, iar pe buze îi apăru un zâmbet de apreciere.

– Ți-am spus cât de atrăgător arăți în rochia asta?

– Cred că da.

– Ai arăta și mai atrăgător fără ea.

Anya inspiră, iar privirea lui încărcată de dorință se ciocni de a ei.

– În noaptea asta ești trează, domnișoară Brown. Mă lași să-ți ofer plăcere? Te asigur că mă voi descurca bine.

Cum putea o femeie să refuze o asemenea propunere? Anya nu își dorea nimic mai mult decât să se arunce în brațele lui și să urle: „Da!", însă o rodea conștiința. Dacă el ar fi știut că ea era de viță nobilă, probabil că ar fi fugit mâncând pământul. Nu trebuia să se culce cu el atâta vreme cât își atribuia o identitate falsă.

Dar era ocazia perfectă să profite și să obțină ceea ce voia, fără să îi fie teamă de repercusiuni. Spre deosebire de toți ceilalți bărbați care îi făcuseră avansuri, el nu s-ar fi culcat cu ea ca să urce pe scara socială sau ca să o păcălească pentru a o lua în căsătorie. Nu exista nici un motiv ascuns. Singurul lui scop era să ofere și să simtă plăcere.

Anya înghiți în sec. Măcar putea să îi spună o parte din adevăr.

– Eu... am avut cândva o experiență neplăcută cu un bărbat.

Sprâncenele lui se uniră într-o încruntătură sumbră.

– Cu cine? Când?

– Nu contează. Doar că asta m-a făcut... precaută.

Pe maxilarul lui tresări un mușchi. Părea furios din pricina destăinuirii ei.

-Te-a luat cu forța?

-Nu. Dar ar fi făcut-o dacă prietena mea nu îmi sărea în ajutor. Am realizat cât de neputincioasă sunt. Nu mi-a plăcut. Anya se uită în ochii lui și vorbi din inimă: Nu cred că voi, bărbații, vă dați seama cu adevărat câtă încredere vă acordă femeile în orice moment. Cu foarte puține excepții, voi sunteți cei mai puternici. Puteți, pur și simplu, să luați tot ce vreți. Așa că, oricând o femeie este singură cu un bărbat, trebuie să spere că el nu își va folosi forța, care este mai mare decât a ei, pentru a profita. Ea trebuie să spere că el are onoare, decență, că nu abuzează de poziția lui.

-Ai încredere în *mine*?

Ea nu ezită. Poate că nu putea să aibă încredere și să îi spună tot adevărul despre identitatea ei, dar în privința siguranței ei fizice, da, avea încredere absolută în el.

-Da.

-Bun. Pentru că niciodată nu ți-aș face vreun rău. Putem avansa cât de repede sau de lent vrei tu.

Anya inspiră adânc.

-Atunci, da. Arată-mi ce e plăcerea. Te rog.

Wolf expiră, apoi se uită pe sub sprâncene la ea, amuzat.

-O să ne înțelegem mult mai bine dacă mă și lași în camera ta.

Uimită, Anya își dădu seama că el încă se afla pe coridor. Făcu un pas în spate.

El trecu pragul și închise ușa.

Capitolul 24

-Ce-ar fi să începem cu lucrurile de bază? șopti Wolff, apropiindu-se.

Anya dădu din cap în semn că se învoia.

-Cred că ți-am spus deja cât de mult îmi place să sărut. Ar trebui să știi că am studiat subiectul. Se apropie. Din punct de vedere istoric, trebuie să le mulțumim romanilor pentru practica larg

răspândită. În societatea romană, când, unde și cum sărutai pe cineva însemna un important indicator al statutului social. Cizmele lui îi atinseră fustele. Romanii descriau sărutatul în trei forme. Prima dintre ele este *osculum*, un sărut prietenos pe obraz. Se aplecă și o sărută, cast, chiar sub pomeți. Stomacul ei se cutremură. Apoi avem *basium*, un sărut mai erotic, pe gură.

Își uni cuvintele cu o atingere ușoară a buzelor ei. Era doar o atingere lejeră, dar Anya o simți până în degetele de la picioare. Era fermecată, prizonieră a dulceții, concentrată complet pe locul în care el o atingea.

Tremurând, ea trase aer în piept.

– Și care e ultimul fel de sărut?

– *Savium*. Cel mai pasional dintre săruturi.

Privi, înfometat, la buzele Anyei, iar sângele ei bubui, nerăbdător. Fără a mai putea suporta suspansul, ea se ridică pe vârfuri și își lipi gura de a lui. Brațele lui o cuprinseră, iar el îi răspunse la solicitare cu o ardoare incitantă, înclinându-și capul pentru a avea un acces mai bun la buzele ei. În sângele Anyei ardea dorința.

– Foarte bine, domnișoară Brown, suspină el după câteva minute îndelungate și îmbătătoare. Te dovedești a fi o elevă excelentă.

Îi atinse cu degetele pielea de pe spatele dezgolit de decupajul rochiei, iar ei i se făcu pielea de găină. El o privi adânc în ochi.

– Îți dau cuvântul meu că nu voi face nimic dacă nu îmi permiți. Vreau să explorezi în ritmul tău. Corpul meu este al tău.

Anya expiră tremurat, uimită de generozitatea și de înțelegerea lui. Câți alți bărbați ar fi fost atât de împăciuitori?

– Mulțumesc.

În ochii lui sclipi o licărire de neastâmpăr.

– Dacă te liniștește, află că am o pereche de cătușe în camera mea. Poți să mă legi, dacă chiar vrei asta.

Un frison fierbinte o străbătu la ideea de a-l lega și de a-l vedea neajutorat, la mila ei.

– De ce ai face asta?

– Pentru că vreau să mă atingi. Mi-o doresc atât de tare, încât îți dau control complet și accept orice firimituri ești dispusă să-mi oferi.

Anya abia dacă mai respira. Legat, el nu ar mai fi putut să o domine așa cum încercase să facă Vasili. Nu ar fi putut să o forțeze

să facă nimic. Dar Wolff nu era ca Vasili; ea avea încredere în el fără a fi nevoie de măsuri atât de drastice. Era bun în mod natural. Onorabil până în adâncul sufletului. Nu avea să îl forțeze, așa cum el nu avea să o forțeze pe ea. Dacă urma să facă asta – și aveau să o facă – trebuia să fie parteneri egali.

– N-am nevoie să te leg, spuse ea. Făcu un pas în spate, iar stomacul i se strânse de excitare, sângele vibrându-i de atâta energie nervoasă. Dar vreau să îți pui mâinile la spate până când spun eu.

Nu îi venea să creadă cât era de îndrăzneață. Reamintindu-și că era prințesă, obișnuită să le dea ordine oamenilor să facă ce voia ea, arătă, cu un gest arogant, spre scaunul din fața biroului.

– Stai jos și ține-te de scaun.

Se tensionă, crezând că Wolff avea să refuze, dar el doar spuse:

– Pot să îmi dau haina jos mai întâi?

– Desigur.

Inima ei bătu puternic în timp ce el trase de manșete și își dădu jos haina de seară. Fu nevoie de ceva contorsionare; haina era foarte strâmtă. Wolff roti scaunul pe picioarele din față și îl întoarse spre ea, iar apoi se așeză și duse mâinile îndărătul lui, pentru a apuca picioarele din spate. Ridică din sprâncene, într-o expresie întrebătoare, arogantă.

Ce urmează?

Anya înghiți în sec. Înaintă până când genunchii ei se loviră de ai lui, apoi îi scoase acul de aur cu diamant prins de lavalieră. Îl puse cu grijă pe birou, evitând privirea lui cu pleoapele lăsate, îi desfăcu lavaliera albă și i-o scoase din jurul gâtului. Lăsă și lavaliera pe birou.

El rămase într-o cămașă albă, la care se adăugau pantalonii negri și cizmele. Fără lavaliera care să țină adunată cămașa, partea din față se deschise, dezvăluind o tulburătoare fâșie din pielea lui măslinie. Fascinată, Anya își trecu degetele peste clavicula lui și peste ciudatul gol aflat la baza gâtului. Pielea lui era caldă. Netedă. Delicioasă.

Iar ea o putea explora.

Prinzând curaj, își trecu mâinile peste mănunchiul de mușchi de pe umerii lui, încordați de poziția nefirească a brațelor. El se cutremură sub atingerea ei și își desfăcu genunchii. Ea păși între coapsele lui musculoase.

– Dă-mi jos cămașa, îi ordonă el cu glas răgușit. Atinge-mă.

Cu mâini care nu erau prea sigure, ea îi scoase cămașa din betelie, evitând umflătura proeminentă care se vedea sub stofa pantalonilor.

– Poți să dai drumul scaunului, zise ea. Doar pentru o clipă.

El își ridică brațele. Ea trase cămașa deasupra capului lui și o aruncă lângă lavaliera de pe birou.

– Mâinile înapoi pe scaun!

El scoase un geamăt înăbușit, dar făcu așa cum i se spusese. Anya îl studie și i se tăie respirația. Trunchiul lui era numai mușchi și se îngusta spre talie, de unde o dâră de păr negru cobora de la ombilic până sub pantaloni.

Dumnezeule, bărbatul acela era *frumos* – dacă un astfel de cuvânt putea fi folosit pentru cineva atât de incontestabil de masculin. Era ca una dintre statuile de marmură pe care ea le văzuse la Paris, sculptată de unul dintre acei romani din Antichitate care își clasificaseră săruturile. El era întruchiparea puterii controlate de bunăvoie, iar Anya, de recunoștință, simți cum i se puse un nod în gât. Ce bărbat! Ce dar!

Îl ocoli. El o privi cu precauție, precum un lup prins într-o capcană, care nu ar fi fost sigur dacă ea voia să îl elibereze sau să îl omoare. Anya păși în spatele lui și, cedând impulsului, îl sărută pe ceafă. Îi auzi inspirația puternică și zâmbi pe pielea lui. Apoi își așeză buzele pe panta gâtului și a umărului lui, străbătând-o cu limba, pentru a gusta. Pielea lui era un pic sărată, iar Anyei i se umplu nasul cu parfumul lui amețitor, masculin. Urechile îi bubuiau în timp ce trecea, lacomă, cu mâinile peste umflătura bicepsului, apoi în jos, peste tendoanele lungi ale antebrațelor.

– Anya, gâfâi el.

Un avertisment și o rugăminte.

Ea se întinse și își strecură palmele peste pieptul lui, apoi în jos, peste stomac. Mușchii lui tresăriră drept răspuns. Ea se opri la betelie.

– Mai jos, îi ceru el, frecându-și fața de părul ei. Sau vino aici și sărută-mă.

Ea ocoli scaunul.

– Mai aproape, între picioarele mele.

Anya făcu așa și văzu cum mușchii brațelor lui zvâcniră, câtă vreme el se lupta cu impulsul de a da drumul scaunului. Controlul exercitat de el asupra lui însuși era remarcabil. I-ar fi fost ușor să o ia în brațe, dar rezistența benevolă era o fațetă interesantă a jocului.

– Nu încă, îl tachină ea. Nu până când nu spun eu.

Privirea lui fierbinte promitea răzbunarea cea mai păcătoasă, cea mai plăcută. Ea simți că i se înmuiau genunchii. Cine ar fi crezut că a te juca cu focul putea să fie atât de amuzant?

– Mă omori, gemu el.

Ea se aplecă și îi atinse gura cu a ei. El încercă să o devoreze, să își pună amprenta voinței prin sărut, așa că ea se retrase și îi aruncă o privire amuzată, prin care îl certa fără cuvinte.

El mârâi din adâncul gâtlejului.

– Bine. Cât de lent vrei tu.

Ea îl sărută din nou. Și din nou. O ploaie constantă de săruturi, lungi și apăsate, până când își puse mâinile pe umerii lui, apoi îl mângâie pe gât, pentru ca, la urmă, să îi treacă degetele prin păr. Mușchii lui se încordau, încercând să se elibereze. Ea îi luă fața în mâini și i-o sorbi din priviri, pierzându-se în strălucirea sumbră și fierbinte a ochilor lui.

Își strecură mâna între corpurile lor și peste umflătura din pantalonii lui, explorându-i conturul uimitor al trupului. El trase aer în piept și șuieră un blestem. Ea se retrase, gâfâind, uimită de ferocitatea propriilor ei reacții. Sânii o dureau, iar carnea dintre picioare îi pulsa de dorință.

– Da, zise el, aprig. Desfă-mi pantalonii. Vreau să mă simți în mâna ta.

Și ea voia asta. Bâjbâi un pic cu nasturii fantei, dar apoi el se eliberă în palma ei, fierbinte și tare. Gemu și își dădu capul pe spate, părând extaziat.

– Cuprinde-mă cu degetele. Mai tare!

Ea îl ascultă, uimită de textura celei mai masculine părți din el, de peticul de păr negru și cârlionțat care îl înconjura. Ea îl strânse un pic și ridică privirea pentru a-i vedea reacția. Wolff își dădu ochii peste cap.

– O, da, perfect!

Anya le auzise pe fetele lui Charlotte vorbind despre asta. Să ai un bărbat în mâinile sau în gura ta. Un astfel de lucru i se păruse

destul de ciudat, chiar neplăcut, dar acum începea să vadă farmecul. Voia să îi ofere plăcere lui Wolff, voia să îl atingă și să îl guste.

Îi depărtă genunchii și se lăsă pe podea, între coapsele lui. Capul lui reveni la loc. Ea îl privi cu un aer serios.

– Vreau să văd ce gust ai.

El își exprimă acordul cu un geamăt din adâncul inimii, iar pe ea o cuprinse o tandrețe subită. Era ceva minunat să vezi un bărbat atât de puternic fizic, ajuns doar un ins tremurător, care implora. Asta era ceea ce își dorise mereu: propria putere, ceva complet independent de poziția ei de prințesă.

Își trecu degetele peste mădularul lui, minunându-se de stropul de lichid transparent care apăruse, apoi se aplecă și trecu, experimental, cu limba peste el. Avea un gust curat și bun, ca marea. Șoldurile lui se cambrară, iar el aproape că se arcui pe scaun.

– Mâinile pe scaun, îi reaminti ea cu asprime, bucurându-se în mod deosebit de poziția ei de stăpână.

El se cutremură.

– Din nou. Fă-o din nou. Te rog.

Ea îi făcu, fericită, pe plac. Îl linse cu atingeri mici ale limbii, satisfăcută de răspunsul lui. Devenind mai îndrăzneață, ea deschise gura peste mădular.

– La draaaacu'!

El bătu cu călcâiul cizmei în podea, iar ea își înăbuși un mic zâmbet de triumf feminin. Ea, Anya Denisova, avea efectul ăsta asupra lui! El, care nu era străin de femei, simțea plăcerea prin atingerea ei. Îl linse din nou. El gemu.

– Este așa de bine! Nu te opri!

Își înclină șoldurile și se împinse un pic mai mult în gura ei.

– Plimbă mâna în sus și în jos, o instrui el cu glas răgușit. Mai strâns. Strânge mai tare. Mai aproape – o, sunt atât de aproape! Ar trebui ca tu... Nu pot...

Ea nu se opri. Voia să îl vadă cum își pierdea controlul, voia să fie cea care să îl aducă pe culmile plăcerii.

– Anya, o să...

Ea își ridică capul și îl mângâie, iar tot corpul lui deveni rigid. Se împinse puternic în mâna ei. Fiecare mușchi îi era încordat și tremura. Lichidul vâscos, alb, țâșni peste degetele ei și peste stomacul lui, răcindu-se repede în contact cu aerul.

Anya se simțea aproape amețită și simțea că inima stătea aproape să îi explodeze. Își retrase mâna și și-o puse pe coapsa lui, savurând senzația mușchilor încordați și tremurând sub materialul fin al pantalonilor.

-Acum poți să dai drumul scaunului, domnule Wolff, zise ea cu glas răgușit.

El gâfâia, pieptul i se ridica și îi cobora cu mișcări ample, de parcă ar fi alergat. Mădularul îi stătea întins peste abdomen, ieșindu-i din fanta deschisă a pantalonilor, doar cu un pic mai mic acum, după ce terminase. Oftă adânc, mulțumit, și își întinse brațele în față, apoi îi dădu Anyei părul la o parte de pe obraji, cu o mângâiere tandră. Își folosi cămașa pentru a curăța mâna ei și abdomenul lui, apoi își încheie nasturii de la pantaloni.

Anya se ridică în picioare, tremurând. El își deschise brațele către ea.

-Vino aici.

O trase în poala lui și își îngropă fața în scobitura gâtului ei.

-Mulțumesc. A fost incredibil. Complet diferit de orice am trăit vreodată.

Ea își cuibări capul pe umărul lui, dintr-odată timidă, iar el o sărută pe creștetul capului.

Deci acesta era orgasmul masculin în toată splendoarea lui! Cu siguranță că fusese surprinsă, dar nu dezgustată. Era evident că el trăise o mare plăcere, iar ei îi plăcuse să i-o ofere. Anya simțea în tot corpul o energie fremătătoare, neliniștită.

El se trase înapoi pentru a se uita la ea și îi zâmbi într-un fel care ei îi încinse sângele și mai mult.

-Acum este rândul tău.

Capitolul 25

Ce naiba se întâmplase?

Seb se simțea ca și cum fusese dezmembrat, iar apoi făcut la loc într-o ordine complet diferită. Niciodată nu își permisese să fie atât de vulnerabil în timpul unui act sexual, să se afle atât de total la

mila altuia. De obicei *el* era cel aflat la conducere, dând ordine pentru a-și dirija partenera de pat cu o siguranță rece, experimentată.

Nu și de data asta. Nu își dăduse niciodată seama cât era de senzual să cedeze controlul. Îi plăcea. Nu, fusese mai mult decât plăcut. *Adora* asta.

Mâinile și gura Anyei fuseseră de o curiozitate blândă. În loc să fie de o competență fermă, ea se arătase dulce și sfioasă, oferindu-i cea mai erotică experiență din viața lui.

După mărturisirea ei despre acea nefericită întâmplare legată de un alt bărbat, își dorise să o facă să se simtă în largul ei, să îi ofere puterea de a-l explora, însă el fusese cel care primise un dar. Faptul că ea avusese încredere în el era profund satisfăcător; se simțea onorat că Anya îl alesese pe el ca să o ajute să treacă peste dubiile ei.

De obicei, o femeie își folosea mâna sau gura ca să îl ajute să termine atunci când era foarte excitat, înainte să se implice într-o partidă în toată puterea cuvântului. Dar existaseră câteva dăți în care el se surprinsese privind afară pe fereastră, gândindu-se la altceva, de parcă nu era complet prezent în încăpere.

Cu siguranță că acum nu fusese cazul. Atenția lui nu oscilase nici un moment. Nu uitase nici o clipă cine era cu el. Anya. O enigmă extraordinar de enervantă. Un puzzle pe care avea să îl rezolve... de îndată ce îi returna favorul.

Sebastien – Anyei i se părea ridicol să-i spună „Wolff" după ceea ce tocmai făcuseră – o ajută să se ridice în picioare, alături de el. Îi luă mâna, fără un cuvânt, și o conduse în dormitorul ei.

Anya merse fără să opună rezistență. Cine ar fi crezut, atunci când el îi propusese asta la Charlotte, că el avea să ajungă să fie realmente primul ei amant? Anya nu avea dubii. Era bărbatul perfect ca să o scape de nedorita ei virginitate. Era blând, în ciuda staturii lui, onorabil, în ciuda reputației lui.

Nu fusese aprinsă nici o lampă. Cei patru stâlpi ai patului se conturau în întuneric. Seb o luă de umeri și o întoarse cu spatele la el.

– Rochia asta e foarte atractivă, dar te prefer fără ea.

I-o descheie cu degete rapide și sigure, la fel de eficient ca orice cameristă. Corsajul era croit astfel încât să țină loc și de corset, așa că atunci când ea își scoase brațele din rochie și o lăsă să cadă pe

podea, într-un nor azuriu, rămase doar în cămășuță și în lenjeria intimă de mătase.

Aerul rece pe pielea ei făcea un contrast incitant cu căldura respirației lui pe umărul ei. Anya simți în stomac o frământare minunată, promisiunea unor încântări secrete. Se cutremură, dar nu de frig.

Nu mai era o prințesă de gheață, neatinsă de dorințele pământești. Simțea cum se încălzea, cum se topea precum personajul fictiv Snegurocika. Problemele legate de asta erau evidente; nu își permitea să țină la Wolff mai mult decât ținea deja. Chiar și acum, se simțea periculos de atrasă de el, nu doar fizic, ci și emoțional. Îl respecta, avea încredere în el. Era un om de treabă, foarte loial celor pe care îi iubea, dedicat muncii sale pentru cei de pe Bow Street și succesului afacerii lui. Era destul de puternic și destul de cinic ca să o protejeze de bărbați precum Vasili.

Dar scurta lor aventură nu avea cum să dureze. Erau precum două corăbii aduse împreună de o furtună puternică. Aveau să se despartă destul de curând. Dar măcar în seara aceea se puteau bucura la maximum unul de compania celuilalt.

Căldura din pieptul lui o încălzea prin cămășuța ei subțire, de mătase. Mâinile lui îi alunecară pe șolduri. O trase spre el, moale peste tare, iar ea rămase uimită de diferența de înălțime dintre ei. El era enorm, fierbinte și musculos, dar ea nu simți altceva decât adorație atunci când el se aplecă și o sărută pe gât, pe maxilar, pe locul sensibil de după ureche. Anya înclină capul pentru a-i oferi mai mult acces, exprimând o dorință mută.

– Îți place asta, domnișoară Brown? o tachină el cu un râset pe un ton jos. O să îți placă și mai mult.

Îi mângâie talia, apoi urcă cu mâinile pentru a-i cuprinde sânii. Anya oftă. Păreau că se umflau în palmele lui, grei și dureroși, în timp ce el îi strângea cu blândețe prin mătase. Trecu cu degetele peste sfârcurile sensibile, iar ea suspină, încântată de senzația minunată de frecare.

I se răsuci în brațe și își trecu, lacomă, mâinile peste pielea lui, explorându-i conturul pieptului. Sub degetele ei, inima lui bătea puternic și constant, iar el trase aer în piept atunci când degetele ei trecură peste sfârcurile lui masculine, plate. Dintr-un impuls

diabolic, ea se apropie și îi linse un sfârc. Degetele lui se încleștară în părul ei.

– Ce fată perversă!

Presără sărutări peste fața ei – obraz, coada ochiului, apoi îi găsi gura din nou și o sărută îndelung și apăsat.

– Putem să jucăm în doi jocul ăsta.

Cu o mișcare fulgerătoare, el îi trase cămășuța peste cap și o puse pe pat. Anya gemu simțind pieptul lui gol peste al ei. El o sărută în jos, pe gât, iar apoi își plimbă maxilarul, cu miriștea de păr scurt, peste pielea moale a sânilor ei, într-o mișcare de frecare ce o făcu să se cutremure și să se zbată, încântată.

Cu limba, el urmări un cerc tot mai mic în jurul unuia dintre sfârcurile ei roz. Îl prinse între buze, iar ea suspină încet, uimită. Toate gândurile raționale îi dispărură. Mâna lui îi alunecă peste șold, strângând mătasea pantalonașilor. În ciuda excitării, ea încremeni.

El își ridică capul și îi surprinse privirea.

– Relaxează-te. Obișnuiește-te cu atingerea mea.

Anya se cutremură auzindu-i vocea plină de dorință. Încă uitându-i-se în ochi, el trecu cu palma peste abdomenul ei, apoi coborî mai mult, între picioare, mângâind-o prin mătase. Spre umilința ei, Anya simți umezeală acolo, dovada dorinței ei. Își coborî mâna, în încercarea de a se proteja, dar geamătul lui pasional o opri.

– Nu, draga mea, este în regulă. E perfect. Tu ești perfectă. O, te rog, dă-mi voie!

Alunecă în jos pe corpul ei și își folosi umerii largi pentru a-i depărta genunchii. Anya făcu ochii mari atunci când el își strecură o mână sub fundul ei pentru a-i ridica șoldurile și o sărută chiar acolo, drept în centrul fierbinte al corpului ei. Inspiră lent, scandalizată.

El chicoti, malițios:

– E bine? Spune-mi ce vrei, domnișoară Brown.

Ea îl prinse de păr și îl făcu să își coboare capul din nou în locul acela.

– Mai mult. Mai mult așa.

– Cu plăcere. Plăcerea *ta*.

Respirația lui o încălzea, iar apoi limba lui o atinse, trecând prin stratul subțire de mătase, netezind materialul peste pliurile moi. Fierbinte, precum respirația unui dragon.

Anya abia dacă mai putea respira. El găsi micul mugure și deschiderea îngustă de dedesubt. Limba lui abilă se mișcă și o tachină până când ea fu scoasă cu totul din minți, ajungând în întregime la cheremul lui. Era un maestru, construind pasiunea în pași lenți. Anya simțea cum se dizolva de-a dreptul, cum dispărea, parcă, într-un nor fierbinte de abur. Nu-i păsa. O asemenea plăcere merita dezintegrarea. Îl apucă de păr, îndemnându-l să continue.

Abia dacă își dădu seama că el îi scoase pantalonașii și i-i dădu la o parte. Era complet goală, iar el era acolo, între coapsele ei. Se arcui atunci când degetele lui se uniră cu gura, pentru a o înnebuni. O lingea înfometat, de parcă voia să o devoreze și să o aline în același timp, să îi satisfacă toate dorințele păcătoase.

O venera. Ea se răsuci și se zbătu atunci când el găsi intrarea în corpul ei și o penetră, lent, cu degetul. Suspină, apoi se relaxă, având încredere completă în el. Seb o făcu din nou, și din nou, în timp ce degetele i se mișcau în tandem cu limba. Încântare fierbinte și descindere în tenebre. Tensiunea crescu și crescu, până când ajunse aproape de nesuportat, dar înainte ca Anya să poată să facă mai mult decât să geamă, întregul ei corp pur și simplu... explodă.

Anya scoase un suspin sacadat, urmat de un strigăt de uimire. Mușchii dinăuntrul ei se strânseră peste degetul lui, încordându-se și relaxându-se în ritmul unei senzații superbe.

Anya căzu pe cearșaf cu un oftat de mulțumire pură, abia dându-și seama că el se ridicase de pe pat. Auzi foșnetul pantalonilor pe care el și-i dădea jos, dar, atunci când deschise ochii, el era deja întins lângă ea. Senzația siluetei lui suple, musculoase, complet goale, era de-a dreptul incredibilă.

Inima ei bubuia în piept, iar epuizarea o făcea să gâfâie. El îi cuprinse maxilarul și o sărută pe gură, respectuos, după care se retrase și o privi adânc în ochi, murmurând:

– Frumos!

Anyei îi fu imposibil să ignore dovada tare a dorinței lui. O simțea lipită de coapsă, fierbinte și insistentă, iar ea își dădu seama, uimită, că el era pregătit pentru mai mult, în ciuda a ceea ce îi făcuse ea atunci când îl țintuise pe scaun.

El ridică din sprâncene, într-o interogare amuzată.

– Te-ai relaxat acum, domnișoară Brown?

– Da, m-am relaxat, domnule Wolff.

– Crezi că mai rezişti?

Ea îi susţinu privirea.

– Da. Vreau totul.

Seb scoase un geamăt de plăcere şi veni deasupra ei. Ea savură greutatea lui superbă, care o apăsa de pat. Niciodată nu se simţise mai preţuită, mai protejată.

El se propti în antebraţe, pentru a o scuti să simtă o parte din greutatea lui, iar coapsele păroase îi alunecară între ale ei atunci când i se propti între picioare. Ea îl simţi, alunecos şi solid, la intrarea în corpul ei, şi se cutremură. El îi luă mâinile, îşi petrecu degetele printre ale ei şi le întinse pe pat, depărtate. Ar fi trebuit să fie alarmant, era o poziţie de supunere completă, dar Anya, în schimb, se simţi puternică, frumoasă, ca un superb sacrificiu adus zeilor păgâni. Ea alesese asta, o dorise mai mult decât orice.

– Da.

El se împinse în ea, doar un pic. Anya se arcui în sus, într-o reacţie instinctivă la senzaţia ciudată, de tensiune. Mădularul lui era mai mare decât degetele. Senzaţia era ciudată, un pic stingheritoare, dar nu dureroasă. Ea răsuflă din nou, se relaxă, iar el alunecă mai adânc. Îşi îngropă faţa în scobitura gâtului ei. Anya îl simţi cutremurându-se din tot corpul în timp ce se lupta să încetinească ritmul.

– O, eşti atât de strâmtă, gemu el. E atât de bine! Atât de bine!

Ea nu îşi putu reţine un mic zâmbet lăuntric auzindu-l pe sofisticatul şi mondenul Sebastien Wolff redus la a gâfâi monosilabic. Vocea îi era sugrumată de dorinţă. Măcar nu era singura care îşi pierdea minţile.

Îşi simţi pieptul încleştat din pricina unei emoţii neaşteptate. *Al ei*. Chiar dacă doar pentru o noapte, acel bărbat superb era al ei. Se arcui sub el.

– Mai mult. Vreau mai mult. Nu te opri!

El suspină sacadat şi îi spuse, râzând:

– Orice doreşte domnişoara. Dorinţa ta e lege pentru mine.

Alunecă înapoi, apoi din nou înainte, iar ea simţi cum jarul strălucitor al orgasmului ei precedent revenea la viaţă. El imprimă un ritm lent, dar care în curând nu mai fu suficient. Anya se agăţă de

umerii lui și îl îndemnă să se grăbească, pe măsură ce ritmul lui constant se intensifica. Corpul ei se potrivea pe al lui precum o mănușă perfectă, cedând în chip seducător pe măsură ce scânteile plăcerii sporeau.

Anya începu să își piardă controlul. Nu mai avu capacitatea de a vorbi în engleză. Reveni la limba rusă, gâfâind, murmurând rugăminți cu glas răgușit, iar apoi implorând de-a dreptul – totul, în limba ei maternă.

– Da, acolo... nu, stai!... da, mai mult...

Nu mai putea fi vorba de pudoare sau de reținere. Abandonul ei era sălbatic, perfect. El o prinse de coapsă și îi ridică piciorul în jurul șoldului său. Ușoara schimbare de unghi o aduse cu un pas mai aproape de abis. Apoi el o făcu să rămână fără suflare, în timp ce intensitatea senzațiilor creștea, până când un alt val de plăcere se prăvăli peste ea, făcându-i trupul să zvâcnească într-o scânteiere de roșu și negru.

Cu un geamăt răgușit, el ieși din corpul ei și i se lipi de abdomen. Toți mușchii îi erau rigizi. Anya se agăță strâns de el, savurându-i căldura dulce și alunecoasă, greutatea superb de masculină, în timp ce el termina pe ea.

Gâfâind, ea clipi și privi în tavan, cufundată în marea de senzații de după împlinire. Nu mai era virgină, dar nu regreta deloc. Niciodată nu se simțise mai desăvârșită, mai ușoară, de parcă nu ar fi avut oase. A face dragoste cu Sebastien Wolff era ca și cum ai fi fost surprinsă de o furtună sau de un viscol, de o sublimă forță a naturii. Se simțea zguduită, însă și ciudat de liniștită.

El se rostogoli pe o parte, cu un oftat profund de mulțumire.

– Doamne, femeie, ce bine a fost!

Se ridică de pe pat, iar acesta scârțâi. Anya de abia îl vedea în lumina ce venea dinspre birou, dar atât îi era suficient ca să poată aprecia imaginea lui complet și nerușinat de gol. Se uită la frumoșii lui umeri lați, la linia prelungă a spatelui, la adânciturile dintre șolduri și fese. I se uscă gura.

El luă un urcior și turnă apă în ligheanul de porțelan de pe spălător, înmuie acolo un prosop și i-l aduse ei, ignorându-se complet pe el. Anya simți cum i se încălzeau obrajii în timp ce el o privea, zâmbind.

– Poftim. Folosește asta.

Prefăcându-se că mai făcuse asta de nenumărate ori, ea folosi prosopul pentru a-și curăța pielea de lichidul perlat, bucuroasă că el se purta atât de firesc în acea situație. Era clar că era familiarizat cu o astfel de scenă intimă. Simți gelozie la gândul că el mai făcuse asta cu alte femei, dar alungă acel sentiment. Pentru o noapte, era doar al ei.

Wolff trase de învelitoare, iar ea se strecură dedesubt. Oare acum avea să o lase singură?

El se lungi lângă ea și o luă în brațe, întorcând-o astfel încât să se arcuiască și să își lipească spatele de pieptul lui. Anya oftă adânc, mulțumită. Nu mai fusese niciodată goală alături de o altă persoană, dar i se părea firesc să stea așa, lipită de el. Zâmbi în întuneric și închise ochii.

Căldura generată de corpurile lor era incredibilă. El o sărută pe creștetul capului, iar inima ei tresări în mod ciudat, cuprinsă de panică. Poate că înainte fusese de gheață, dar acum chiar că se topise de tot.

Capitolul 26

Wolff nu mai era în pat atunci când se trezi Anya, dar ea nu își aminti ca el să fi plecat în timpul nopții. Pe fereastră intra o lumină slabă, care o făcu să își dea seama că abia se crăpa de ziuă.

Cum să înțeleagă absența lui? Ar fi trebuit să se simtă insultată? Recunoscătoare? Ușurată?

Simți un pic de teamă. Noaptea trecută îi fusese atât de ușor să trăiască momentul, să uite că, în cele din urmă, avea să se facă dimineață. Dar, mai devreme sau mai târziu, trebuia să dea ochii cu Wolff. Oare de acum înainte avea să o trateze diferit? Sau să se poarte ca și cum nu se întâmplase nimic între ei?

Trebuia să se gândească, să ia în considerare toate posibilitățile, dar nu putea să o facă acolo, nu cu mirosul lui pe cearșafuri și cu amintirea sărutărilor lui încă proaspătă pe pielea ei. Doar gândul la el îi zdruncina mintea. Se hotărî să se ducă la grajduri. Prezența neutră a cailor avea să fie o alinare bine-venită.

își trase pe ea pantalonii și cămașa pe care le purtase în parc, apoi coborî scările și ieși în curtea grajdurilor fără să întâlnească pe nimeni. Surul Borodino scutură din cap și necheză în semn de întâmpinare, iar ea îi mângâie botul catifelat.

– E în regulă, murmură Anya. Orice grozăvii ai văzut, sunt în trecut. Aici ești în siguranță.

Inima i se strânse dintr-odată. Calul chiar era norocos să fi fost salvat de un om atât de bun la inimă. Sebastien îi oferise un refugiu sigur animalului traumatizat. Probabil că și el văzuse grozăvii la fel de mari pe durata războiului. Oare avea și el, ca mulți alți soldați, coșmaruri care îl aruncau înapoi în iadul luptei? Oare cine îl alina?

Anya își dădu seama, tresărind, că voia ca ea să fie aceea. Voia ca ea să îl facă să râdă, bucurându-se sincer, ca ea să fie cea la care el să vină atunci când nu putea dormi. Voia să fie prietena și confidenta lui. Cea care să îi lumineze zilele și să îi aline nopțile.

Simțea pentru el mai mult decât simplă simpatie. Mai mult decât simplă dorință. Îl înțelegea, se identifica lăuntric cu el. Îi era mult prea ușor să se vadă locuind acolo, la Tricorn, și devenind o parte permanentă a lumii lui.

Bineînțeles că așa ceva nu s-ar fi putut întâmpla niciodată. El nu o vedea decât ca pe o distracție de moment, iar Vasili desigur că nu avea să rămână prea mult la Londra. În cel mai bun caz, ei îi rămâneau câteva săptămâni ca să se bucure de prezența lui Wolff, după care nu putea decât să se întoarcă la Covent Garden și să revină la viața ei plictisitoare.

Un pas târșâit prin paiele de pe jos o făcu să se întoarcă, așteptându-se să îl vadă pe rândaș, dar în grajd intră o siluetă înaltă și masivă. Părea vag cunoscut. Anya simți un nod în stomac și, dându-și seama cine era, o cuprinse o disperare bruscă. În fața ei se afla cel de-al treilea răpitor de la Hounslow Heath, cel care fugise.

În timp ce înainta, omul zâmbi, arătându-și câțiva dinți lipsă.

– Bună dimineața, prințesă, spuse el în rusește. Te-am căutat.

Anya se dădu înapoi, încolțită.

– Cine ești? Ce cauți aici?

Zâmbetul lui era urât.

– Știi ce fac aici. Contele Petrov abia așteaptă să te vadă, porumbițo.

Se uită lasciv la corpul ei, scos indecent în evidență de cămașă și pantaloni.

– Eu nu merg nicăieri cu tine.

Anya făcu un pas în lateral și smulse un frâu de piele dintr-un cui de pe perete, fluturându-l în față ca pe un bici.

Eclipse necheză și lovi cu copitele în ușa din boxa de lângă ea, detectând tensiunea din aer, dar pașnicul Borodino nu îi băgă în seamă. Era obișnuit cu oameni agitându-se și certându-se pe lângă el.

– Înainte, ai avut norocul să fii ajutată.

Buzele bărbatului se arcuiră într-un rânjet.

– Salvatorul tău mi-a omorât fratele și prietenul. Dar de data asta nu vei fi atât de norocoasă. Contele Petrov nu îi tolerează pe cei care îi greșesc.

Anya plesni din frâu, încercând să îl lovească peste față, dar el îi blocă mișcarea cu antebrațul și prinse frâul cu mâna. O trase spre el, iar ea se împiedică, căzând în genunchi, pe paie. Deschise gura ca să țipe, dar el o prinse de păr și trase suficient de tare încât ei să-i țâșnească lacrimi din ochi și să geamă de durere. Ticălosul îi puse o palmă murdară peste gură, ea îl mușcă, iar el înjură în timp ce ea se răsucea și se zbătea.

În cele din urmă, Anya reuși să scoată un țipăt disperat:

– Ajutor! Sebastien!

Eclipse se cabră din nou, apoi scoase un nechezat echivalent cu un urlet furios. Copitele lui tropotiră, furioase, pe scândurile de lemn, în încercarea de a ajunge la Anya.

Ea se strădui să își amintească sfaturile primite. Ținti spre nasul bărbatului, încercă să îl lovească între picioare, dar el reuși să evite toate tentativele ei. O prinse de talie și o trase spre ieșire.

Ușa din spate se trânti, iar ea suspină, ușurată. În curtea grajdului dădură buzna și Sebastien, și Mickey, care se opriră pe pavaj.

– Ia-ți mâinile de pe ea acum! ordonă Wolff.

Calmul mortal din vocea lui ar fi trebuit să fie un avertisment pentru bărbatul care o ținea captivă. Din păcate, prostul nu pricepu aluzia. Scoase un cuțit de la cingătoare și îl puse la gâtul Anyei. Ea încremeni.

– Nu. *Printsessa* vine cu mine.

Inima ei tresări. Pentru un scurt moment, speră că Wolff nu înțelesese echivalentul rusesc al cuvântului „prințesă", dar bineînțeles că lui nu îi scăpa nimic. Miji ochii.

-Prințesa? Despre ce vorbești?

-Prințesa Denisova, repetă bărbatul. Vine cu mine.

Wolff zâmbi, crezând că bărbatul din fața lui făcea o greșeală.

-Îmi pare rău să te dezamăgesc, bătrâne, dar ai greșit fata. Cea de aici nu e prințesa. Este camerista ei. Anya Ivanov.

Răpitorul ei râse, sincer amuzat.

-O cameristă? Asta ți-a spus? Pe toți sfinții! Înțeleg de ce ai crede asta, cu ea îmbrăcată ca o târfă oarecare, dar eu nu greșesc. Aceasta este prințesa Anastasia Denisova. Verișoară a țarului.

Anya se uita țintă la Wolff, implorându-l din priviri să respingă ceea ce susținea tâlharul, dar căutătura lui îi nimici orice speranță. Ea își dădu seama de clipa în care el trase concluzia corectă. Wolff miji ochii, iar maxilarul i se încordă de furie.

-Prințesa Anastasia Denisova, repetă el.

Numele acela îi răsună pe buze ca o acuzație, mustind de dispreț. Apoi Wolff își îndreptă atenția spre bărbatul care o ținea captivă.

-Lasă cuțitul jos și dă-i drumul. Nu vreau să fiu silit să te rănesc. Du-te și spune-i stăpânului tău că prințesa se află sub protecția mea.

Cuțitul fu apăsat mai ferm pe gâtul Anyei, iar brațul răpitorului o strânse de pântec în semn de avertisment.

-O tai!

-Nu, nu o vei tăia. Petrov o vrea neatinsă.

-Fă cale întoarsă, englezule!

Apoi, Anya nu își mai dădu seama de ceea ce se întâmplă. Mâna lui Wolff se întinse și prinse încheietura atacatorului ei, forțându-l să dea drumul cuțitului. Brațul cu care tâlharul o ținea de talie își slăbi strânsoarea, iar ea țâșni înainte, împleticindu-se, și căzu în brațele zdravene ale lui Mickey.

Se întoarse și îl văzu pe rus descriind cu cuțitul, sălbatic, un arc spre Wolff. Acesta se feri, iar apoi îi trase ticălosului un pumn în tâmplă și încă unul sub maxilar, ca să îi fie învățătură de minte. Cuțitul căzu la pământ, zăngănind, dar rusul cel uriaș nu se dădu bătut. Își ridică pumnii într-o poziție de box, iar el și Wolff făcură schimb de lovituri. Wolff reuși să își lovească adversarul în lateralul capului, însă primi un pumn puternic în obrazul stâng. Se împletici, dar nu căzu.

Apoi rusul schimbă tactica și se aruncă înainte, prinzându-l pe Wolff de talie într-o îmbrățișare ca de urs, ce îi aruncă pe amândoi la pământ, unde prinseră să se rostogolească. Pumnii și înjurăturile nu mai conteneau, iar Anya abia își înăbușea strigătele de spaimă, într-atât de feroce era lupta.

În cele din urmă, Wolff reuși să ajungă deasupra rusului. Îl încălecă și îi trase o ploaie de pumni brutali peste față. Nasul bărbatului se rupse cu un trosnet dezgustător, iar acesta, în sfârșit, leșină. Gâfâind, Wolff dădu drumul cămășii adversarului, al cărui trup căzu pe pavaj. Cu o înjurătură finală, se ridică și își îndreptă partea din față a cămășii, acum pătată de sânge și de țărână.

Mickey mormăi niște felicitări, apoi o ridică pe Anya și, cu mâinile lui mari, o scutură de paiele care i se lipiseră de spate.

Wolff se întoarse spre ea. Expresia de furie de pe chipul lui fu suficientă ca ei să i se strângă inima în piept de teamă. Părea sălbatic. Complet feroce, cu părul ciufulit și cu obrazul deja colorat într-o nuanță urâtă de roșu de la lovitura primită.

Se lăsă pe vine pentru a cerceta mâna întinsă a bărbatului leșinat. Un inel de aur cu sigiliu scânteia în lumina palidă a dimineții.

– Blazonul familiei Orlov, zise el, sumbru. Exact ca la omul mort pe docuri.

Se ridică și își scutură palmele de praf.

– Familia Orlov este aliata familiei Petrov de secole, șopti Anya.

Sebastien o ignoră.

– Mickey! Du-l pe idiotul ăsta pe Bow Street și pune să fie închis.

Privirea lui scăpărătoare se întoarse spre Anya, a cărei inimă tresări din nou.

– Și tu? se răsti el. În biroul meu! Acum!

Se întoarse și plecă, făcând pași lungi, furioși.

Anya înghiți în sec. Pentru un minut, se lăsă biruită de lașitate și se gândi că ar fi putut să îl încalece pe Borodino și să se întoarcă în galop la ducesa văduvă, dar asta doar ar fi întârziat confruntarea inevitabilă.

– Mai bine v-ați duce, domnișoară, spuse Mickey cu blândețe. Nu îi place să aștepte.

Anya dădu din cap, posomorâtă. Acum trebuia să plătească. Din greu.

Capitolul 27

-Prințesă? Seb merse până în dreptul biroului, iar apoi făcu stânga împrejur pe călcâie, furios peste măsură. Tu ești blestemata de prințesă? Verișoara țarului, o *prințesă* care poartă coroană până și în pat! Ce Dumnezeu, femeie!

Superba vinovată se strecurase în biroul lui și stătea lângă ușă. El își încleștă pumnii în fața impulsului de a scoate pe gură toate înjurăturile pe care le știa, una după alta.

-Nu port coroană în pat, răspunse ea, rece. După cum bine știi. Nici măcar nu am o diademă.

Faptul că ea îi aminti de monumentala lui greșeală nu îl ajută să se calmeze.

-Ar trebui să fac o plecăciune? mârâi el cu profund sarcasm. Maiestatea Voastră!

-Cred că formula corectă de adresare este „Alteță".

El se încruntă la tonul ei la fel de sarcastic și râse amar, învinuindu-se.

-Ești o mică mincinoasă blestemată, asta ești! În tot timpul ăsta, te-ai prefăcut a fi ceva ce nu erai.

Ea ridică, înțepată, din umeri.

-Cu toții ne prefacem a fi ceva ce nu suntem. Tu, de exemplu, te prefaci a fi o ființă umană rațională, rezonabilă. Dacă m-ai lăsa...

-Dorothea știe? Nu așteptă ca ea să răspundă. Normal că știe, intriganta bătrână!

Dumnezeule, fusese atât de prost! Ar fi trebuit să își dea seama de la bun început cine era ea cu adevărat. Ar fi trebuit să vadă semnele care fuseseră chiar sub nasul lui. Purtarea ei arogantă, manierele elegante, inocența ei ciudată cu privire la viața obișnuită. Felul în care Dorothea fusese atât de dornică să îi aducă împreună.

Fusese păcălit.

De o hoașcă de șaptezeci de ani.

Ea se încruntă.

-Nu văd de ce te enervezi atât de...

-M-am culcat cu tine!

– Şi?

– Şi? Ai venit la mine sub o identitate falsă.

Ea își încrucișă brațele.

– Şi ce diferență ar fi fost dacă îți spuneam adevărul?

– Nu m-aș fi culcat niciodată cu tine! Eu nu seduc femei din familii bune... Se opri și o săgetă cu privirea. O, Dumnezeule, ai fost *virgină*, nu-i așa?

Expresia vinovată de pe fața ei fu de ajuns ca să o incrimineze, iar el înjură din nou, furios pe el însuși și pe ea.

– Dumnezeule mare! Eu nu mă culc cu virgine. Niciodată. Eu mă culc cu prostituate. Actrițe. Văduve. Femei ușoare.

Auzind asta, ea făcu ochii mari, dar își ridică bărbia în modul acela arogant, despre care el ar fi trebuit să își dea seama că provenea dintr-o viață de privilegii.

– Ei bine, acum ai tăvălit o femeie care e mai mare în rang decât tine. Felicitări!

El rămase cu gura căscată la auzul cuvântului urât, dar ea nu terminase de vorbit.

– Mă bucur că nu ți-am spus. Nu mi-e rușine de ceea ce am făcut. Te-am dorit. Tu m-ai dorit. Nu înțeleg care-i problema.

– Nu vezi care-i problema? repetă el, nevenindu-i să creadă. Ți-am distrus reputația! Tu ești prințesa pierdută. Tu ești...

– Nu sunt *pierdută*, răspunse ea, la fel de aprinsă. Nu sunt un pachet! Știu exact unde mă aflu. Eu am *ales* să vin aici, în Anglia. Eu am ales să mă dăruiesc ție. Expresia ei deveni ușor cinică. Ce? O să te duelezi cu Vasili pentru „onoarea mea pierdută"?

El o săgetă cu privirea.

– Deloc. Eu nu mă duelez niciodată.

– De ce nu?

– Pentru că mi-aș omorî adversarul.

Ridică din umeri văzând-o că ridicase, la rândul ei, din sprâncene.

– Nu refuz să mă duelez din falsă modestie. Am fost trei ani la pușcași. Mă pricep foarte bine să trag cu arma. Aș avea un avantaj nedrept. Am văzut prea mulți oameni murind pentru principii importante, ca să îmi îngădui o sfadă măruntă, de mahala, din cauza unei femei. Iar apoi, tehnic vorbind, duelurile sunt în afara legii.

– Mă îndoiesc că ar fi prima lege încălcată de tine! se răsti ea.

– Eu nu am încălcat niciodată o lege. Doar am sfidat legea.

Seb își presă tâmplele cu mâna, încercând să alunge tensiunea care îi bubuia în craniu. Îl dureau articulațiile de pe urma bătăii, iar obrazul îi pulsa odată cu inima.

Se duse la bufet, își turnă un pahar mare de coniac și îl dădu pe gât. Mâna nu îi era complet fermă. Ei nu îi oferi de băut, în ciuda faptului că părea să aibă nevoie. Nu se simțea într-o dispoziție caritabilă. Dumnezeule, în ce încurcătură intrase!

– Ce naiba căuta o prințesă într-un bordel? mârâi el.

– Sunt vecina lui Charlotte. Le învăț pe unele dintre fetele ei să citească și să scrie.

El pufni, amuzat:

– Vecina ei! În Covent Garden! O, ce minunat! Mai luă o gură de alcool, ca să se liniștească. Îți dai seama că va trebui să ne căsătorim, nu-i așa?

Șocată, ea rămase cu gura căscată.

– Nu fi ridicol! Nu e nevoie de asta. Nu ai distrus reputația prințesei Anastasia. Ai distrus reputația secretarei Anna Brown, de care nu îi pasă nimănui. Prințesa Anastasia nu mai există. Este moartă.

El o țintui cu o privire în care se citea sinceritatea.

– Onoarea mă obligă să fac ceea ce este corect.

Ea păru un pic speriată, iar Seb simți împunsătura unei plăceri malițioase. Bun, micii impostoare ar fi trebuit să îi fie teamă. Subterfugiul ei îi pusese pe amândoi într-o situație care le putea distruge tot restul vieții.

– Nu mă mărit cu tine, spuse ea, supărată. Nu mă mărit cu nimeni. De cum se întoarce Vasili în Rusia, mă întorc la munca mea pentru ducesa văduvă.

– Dorothea se va aștepta ca noi să ne căsătorim, chiar dacă nimeni altcineva din nobilime nu știe cine ești. Tu chiar crezi că ea m-ar lăsa să te seduc, iar apoi să te abandonez fără protecția numelui meu?

– Nu m-ai sedus! Ne-am sedus reciproc. Și n-ai – chipul i se îmbujoră într-o delicioasă nuanță de roz – adică, n-ai terminat... Vocea i se stinse iarăși, din pricina rușinii puternice, iar Seb o lăsă, fericit, să se frământe. Nu există șansa să rămân însărcinată după întâlnirea noastră, sfârși ea de vorbit, bățoasă.

El ridică din umeri.

– Este vorba de principiu.

– Nu îmi pasă de principii. Tu nu vrei să te însori cu mine. Iar eu nu doresc să mă mărit cu cineva care doar mă cere pentru că se simte vinovat, sau pentru un deplasat sentiment al onoarei. Nimeni nu va ști ce s-a întâmplat între noi, nici măcar ducesa văduvă, care nu va afla decât dacă îi spui tu. Pentru că eu bineînțeles că nu am să-i spun.

Seb își trecu mâinile prin păr. Nu *voia* să se însoare cu femeia aceea enervantă, desigur, dar tot îl durea refuzul ei vehement.

– Spune-mi adevărul despre Petrov. Chiar este logodnicul tău?

– Nu. Niciodată. Vrea ceea ce sunt eu, ceea ce reprezint. Un titlu. O avere. Generații de respectabilitate. Buzele i se încrețiră, disprețuitor. Dar ce este o prințesă? Nimic! Conversații politicoase și maniere perfecte. O iapă de prăsilă care să aducă pe lume prințișori. Eram mai mult decât inutilă. Măcar aici, la Londra, am învățat niște abilități practice. Pot să fac un foc. Să cos un tiv. Le-am învățat pe fetele lui Haye să citească.

Își înclină bărbia, iar Seb se luptă cu senzația că se îneca în albastrul ochilor ei.

– Știi ce s-a întâmplat acum patru ani, când Napoleon a ajuns la Moscova? spuse ea, aprigă. Locuitorii au dat foc frumosului lor oraș, ca să nu permită să fie ocupat. Și eu, la rândul meu, aș prefera să mă sinucid decât să fiu a unui porc brutal precum Vasili.

Seb se încruntă. La asta nu avea un răspuns.

– Vrea să se însoare cu mine ca să își asigure tăcerea mea, fiindcă el crede că am dovada că e spion.

– O ai?

– Nu. Ți-am mai spus-o. Dacă fratele meu a găsit ceva, mie nu mi-a trimis niciodată acea dovadă. Bănuiesc că se afla asupra lui atunci când a fost omorât, la Waterloo. Și se poate ca acea dovadă să fi fost îngropată odată cu el.

Ea se cutremură, iar Seb își alungă ridicolul impuls de a traversa încăperea, de a o lua în brațe și a o liniști. Și el avea amintiri similare din anii petrecuți la pușcași, imagini cu prieteni morți sau murind, scene pe care nu avea să poată să și le șteargă niciodată din minte. Anya părea atât de mică, de vulnerabilă în hainele acelea ridicole, de băiat, semănând cu unul dintre copiii bătăioși ai străzii

pe care el îi folosea ca să transmită mesaje și să adune informații pentru cei de pe Bow Street.

– Poate că au existat unele dovezi, iar el a reușit să le ascundă înainte de a fi omorât? întrebă el.

– Dacă ar fi așa, nu îmi pot imagina unde anume ar trebui căutate. Dacă au fost ascunse în lucrurile lui, în locul în care a stat în noaptea de dinainte de luptă, dovezile acelea ori au fost furate, ori au fost deja distruse.

Seb trase scaunul din spatele biroului și se așeză, luptându-se să arate o aparență de normalitate.

– Deci Petrov știe că ești aici.

Ea se sprijini de ușa închisă, iar umerii mici i se lăsară în jos, înfrânți.

– Da.

– Nu te poți ascunde la nesfârșit. Iar eu am o afacere. Nu pot să las totul baltă ca să fiu paznicul tău zi și noapte.

Ea îi aruncă o privire iritată.

– Nu ți-o cere nimeni.

El îi ignoră spusele.

– A sosit momentul să punem capăt mici tale farse. Prințesa Denisova trebuie înviată. Poți fi prezentată nobilimii ca protejata strămătușii mele. Nimeni nu va îndrăzni să o contrazică pe teribila ducesă văduvă.

– Poftim? Nu! Cum mă va proteja asta de Vasili?

– Va fi mult mai greu de ajuns la tine dacă ești înconjurată de membrii nobilimii. Societatea te va proteja, așa cum le protejează de atențiile nedorite ale bărbaților pe toate tinerele femei necăsătorite. Vei avea o însoțitoare. Tovarăși permanenți. Va trebui să dai ochii cu Petrov, dar asta se va întâmpla în văzul a sute de martori. Poți să negi că ați fost logodiți vreodată.

Fața ei păli.

– Va fi furios.

– Ce poate să facă într-o încăpere plină de oameni? Este prea conștient de propria poziție socială ca să facă o scenă urâtă. Cunosc bărbații ca el. Imaginea pe care o afișează în public e foarte importantă pentru el.

Ea clătină din cap. De șuvițe încă îi atârnau câteva fire de paie, împletindu-se cu părul ei de culoarea mierii. Arăta ca o lăptăreasă răvășită. Una pe care el încă voia să o dea pe spate, la naiba!

– Este neobosit, zise ea, îngrijorată. Va încerca ceva.

– Vom arăta clar că ești sub protecția celor de pe Bow Street.

Peste chipul ei trecu o expresie ciudată, una pe care Seb nu o putu descifra. Aproape că părea să fi fost speranță. Înflăcărare.

– Deci aș rămâne aici?

– Nu. Vei sta cu Dorothea. Eu, Alex și Benedict te vom păzi cu rândul.

– O!

Părea aproape dezamăgită, dar probabil că se înșela el. Cel mai probabil, regreta că îi permisese unui neisprăvit ca el să se apropie de regala ei persoană.

Normal că îl refuzase. Nu era suficient de bun pentru ea. Nu fusese suficient de bun pentru una ca Julia Cowes în urmă cu zece ani. Și, chiar dacă de atunci încolo făcuse o avere și câștigase un titlu prin propriile merite, tot nu era o pereche potrivită pentru o *blestemată de prințesă.*

Ea trebuia să se mărite cu un aristocrat european fermecător – unul cu o reputație nepătată, care nu le făcea propuneri străinelor prin bordeluri și care nu se vâra în încăierări – și să sfârșească prin a ajunge regina vreunui pașnic principat mediteranean.

Seb bătu darabana pe pielea de pe tăblia biroului, închipuindu-și căi de ieșire din ridicola situație, iar apoi renunțând la ele una câte una.

– Dacă Petrov crede că deții documente incriminatoare, poate că putem profita de asta. Putem să-i întindem o cursă.

– Cum?

– Îi forțăm mâna. Va deveni disperat și va face o greșeală – va încerca să treacă de pază ca să ajungă la tine sau să ia înapoi dovada. Iar atunci când va face asta, noi vom fi pregătiți.

– Nu vreau să îl văd. Nici într-un salon de bal, nici pe o alee dosnică. Este periculos.

Seb miji ochii.

– Și crezi că eu nu sunt?

Ea avu bunul-simț să se înroșească și să își ferească privirea, iar el dădu, calm, din cap.

- Eu protejez ce-i al meu.

Ea îi aruncă acea privire arogantă pe care el ajunsese să o deteste.

- Eu nu sunt a dumneavoastră, Lord Mowbray.

- Ba da, prințesă. Tărăgănă titlul ca pe o insultă, ca pe o denaturare deliberată a unui alint. Pentru moment, ești.

Ridică din sprâncene, provocând-o să îl contrazică, dar ea își ținu, cu înțelepciune, gura. El se uită, cu o privire despre care spera că era nimicitoare, la ținuta ei băiețească. Imaginea picioarelor suple și conturul sânilor pe sub bluză îl făceau să își dorească să și-o arunce peste umăr, să o ducă sus și să se piardă în ea, prințesă sau nu.

Naiba să o ia!

- Mickey îți va aduce valiza. Strânge-ți lucrurile. În treizeci de minute plecăm spre casa Dorotheei.

- Nu e la țară?

- Nu. Azi-noapte s-a întors în Grosvenor Square. Mi-a trimis un bilet.

Capitolul 28

Ducesa văduvă aruncă o privire la chipul de piatră al Anyei, iar apoi se întoarse spre Seb.

- Sebastien, sper că ai tratat-o cu cea mai mare grijă și cu respect pe domnișoara Brown?

Seb îi aruncă o privire scurtă în timp ce își scotea mănușile.

- Poți să renunți la teatru, Dorothea. Știu exact cine este.

- Da? Ei bine, așa e mult mai ușor totul, nu?

- Da? Eu cred că asta înrăutățește totul.

Ea se încruntă.

- Înțeleg. Ești într-o toană proastă, nu-i așa? Nu că nu m-aș bucura să vă văd pe amândoi, dar ce faceți aici? Odiosul de Petrov a plecat, oare, din oraș?

- Nu. Dar nu mai este practic ca prințesa să stea la Tricorn. De acum înainte va sta aici.

- Dar cum rămâne cu pericolul care o pândește?

– Voi aranja să aveți paznici înarmați, trimiși de cei de pe Bow Street. Peste zece zile vei organiza un bal pentru a o prezenta înaltei societăți pe nou-descoperita prințesă Denisova.

Văduva ridică din sprâncenele ei subțiri, cu o expresie remarcabil de asemănătoare cu cea a Anyei.

– Doar zece zile, Sebastien? Ești nebun?

– Am toată încrederea că vei reuși. Vei invita întreaga lume bună, iar ei vor veni cu toții.

– Și pe Petrov?

– Invită-l și pe el. Și trebuie să dai de înțeles că prințesa este înconjurată de un anumit mister. În felul ăsta, oamenii vor face speculații.

Anya vorbi, în sfârșit.

– Cu ce scop?

Seb se uită la ea și i se strânse inima. Se îmbrăcase într-una dintre rochiile de dimineață pe care i le cumpărase el, de un verde-salvie deschis și care îi scotea în evidență silueta, făcând-o să semene cu un spirit al pădurii sau cu o naiadă. Abia suporta să se uite la ea. Deja părea diferită, mai reținută, mai inabordabilă, de parcă între ei se ridicase un zid invizibil. Îl asaltă imaginea cu ea trandafirie și amețită în fața focului, dar o înlătură. Nu aveau să mai fie seri precum aceea.

– Petrov va începe să își facă griji, întrebându-se cu ce îl aveam la mână și dacă suntem pe cale să îl expunem public.

– Și o vei face? întrebă Dorothea.

– Dacă bănuielile mele se adeveresc, nu se va ajunge la asta.

Seb înclină din cap către cele două femei.

– Vă las să organizați detaliile. Eu plec către Bow Street, ca să caut pe cineva care să vă supravegheze. Să nu ieșiți din casă decât după ce ajung paznicii aici.

Anya părea gata să protesteze, dar până la urmă nu mai spuse nimic, așa că el făcu stânga împrejur și plecă. Ignoră senzația că o abandona, că ar fi trebuit să o țină lângă el. Neplăcutul gând că nimeni, nici măcar cei mai buni prieteni ai lui, Alex și Benedict, nu o puteau proteja la fel de bine ca el, îl urmă afară, după ce trecu de ușă.

Era prea periculos pentru el să rămână. Avea o limită dincolo de care nu mai putea îndura nici o provocare, și își cunoștea limitele.

Alex și Ben ar fi fost imuni la enervantele ei farmece, pentru că fiecare dintre ei era iremediabil îndrăgostit de propria soție.

– O prințesă rusoaică? repetă Benedict pentru a douăzecea oară, poate. Glumești!

Seb își dădu ochii peste cap în fața scepticismului continuu al prietenului său.

– Aș vrea eu.

– Crezi că poartă coroană în pat? chicoti Alex.

Ochii lui aveau o sclipire plină de curiozitate, iar Seb înjură în gând. Alex avea mintea incisivă ca o lamă și adora să descopere secrete. De asta era atât de valoros pentru cei de pe Bow Street.

– Nu știu, spuse el, supărat.

Alex îl privi țintă, neîncrezător, dar, din fericire, nu insistă pe subiect.

Cei trei se aflau la Manton, poligonul de trageri de pe Davies Street. Seb le trimisese un bilet celor de pe Bow Street, cerându-le lui Ben și Alex să se întâlnească acolo. Era locul în care el venea mereu atunci când trebuia să-și clarifice ceva în minte. Concentrarea necesară pentru a trage bine îndepărta, de obicei, orice altceva din mintea lui. Măcar temporar.

Cu puștile lor Baker după ei, se duseseră la poligonul de trageri, care era convenabil de gol la ora aceea matinală, din moment ce majoritatea membrilor nu se trezeau înainte de prânz. Seb le povestise deja, pe scurt, despre aventurile lui de la Hounslow Heat și despre felul în care Anya de-abia scăpase de bătăușii lui Petrov.

– Am nevoie să mă ajutați să o păzesc. Îi voi întinde o cursă lui Petrov și nu vreau ca ea să fie pusă în vreun pericol.

– Crezi că el este spionul pe care îl căutăm? întrebă Ben.

– Este foarte probabil, din ceea ce Anya... prințesa mi-a povestit.

La acea scăpare neintenționată, Ben și Alex schimbară o privire, ridicând din sprâncene.

Seb se înjură din nou în gând. Îi era greu să se gândească la ea ca la un titlu de noblețe, după ce ținuse femeia adevărată în brațele lui. Ea nu era un concept abstract. Era caldă, frumoasă, senzuală...

Nu. Nu, nu, nu. Chiar și numai când se gândea la ea în felul acela, probabil că se făcea vinovat de trădare.

Enervat pe sine, își dădu haina jos, încărcă arma cu o eficiență energică și se culcă la pământ, proptit într-un cot, cu piciorul îndoit la unghiul corect, spre șold, drept balans. Alex și Ben făcură la fel, de-a dreapta și de-a stânga lui.

Seb își sprijini obrazul pe patul de lemn al armei și se uită prin cătarea din vârful țevii. Cu ochiul stâng închis, poziționă siguranța în mijlocul V-ului și ochi ținta de hârtie de la capătul celălalt al încăperii.

Își goli mintea. Deveni conștient de pulsul său, de respirație. Își încetini respirația, așteptând pauza dintre bătăile inimii înainte de a apăsa pe trăgaci. Ținta de hârtie tremură atunci când împușcătura nimeri centrul. Reîncărcă cu eficiență energică.

A naibii femeie! Îl mințise, îl manipulase. Detesta să fie controlat, de alții sau de mediul său. Era unul dintre motivele pentru care se înrolase la pușcași în loc de armata obișnuită. Ca pușcaș, avea mai mult control. El era cel care avea ținta în vizor. Balanța dintre viață și moarte atârna de presiunea degetului lui și de precizia ochiului lui.

Trăia aceeași senzație de omnipotență atunci când supraveghea sala de jocuri de la Tricorn, urmărindu-i pe cei de jos cum riscau totul pe o singură carte. Asemenea capricii nu erau pentru el. Lui îi plăcea să fie stăpânul propriului destin.

Cu toate astea, atunci când venea vorba de Anya – nu, de *prințesa Denisova* – nu deținea nici un pic de control. Blestemata aceea de femeie îl jucase pe degete ca pe un prost. Fusese micul ei experiment, un neghiob gâfâitor care să o scape de nedorita ei virginitate și care să îi satisfacă curiozitatea sexuală.

Îl enerva și mai tare faptul că aceea fusese cea mai bună partidă de sex din viața lui, pentru că era evident că nu exista nici o șansă să repete experiența cu pricina. Nici acum, nici altădată.

Din nou nimeri ținta chiar în centru.

Mica șarlatancă vicleană avea să apară peste o săptămână ca virtuoasa prințesă Denisova, pură și neatinsă precum zăpada. Bărbații aveau să fie la cheremul ei, aliniați ca să-i umple carnețelul de dansuri.

Doar el avea să știe cât de frumoasă arăta cu părul desfăcut ca un râu de miere pe pernele lui, sau cum i se umflau buzele de la sărutat. Doar el avea să știe sunetele dulci pe care ea le scotea atunci

când se apropia de orgasm, cum degetele ei îl zgâriau pe cap pentru a-l îndemna...

Rată complet ținta.

– La dracu'!

Ben chicoti încet lângă el:

– Ți-e cam greu să te concentrezi, nu-i așa? Ai ceva – sau pe cineva – în minte?

– Lasă-mă în pace, mormăi Seb.

Problema era că el și Anya erau remarcabil de asemănători. Ea era hotărâtă să își croiască singură soarta. Și, deși el îi dezaproba metodele, nu putea să nu îi înțeleagă dorința, fiindcă și pe el îl stăpânea aceeași dorință arzătoare. După ce îl cunoscuse pe Petrov, putea chiar să înțeleagă și nevoia din care se născuse subterfugiul ei.

Seb oftă. Cel mai rău lucru din toată situația aceea era că, preț de un moment bizar, în biroul lui, chiar se văzuse însurat cu ea... și nu i se păruse deloc ceva greșit.

Ceea ce desigur că era. Complet greșit. El nu voia să se însoare cu *nimeni*, și în nici un caz cu o dificilă prințesă de gheață, care mirosea a iasomie și avea gustul perfecțiunii. Compatibilitatea în pat nu era suficientă ca bază pentru o căsătorie. De pildă, nu avea decât să își aducă aminte de propriii lui părinți. De bună seamă că nu străluciseră deloc la capitolul „fericire conjugală".

Seb se încruntă la ținta aflată în fața lui. Cu siguranță că o dorea fizic pe Anya, dar sinceritatea îl obliga să recunoască faptul că ceea ce simțea pentru ea era mai complicat decât simpla poftă trupească. O *plăcea*, cu mintea ei iute și cu superstițiile ei ridicole. O admira și o respecta, în ciuda încăpățânării ei – sau poate că tocmai din cauza asta. Adora felul în care ea îl provoca. Îi hrănea sufletul, îi egala energia cu propria ei energie. În mod paradoxal, îl stimula și îl calma.

Tânjea după ea.

– Păi, știi că noi suntem cu tine, orice ai nevoie să facem, spuse Alex.

Ben dădu și el din cap.

– Se pare că ai avut chiar o săptămână de pomină cu ea, la Tricorn, insistă Alex. Prințesa pare o femeie fascinantă. Și curajoasă, dacă a

fost dispusă să riște expunerea pentru a ne ajuta să spionăm conversațiile delegaților ruși. Sunt sigur că Emmy și Georgie se vor înțelege minunat cu ea.

Seb mormăi pe un ton neutru:

– O vor cunoaște la bal. Și nu este fascinantă, ci enervantă. Mereu cere câte ceva și îmi ignoră ordinele. Toată săptămâna am încercat să nu o strâng de gât.

Își aminti pe loc de Alex și de Ben îndemnându-l să găsească o superbă „cineva" care să îl irite suficient de mult încât să vrea să o strângă de gât. Seb clipi. Anya era acel *cineva.* Voia să o certe și să o îmbrățișeze în același timp. Voia să o arate lumii și să o țină doar pentru el.

La dracu'!

Trebuia să înceteze să se gândească la ea. Între ei nu putea să existe ceva permanent. Singura lor noapte fusese un interludiu scurt, superb – unul la care probabil că avea să viseze tot restul vieții lui –, dar se terminase. De acum înainte, totul era doar o chestiune oficială. Avea să o protejeze de Petrov fiindcă lucra pentru cei de pe Bow Street și era de datoria lui să protejeze și să servească locuitorii orașului.

Și urma să privească de pe margine atunci când ea avea să își aleagă drept pereche un bărbat mai puțin pătat, mai potrivit, cu care să se mărite, iar apoi să dispară pentru totdeauna din viața lui.

Capitolul 29

Anya se gândi că Wolff avusese dreptate atunci când prevestise că invitațiile trimise târziu nu aveau să afecteze numărul de participanți la bal. Scrisorile de acceptare curgeau în vila din Grosvenor Square, iar ea le citea pe fiecare cu voce tare, pentru tot mai entuziasmata ducesă văduvă. Câțiva dintre invitați încercară să își livreze scrisorile personal, pentru a trage cu ochiul, înainte de noaptea balului, la nou-descoperita prințesă, de parcă ea ar fi fost un soi de animal străin, tocmai prezentat la Royal Exchange.

Dar toți vizitatorii fuseseră refuzați de Mellors, cel cu chipul ca de piatră.

Perspectiva de a-și deschide casa o revigorase pe văduvă. Degetul mijlociu al Anyei făcuse o bătătură pe o parte de la transcrierea unei mulțimi de dictări: comenzi pentru flori și vin, pentru muzicanți și ceară de albine. Servitorii fuseseră cuprinși de o frenezie a lustruitului și a ștersului prafului. Chiar și bucătăreasa ducesei, o scoțiană cu capul pe umeri, pe nume doamna MacDougall, fusese convinsă să își cedeze bucătăria, pentru acea noapte, renumitului Lagrasse, care promisese „un dineu fără egal".

Din cei trei proprietari ai Tricornului, Anya văzuse doar doi. Benedict Wylde și Alex Harland, ambii la fel de fermecători, o protejaseră pe rând. O priviseră cu un interes pătrunzător, de parcă erau curioși să vadă femeia dificilă care căzuse pe capul prietenului lor la Tricorn, dar nici unul nu vorbise cu ea mai mult decât strictul necesar. Pe timpul zilei, hoinăriseră discret, iar pe timpul nopții probabil că patrulaseră neobservați.

Wolff însă nu dăduse nici un semn de viață. Anya își spusese că nu îi păsa, dar în piept simțea o durere, un dor ciudat, nedefinit, iar noaptea, în somptuosul dormitor pe care îl primise, avea vise păcătoase – cu gura lui la urechea ei și cu mâinile lui pe pielea ei, îndeplinindu-și promisiunile care aveau darul de a-i topi ei inima.

Cea mai faimoasă modistă de pe Bond Street, *madame* Cerise, venise în persoană ca să ia măsurile pentru rochia ei „demnă de o prințesă". Anya stătuse nemișcată ca o sculptură de gheață cât timp fusese măsurată și împunsă, simțind cum se retrăgea din ce în ce mai mult în spatele unui zid de rezervă rece.

Rochia se dovedi a fi o confecție magică, dintr-un satin orbitor, în nuanța cenușie a penelor de porumbel, întrețesut cu fire argintii care făceau ca fustele să pară o cascadă de argint-viu încremenită. Broderia cu fir metalic de pe corsaj și tiv crea iluzia a mii de ace mici de cristal și sporea bogăția sclipitoare care îi tăiase respirația până și Anyei.

Ea îi trimisese Elizavetei un bilet în care o întrebase dacă era bine. Se apelase la un băiat bătăios, pe nume Jem Barnes, ca să ducă biletul fără a fi urmărit. Anya fusese încântată să primească repede un răspuns de la prietena ei.

Sunt mai mult decât bine, îi scrisese Elizaveta. M-am logodit! Eu și Oliver am fost ieri la o plimbare în Regent's Park și – după ce i-a căzut inelul în straturile de flori, bietul de el! – mi-a cerut să îl fac cel mai fericit bărbat din lume și să fiu soția lui. Evident că am spus da! Știu că îmi vei dori să fiu fericită, draga mea prietenă, iar eu abia aștept să te văd în persoană. Mă bucur foarte mult că acum locuiești împreună cu ducesa și că ești protejată de cei de pe Bow Street, dar tot îmi fac griji pentru tine. Nu voi fi liniștită până când Petrov nu se întoarce la Sankt-Petersburg și rămâne, astfel, departe de noi amândouă. Cu drag, Eliz.

Lacrimile de bucurie ale Anyei pentru logodna Elizavetei se amestecară cu o tristețe sfâșietoare, dulce-amăruie. Elizaveta, prietena ei din copilărie, jumătatea ei, tovarășa ei credincioasă și confidenta ei din tinerețe, o părăsea. Și, deși se bucura foarte mult pentru ea, nu putea să scape de senzația că totul se schimba, și nu neapărat în mai bine. Tot ceea ce cândva i se păruse normal, tot ceea ce era sigur îi scăpa printre degete precum nisipul care s-ar fi scurs, implacabil, într-o clepsidră. În curând nu aveau să îi mai rămână decât amintirile și nimic altceva.

Nu voia să analizeze prea mult sentimentele ei pentru Wolff. Erau prea complicate, prea contradictorii. El nu o văzuse decât ca pe o datorie de împlinit. Se spălase pe mâini de îndată ce avusese ocazia.

Anya oftase, plină de tristețe. Dar el era și generos, altruist și onorabil până în măduva oaselor. Atunci când i se dăruise, crezuse că simțea față de el doar atracție fizică, dar undeva, pe drum, o asaltaseră și alte emoții, mai profunde. Acum era și furioasă pe el că o abandonase, și disperată să îi vadă chipul morocănos și frumos.

Noaptea balului sosi, în sfârșit. Anya acceptă serviciile coafezei sosite pentru a-i aranja părul și îi permise lui Tilly, timida cameristă a ducesei, să o îmbrace cu rochia și să îi aplice pe piele, cu un pămătuf enorm, un strat fin de pudră argintie. Umerii și pieptul îi sclipeau în lumina lămpilor precum niște raze palide de lună. Anya studie străina din oglindă, încercând să se recunoască.

Era, din cap până-n picioare, prințesa calmă, perfectă. Ochii ei albaștri păreau imenși pe chipul palid, iar buzele date cu ruj contrastau puternic cu rochia argintie.

Nu era aceeași fată fără griji care plecase din Rusia în urmă cu optsprezece luni. Acum, în ochii ei se putea citi tristețe, înțelegerea faptului că lumea era și mai crudă, și mai minunată decât își imaginase ea vreodată. Se mai citeau în privirea ei și hotărâre, și mândrie, și o nouă și accentuată conștiință feminină.

În seara aceea, prima ei tentativă de întoarcere în „înalta societate" avea să fie un calvar. Totul ar fi fost mult mai suportabil cu Wolff alături de ea, bătându-și joc de fast, de circumstanțe și uitându-se arogant la cei care ar fi contestat dreptul ei de a se afla acolo. Fără el, Anya se simțea înfrigurată, înghețată precum un bulb sub pământ. El era căldura de care avea nevoie ca să topească gheața și ca să o convingă să iasă la lumina soarelui. El o învățase cum să strălucească, să ardă.

Dar Wolff nu era acolo atunci când ea i se alătură ducesei văduve în salon, înainte de marea lor intrare în sala de bal. Câțiva invitați aleși se adunaseră deja, iar Anya se opri în ușă, simțind toți ochii îndreptați asupra ei.

- Prințesă! Dorothea înaintă și o luă de mână. Arăți minunat, draga mea. Haide să îi cunoști pe toți.

Un bărbat înalt, cu părul de culoarea nisipului și cu un chip prietenos, păși înainte.

- Prințesă Denisova, permite-mi să ți-l prezint pe strănepotul meu cel mai mare. Acesta este Geoffrey, marchiz de Cranford.

Fratele vitreg al lui Sebastien.

Bărbatul făcu o plecăciune scurtă peste mâna ei.

- Încântat să vă cunosc în sfârșit, prințesă.

Anya îl studie. Între cei doi bărbați existau puține similitudini, în afară de înălțimea lor. Părul lui Geoffrey era de un șaten-deschis. Și, spre deosebire de Wolff, care doar trebuia să se uite la ea ca să o topească, ochii lui Geoffrey erau blânzi și neamenințători. Zâmbetul lui larg îi amintea de Dmitri, iar Anya simți o afinitate imediată.

- Am auzit că vă place să călăriți? întrebă el. Seb mi-a spus că sunteți o călăreață excelentă.

I se strânse stomacul la gândul că Wolff o lăudase, chiar dacă în absența ei.

- Da, îmi place să călăresc.

– Atunci poate că îmi veți face onoarea să ne întâlnim uneori în parc? Putem să ne exersăm caii împreună.

– Mi-ar face mare plăcere.

El îi oferi o cutiuță legată cu o panglică.

– Avem obiceiul de a le oferi tinerelor doamne un cadou înainte de primul lor bal oficial. Zâmbi. Sunt conștient că nu este primul dumneavoastră bal, prințesă, dar este primul bal *englezesc* și sper că veți accepta darul în numele prieteniei.

Anya desfăcu panglica și scoase la iveală o poșetă de seară ornată cu mărgele argintii.

– Este o poșetă, zise, inutil, Geoffrey. Sunt convins că aveți deja sute, dar mi s-a spus că doamnele nu au niciodată suficiente. Puteți păstra monede în ea, sau batiste, sau orice vă place să țineți cu dumneavoastră.

Anya îi zâmbi cu o plăcere autentică.

– Mulțumesc! Se asortează cu rochia mea. Dar sper că ați pus deja o monedă în interior?

– O monedă?

– Este o superstiție rusească. Dacă oferi cuiva o poșetă sau orice fel de portmoneu drept cadou, trebuie să pui o monedă în interior. Dacă e goală, se spune că aduce ghinion financiar. Ridică din umeri, amuzată. Sunt „bani de sământă" – se crede că vor crește și vor atrage și mai mulți bani.

– Ce teorie interesantă! Băgă mâna în buzunarul vestei, scoase o monedă de aur și i-o înmână Anyei, solemn. Poftim. Sper să se multiplice într-o mare avere pentru dumneavoastră, milady.

Văduva chicoti la auzul conversației lor.

– Mai aveți și alte superstiții de care ar trebui să știu? întrebă Geoffrey zâmbind. Poate că mi-am încălțat cizmele în ordinea greșită tot timpul? Oare budinca de orez ar trebui mâncată doar atunci când avem lună plină?

Anya râse. Acel simț sec al umorului pe care îl avea Geoffrey semăna cu cel al fratelui său.

– O, avem sute! Noi, rușii, suntem o națiune superstițioasă.

Anya arătă spre o vază cu flori de pe o măsuță.

– De exemplu, deși nu e niciodată greșit să aduci un buchet de flori atunci când ești invitat în casa cuiva, *trebuie* să te asiguri că

buchetele pentru ocazii festive au un număr impar de flori. Cele cu un număr par de flori sunt pentru înmormântări.

– Dumnezeule! spuse văduva, în glumă. Nu știam. Una, două, trei... Începu să numere florile, apoi oftă ușurată: Slavă Domnului, cincisprezece. Acum mă simt mult mai bine. Balul nostru va fi un succes, garantat.

Se întoarse spre o umbră din prag.

– Aha, Sebastien. Iată-te!

Capitolul 30

Privirea lui Seb o găsi pe Anya din clipa în care păși în încăpere, iar aerul i se scurse iute și în întregime din plămâni. Aceeași senzație o avusese când acel tun explodase la Waterloo: un urlet în urechi, iar în piept – o strângere care aproape că îl dăduse pe spate.

Ea purta o rochie argintie și îi zâmbea fratelui lui, iar Seb nu mai văzuse niciodată în viață ceva atât de orbitor de frumos.

Săptămâna ce tocmai trecuse fusese un iad. Tricornul – care, de obicei, era singurul loc de alinare și de odihnă pentru el – fusese plictisitor și gol fără Anya. Ea adusese viață locului, în ciuda scurtimii perioadei în care locuise acolo. Seb descoperise dovezi ale prezenței ei peste tot: un teanc de hârtii adunate la întâmplare în bibliotecă, cărți citite până la jumătate și lăsate împrăștiate, cu cotorul în sus, pe mese. Mirosul ispititor al parfumului ei plutind în aer. De fiecare dată când intra în câte o cameră, era bântuit de imagini cu ea sfidându-l, tachinându-l, provocându-l.

Servitorii observaseră și ei că ea nu mai era; Lagrasse mormăise zile întregi despre „public nerecunoscător" și până și Mickey fusese neobișnuit de morocănos.

În seara aceea, Seb era iritat ca înaintea unui atac militar. Dorothea se descurcase de minune să le dea invitaților de înțeles că în seara aceea avea să se producă un soi de revelație, drept pentru care deja salonul de bal era foarte aglomerat. Toți oaspeții așteptau cu nerăbdare să o cunoască pe zeița argintie din fața lui Seb.

Prezența atât de multor oameni îl făcea să fie nervos, dat fiind că era greu să o protejeze pe prințesă în momentul în care avea să acționeze Petrov, iar Seb era sigur că acesta avea s-o facă. Fără îndoială că rusul plănuia să îi ceară din nou Anyei „dovezile" pe care el credea că le deținea. Seb îi trimisese instrucțiuni stricte Anyei să rămână în salonul de bal, indiferent de cât de cald avea să se facă înăuntru. Astfel, rusul nu avea nici o șansă să rămână singur cu ea.

Toată săptămâna, agenții lui Seb îl urmăriseră pe Petrov, dar acesta nu făcuse nimic ieșit din comun. Curierii care supravegheau locuința ducesei văduve raportaseră cu o seară în urmă o siluetă pândind în Grosvenor Square, dar bărbatul scăpase înainte ca Seb să îl poată identifica. Fusese, oare, unul dintre oamenii lui Petrov? Pentru orice eventualitate, Seb pusese să fie postați oameni în jurul perimetrului.

Nu era ceva dincolo de domeniul posibilului ca Petrov să hotărască să o reducă la tăcere pe Anya folosindu-se de un țintaș. Un pușcaș bun – unul priceput, ca Alex, Ben sau chiar Seb – putea nimeri o țintă prin fereastră de la nouăzeci de metri distanță. Lui Seb îi înghețase sângele în vine la gândul unui glonț trecând oriunde prin apropierea ei.

Prințesa se întoarse atunci când Dorothea îl anunță pe strănepotul ei, iar el privi cum zâmbetul pe care Anya îl afișase pentru Geoffrey păli, fiind înlocuit de o expresie politicoasă, precaută. Iar el, pentru prima oară în viață, își dădu seama că era gelos pe fratele lui. Niciodată nu îl invidiase pe Geoffrey pentru titlu sau pentru responsabilitatea de a administra proprietatea pe care avea să o moștenească într-o bună zi. Dar îl urî pentru că îi fura un zâmbet al Anyei.

Geoffrey era marchiz. După moartea tatălui lor, avea să devină duce de Southwick. Ar fi fost o partidă potrivită pentru Anya. Seb își încleștă maxilarul.

– Ce ai acolo?

Dorothea se uită cu interes neprefăcut la cutia de bijuterii îmbrăcată în piele, pe care el o ridicase mai devreme de la Ludgate Hill. Seb se forță să înainteze și i-o oferi Anyei cu o nepăsare ce ascundea încărcătura emoțională a cadoului. Deja își regreta impulsul prostesc.

–Dacă veți ieși în societate, va trebui să vă îmbrăcați ca atare, spuse el, bățos.

Degetele înmănușate li se atinseră în clipa în care ea luă cutia. Chiar și acea atingere ușoară fu suficientă pentru ca Seb să simtă cum îl străbătea un fior.

Anya deschise cutia și lăsă să îi scape un strigăt de uimire.

–Am luat desenul și l-am dus la Bridge & Rundell, îi explică el.

Tiara era perfectă, întruchiparea materială a înaltului ei rang. Intenția lui fusese să îi reamintească de prăpastia ce îi separa – bastardul care lucra pentru cei de pe Bow Street și prințesa din poveste. Un memento despre cât erau de diferiți. Dar inima lui tot bătea puternic în așteptarea răspunsului ei.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

–O, eu...

Părea să-și fi pierdut cuvintele.

–Ați spus că ați avut una la fel.

Gâtul Anyei se mișcă în momentul în care ea își înghiți nodul care i se pusese acolo din pricina emoției. Apoi clipi iute.

–Da. Diadema Denisov. Am fost nevoită să o sparg pentru a obține suficienți bani ca să vin aici.

Sprâncenele ei se încruntară, iar Seb fu cuprins de un val de panică. De fiecare dată când îi oferise unei femei o bijuterie, fusese drept cadou de despărțire, un „mulțumesc" pentru câteva săptămâni de plăcere reciprocă. Oare ea avea să considere acel cadou drept un *douceur*? Avuseseră o singură noapte împreună, dar el se rugă în gând ca ea să nu interpreteze gestul ca pe o încercare bădărană de a o plăti. Nu existau suficiente bijuterii în lume pentru ceea ce îi oferise Anya.

Dar degetele ei atinseră safirele și diamantele cu gestul mângâietor al unei amante, iar el descoperi că putea să fie gelos și pe obiecte. Apoi ochii ei sclipitori se ridicară spre el, iar restul lumii dispăru.

–Mulțumesc, spuse ea cu glas răgușit. Asta înseamnă... atât de mult pentru mine. Nu aveți idee.

Ba cam avea. Dorul și încântarea de pe chipul ei erau suficiente ca răsplată pentru gestul lui prostesc, idealist, chiar dacă acesta scotea la iveală profundul lui respect față de ea într-o manieră pe care putea să o priceapă oricine avea doi ochi. Seb nu voise să își

exprime pe față sentimentele, ci le pusese într-o blestemată de cutie de bijuterii și i-o înmânase într-o încăpere plină de martori.

La naiba! Ar fi trebuit să îi cumpere un evantai sau o cutie de argint pentru cărți de vizită – ceva neînsemnat, o tinichea mai puțin sentimentală, care l-ar fi lăsat mai puțin dezgolit emoțional. Mai puțin expus. Dar voise să îi vadă zâmbetul acela al ei și i se păruse că o cale bună pentru a-și atinge țelul era să îi returneze o mică parte din moștenirea de familie.

– Este aproape la fel cum mi-o amintesc eu, zise ea cu glas scăzut. Cu excepția monturii. Originalul era din aur, dar acesta de acum îmi place mai mult.

El reuși să ridice din umeri cu indiferență, de parcă tiara aceea nu ar fi fost cel mai scump cadou pe care îl oferise vreodată. De parcă nu plătise o avere pentru bijuterie și nu îl intimidase și amenințase pe Rundell cu o săptămână în urmă, pentru ca bijuteria să fie gata până în seara aceea.

Ea strânse din buze.

– Probabil că a costat o avere. Cum o să vă pot vreodată răsplă...

– Nu e nevoie de răsplată, mormăi el, iar ea tresări la tonul lui morocănos în chip neintenționat. Este un cadou oferit de bunăvoie. Acceptați-l.

Ochii ei îi cercetau pe ai lui, căutând Dumnezeu știa ce, dar apoi ea înclină din cap.

– Atunci mulțumesc, Lord Mowbray. Sunteți foarte amabil.

Buzele lui tresăriră.

– Nu am reputația că aș fi astfel.

– O, vai!

Dorothea oftă, lungindu-și gâtul ca să vadă diadema culcată pe patul ei de catifea neagră. Privi aprobator spre el.

– Sebastien, trebuie să recunosc, oricare ar fi defectele tale – și sunt multe –, ai cel mai rafinat gust.

– Vai, dar mulțumesc, spuse el pe un ton sec. Nu pot să îmi asum însă meritele pentru acest model. Rundell doar a creat ceea ce prințesa desenase deja.

– Haide, lasă-mă să te ajut să o pui.

Dorothea o trase pe Anya în fața unei oglinzi înalte. Prințesa stătu nemișcată cât timp îi fu așezată pe păr diadema, iar apoi își

întoarse capul la stânga și la dreapta, pentru a o analiza din diferite unghiuri. Diamantele scânteiau, proiectând mici curcubeie prin încăpere, iar safirele, mai închise la culoare, amenințau să înghită toată lumina în adâncurile lor albastre. Întuneric fără sfârșit și lumină eternă, iată întregul univers într-o diademă scânteietoare.

Seb expiră încet și își înăbuși impulsul de a aplauda.

„Bravo, prințesă!"

Nu îl atrăsese niciodată poezia, dar îi veni în minte un fragment dintr-un poem, ceva ce citise în urmă cu câțiva ani, scris de unul dintre neghiobii aceia dependenți de opium precum erau Byron sau Coleridge.

Ea umblă-n frumusețe, ca noaptea fără nor
De pe-un tărâm de ceruri cu stele prinse-n salbă;
Tot ce-i mai bun în umbră și-n astru lucitor
I se adună-n ochi și în ființa-i dalbă.

Versurile păreau a fi cu totul potrivite. Ea era o sclipitoare prințesă de gheață, adusă la viață. Părul ridicat îi dezvăluia ceafa elegantă. Nodurile delicate ale șirei spinării ei arătau ca un rând de perle naturale. Seb ar fi vrut să le urmărească, să îi descheie nasturii minusculi de la spatele rochiei și să dea jos mătasea până când ar fi dezgolit curbele ei rotunde și dulci...

Nu. Nu, nu, nu.

Muncă, nu plăcere.

Prințesă. Nu era de nasul lui.

Își drese vocea, afișă un zâmbet politicos și arătă spre ușa deschisă.

– Invitații noștri așteaptă. După dumneavoastră, prințesă.

Surprinse privirea amuzată a lui Geoffrey, una care aprecia și ironiza extravaganța cadoului lui. Era o privire care spunea clar: „O, acum chiar că ai făcut-o lată, frățioare. Și te voi tachina fără milă de îndată ce rămânem singuri..."

Seb îi răspunse încruntându-se, provocându-l să comenteze cu voce tare. Anya și Dorothea ieșiră din încăpere. El își reprimă impulsul de a o lua pe Anya de încheietură, de a o împiedica să intre în sala de bal și de a o duce pe sus, în schimb, în cel mai apropiat

dormitor. Nimeni nu putea să îi facă nici un rău dacă era încuiată împreună cu el. Ar fi putut să o protejeze etern în brațele lui.

Clătină din cap. Ce prostii!

Trilurile melodioase ale muzicii răsunară de-a lungul coridorului. Ușile sălii de bal se deschiseră, iar Seb zări o mare de fețe aflate în așteptare și care acum se întoarseră cu toatele spre ei.

– Ducesa văduvă de Winwick și Alteța Sa Prințesa Anastasia Denisova.

Seb clipi. Anastasia. Nu se gândise niciodată la numele ei întreg. Ea era pur și simplu „Anya". Fata care îl făcea să își imagineze povești de viitor ridicole, imposibile. Fata care îl înnebunea.

Trebuia să se adune. Lumea intimă pe care ei doi și-o creaseră la Tricorn fusese o iluzie temporară. Asta era realitatea. Anya era proprietate publică; trebuia să o împartă cu lumea.

Se încruntă, lovit de o revelație subită. Dumnezeule, așa te simțeai când erai *căsătorit*? Împărțirea partenerei tale era tolerabilă doar prin faptul că știai că tu erai cel care o lua acasă? Că tu erai singurul care avea parte de zâmbetele ei intime? Singurul care o vedea goală? Soții savurau acele momente în doi precum un dragon ce aduna comori – doar ca să poată îndura astfel de seri?

Nu avea să o știe niciodată. El se afla acolo ca să o protejeze, ca să își facă datoria.

Atâta tot.

Capitolul 31

– Prințesă, dați-mi voie să vi-i prezint pe contele și contesa de Ware, Benedict și Georgiana Wylde.

Anya încercă să ignore efectul enervant pe care îl avea prezența lui Wolff lângă ea și întinse mâna către cuplul care venise să îi salute.

– Încântată.

Frumoasa femeie brunetă îi zâmbi prietenos, ceea ce o relaxă imediat pe Anya.

– Vă rog. „Georgie" și „Benedict". Chiar nu ne formalizăm.

Anya răspunse, cu un zâmbet:

– Nici eu, de obicei. Vă rog să îmi spuneți „Anya".

În săptămâna care trecuse îl văzuse destul de des pe Benedict Wylde patrulând prin casă și grădini. Era înalt și chipeș, cu ochi căprui și cu părul cu câteva nuanțe mai deschis la culoare decât cel al lui Wolff. I se păruse destul de semeț și de temut, dar trăsăturile i se înmuiau de fiecare dată când se uita la soția lui, ceea ce o făcu pe Anya să își schimbe părerea despre el.

– Georgie se ocupă de Caversteed Shipping, zise Wylde. Este o întreprindere internațională.

Anya fu invidioasă pe expresia lui de mândrie pură.

– Navele ei fac mereu comerț cu Rusia. Sunt convins că abia așteaptă să discute cu tine detalii plictisitoare precum tarife internaționale și rute maritime.

În vocea lui se împleteau amuzamentul și tachinarea.

Soția lui îl înghionti în joacă.

– Benedict! Mă faci să par cea mai plictisitoare femeie din sala asta!

El ridică din sprâncene, chicotind:

– Nici pomeneală. Ador când vorbești despre comerț. Mă face să mă simt mai inteligent doar prin asociere. Și s-ar putea să nu fie o idee rea să îți extinzi comerțul cu alcool rusesc. Am încercat vodca testată de Seb săptămâna trecută, la Tricorn. Deși nu cred că va ajunge vreodată mai populară decât ginul nostru, s-ar putea să existe aici o piață pentru care tu să faci importuri.

– La drept vorbind, spuse Anya, familia mea are tot felul de afaceri în Rusia. Chiar *dețin* o distilerie de vodcă.

Îl simți mai mult decât îl văzu pe Wolff înțepenind lângă ea și abia dacă putu să se abțină și să nu izbucnească în râs. Se întrebă dacă el își amintea comentariile ei din noaptea în care băuseră împreună. Recunoscuse că știa câte ceva despre vodcă. Acum probabil că voia să o strangulezе.

Gândul îi aduse o cantitate disproporționată de încântare. Din cine știe ce motiv, enervarea lui Wolff ajunsese să fie pentru ea cel mai plăcut lucru cu care se îndeletnicise vreodată.

Întoarse capul, îi zâmbi provocator și se bucură de felul în care el miji ochii, promițând să se răzbune. Stomacul îi tresări. Dacă voia să o pedepsească, ar fi trebuit să rămână singur cu ea. Iar ea își dorea asta mai mult decât orice.

Ochii cenușii ai lui Georgie Wylde se măriră, plini de interes.

– Da? Asta e fascinant. Sper că vei veni cândva să îmi vizitezi depozitul. Mi-ar plăcea să îmi spui părerea ta despre calitatea produselor rusești pe care le import. Dacă nu te-ai plictisi prea tare, adică, adăugă ea repede.

– Pare foarte interesant. Mi-ar plăcea să vin, mulțumesc.

Simți o căldură în piept, adusă acolo de ramura de măslin a prieteniei pe care i-o oferea acea femeie.

Un alt cuplu li se alătură; cel de al doilea protector al ei, Alex Harland, și o femeie care era soția lui, presupuse Anya. Era minionă, cu trăsături care semănau cu cele ale unui spiriduș și cu o expresie zâmbitoare și malițioasă. Anya o plăcu imediat. Părea genul de fată foarte amuzantă.

Wolff se mișcă lângă cotul ei.

– Iată-i pe contele Melton și pe contesa lui. Alexander și Emmeline Harland.

– Alex și Emmy, zise fata imediat. Serios vorbind, Seb, chiar nu e nevoie să fii atât de formal.

Se întoarse spre Anya.

– Bunica mea, Camille, contesă de Rougemont, este bună prietenă cu teribila ducesă văduvă. Arătă spre o femeie mai în vârstă, distinsă, care discuta cu Dorothea în partea cealaltă a sălii. Iar fratele meu, Luc, este și el pe undeva, pe aici, împreună cu soția lui, Sally. Abia s-au căsătorit, luna trecută.

Privirea ei căzu pe diadema Anyei. Făcu ochii mari, în semn de apreciere, iar pe față îi apăru un zâmbet larg.

– Acelea sunt niște diamante de mare valoare, spuse ea cu admirație.

Soțul ei pufni, amuzat.

– Tu ești cunoscătoare, iubirea mea.

Ea îi aruncă o privire mustrătoare lui Alex, apoi îi zâmbi iar Anyei.

– Iubesc foarte mult diamantele.

– Și smaraldele, rubinele și, mă rog, de fapt, majoritatea bijuteriilor, în general, completă, sec, soțul ei.

Benedict și Georgie chicotiră amândoi. Alex își trase soția mai aproape și îi așeză o șuviță de păr după ureche, într-un gest afectuos, reflex.

- Încearcă să îți amintești promisiunea ta, draga mea. Ce facem cu bijuteriile?

Emmy își dădu ochii peste cap.

- Le privim, dar nu le atingem, zise ea pe tonul egal al cuiva care repetase la infinit fraza.

Alex îi zâmbi.

- Exact.

Ea oftă, nefericită.

- Tiara este cumva de la Bridge & Rundell?

- Pare a fi lucrătura lor.

Se uită pieziș la soțul ei.

- Nu am mai fost acolo de secole. Nu am voie să mă apropii nici la treizeci de pași de locul ăla.

Anya se încruntă, curioasă.

- Pentru că soțul tău își face griji că îl vei ruina cu achizițiile tale?

Râseră cu toții la asta, iar Anya avu senzația că pierdea o glumă a grupului.

- Nu ăsta-i motivul, răspunse Harland.

Anya ridică din sprâncene spre Wolff, cu o mină întrebătoare.

- Emmy a avut o ocupație neobișnuită, spuse el cu glas scăzut. A fost, hmmm... importator și exportator de pietre prețioase.

Anya se întoarse spre fată.

- Este prea politicos ca să spună, adăugă Alex cu glas șoptit, că până de curând soția mea a fost un geniu infracțional care „elibera" anumite bijuterii de proprietarii lor iliciți.

Anya se uita la Emmy cu o fascinație de două ori mai mare decât înainte, iar fata îi zâmbi cu impertinență.

- Din păcate, cariera mea a eșuat din cauza acestor domni destoinici de pe Bow Street. Râse, plimbându-și privirea de la soțul ei la Wylde și Wolff. Au pus capăt tuturor aventurilor mele.

Alex îi aruncă o privire malițioasă, plină de subînțeles.

- O, nu *tuturor* aventurilor tale, cu siguranță, spuse el.

Obrajii ei se îmbujorară, căpătând o frumoasă nuanță trandafirie.

Anya zâmbi văzând tachinarea și la evidenta afecțiune dintre cele două cupluri. Era reconfortant să întâlnească unele căsnicii din nobilime în care partenerii nu se căsătoriseră din conveniență sau datorie. Părinții ei se priviseră așa și tânjea ca și ei să i se întâmple ceva asemănător.

Își roti privirea prin sală, căutând să vadă dacă sosiseră Vasili și restul delegației ruse. Îi recunoscu pe prințul Trubețkoi și pe doi dintre bărbații care îl însoțiseră la Tricorn, dar nu văzu nici urmă de Petrov.

Îl simți pe Wolff mișcându-se iarăși lângă cotul ei.

– Dorothea se uită la mine. Mă scuzați.

Anya îl privi cum traversează încăperea, admirându-i umerii lați și picioarele lungi. La jumătatea drumului, fu acostat de o brunetă uimitor de frumoasă. El îi zâmbi larg și sincer femeii și se aplecă să-i sărute mâna, iar Anya se strădui să își alunge gelozia care o îmboldi atunci când femeia îi aruncă o privire plină de adorație.

– Este foarte frumoasă, nu-i așa? spuse Georgie fără răutate.

Anya tresări, prinsă că se uita după el, și încercă să o dreagă:

– Cine?

Cealaltă femeie îi aruncă o privire pătrunzătoare, plină de subînțelesuri.

– Femeia care vorbește cu Seb. O cheamă Caroline Apsley. Eu bănuiesc că ei doi au avut o legătură amoroasă înainte de război.

Anyei i se strânse inima în piept.

– Adică a fost amanta lui? Se vede limpede că încă sunt prieteni.

Georgie dădu din cap în semn că da.

– Acum este văduvă. Speră să pună mâna pe el.

Anya încercă să își controleze expresia și să afișeze un interes politicos. Nu era treaba ei. Nu avea nici o pretenție asupra lui Wolff. Dar chiar și așa, resimți acea poveste ca pe o trădare.

– Dar el nu e interesat, murmură Benedict, care trăsese fără rușine cu urechea la conversație.

– De ce spui asta?

Anya încercă, în chip jalnic, să pună întrebarea pe un ton din care să nu răzbată nerăbdarea.

– Pentru că îl cunosc pe Seb. Am petrecut trei ani alături de el, zi și noapte, pe vremea Războiului Peninsular. L-am văzut zâmbindu-le multor femei așa cum îi zâmbește lui Caroline acum. Este fermecător și galant, dar asta nu înseamnă nimic.

Anya ridică din umeri.

– Dacă spui tu...

– Ben are dreptate, adăugă Alex. Seb le zâmbește așa tuturor femeilor. Tuturor, cu excepția uneia.

Anya se întoarse ca să se uite la el, atrasă de tonul lui viclean.

– Ai dreptate. La mine se încruntă.

– Și îți cumpără bijuterii scandalos de superbe, adăugă Emmy dând și cu ochii la diademă.

– Știi cât ține la hainele lui, adăugă, calm, Anya. A dorit ca eu să arăt bine.

– Păi, dacă asta obții atunci când Sebastien Wolff se încruntă la tine, poate să se încrunte la mine cât vrea! chicoti Emmy.

Alex o lovi, jucăuș, peste fund.

– Pot să îți reamintesc că ești o femeie fericită în căsnicie, Emmeline Harland?

Emmy se uită la el.

– Nu am nevoie să îmi amintești.

Alex își plecă iute capul spre soția lui, iar Anya îl auzi șoptind:

– Vrei să mă părăsești, prințesă?

– Niciodată.

Anya se întoarse. Apelativul alintător cu care Alex își tachina soția era, bineînțeles, o altă glumă a lor. Anya chiar *era* prințesă, dar Wolff nu-i vorbise niciodată astfel atunci când rostise cuvântul „prințesă", nu îl spusese ca pe un alint. Râsul spontan al celor doi Harland era la o distanță infinită față de ceea ce atinseseră ea și Wolff în timpul scurtei lor legături.

Capitolul 32

– Sebastien, trebuie să dansezi cu prințesa.

Seb se uită pieziș la Dorothea. Astăzi era în formă, bucurându-se de poziția ei în mijlocul vârtejului social. De ani întregi nu o mai văzuse atât de însuflețită.

– Îmi pare rău, răspunse el, posomorât, nu te aud.

Ea pufni, iritată:

– În cazul ăsta, află că arăți ca naiba. Iar croiala hainei tale este oribilă.

– Nu este!

– Aha! Deci, mă auzi. Nu ești surd de *ambele* urechi. Doar mă ignori de bunăvoie. Serios vorbind, Sebastien, uneori cred că te folosești de infirmitatea ta ca scuză să eviți să vorbești cu oamenii cu care nu vrei să vorbești.

El nu se deranjă să nege.

– Bineînțeles că sunt surd la insulte. Și la idei tâmpite.

– Tu auzi doar ceea ce vrei, spuse ea. Și nu e nevoie să faci pe încăpățânatul cu mine. Trebuie să îți fi dat seama de ce am trimis-o pe Anya să locuiască împreună cu tine. Eram sigură că voi doi aveați să vă înțelegeți minunat. M-am înșelat?

Lui nu îi scăpă sclipirea plină de curiozitate din ochii ei. O săgetă cu privirea.

– Da. Te-ai înșelat. Complet. Am ajutat-o doar din datorie.

Ea păru să se dezumfle un pic.

– Hmmm... Păi, balul acesta e dat de mine, iar tu fiind ruda cea mai apropiată a gazdei, se cade să o conduci la dans. Ești conte, nu-i așa? Pentru primul dans, ar trebui ca ea să aibă măcar un conte.

El scrâșni din dinți.

– Dacă nu o faci, o să-i cer lui Geoffrey..., continuă ducesa văduvă.

Seb mârâi.

Dorothea îi zâmbi sugestiv.

– O, nu mai contează. Uite, prințul Trubețkoi ți-a luat-o înainte.

Seb întoarse capul. Într-adevăr, Anya tocmai accepta brațul compatriotului ei și îl lăsa să o conducă pe ringul de dans. Seb făcu un mare efort ca să își descleșteze pumnii.

Prințul era un ins care arăta bine. În seara aceea purta uniforma militară completă, cu un rând colorat de decorații din campanie sclipindu-i pe piept. Ochii îi străluceau, iar mustața lui neagră și lucioasă tresări atunci când râse la ceva spus de Anya.

Seb nu avusese niciodată încredere într-un bărbat cu mustață. Petrov avea mustață, nu-i așa? Și, serios vorbind, cine purta uniformă militară completă la un bal privat? Ar fi putut și el, Seb, să își poarte decorațiile – dacă ar fi vrut să arate ca un imbecil vanitos. Anya nu era impresionată de toate prostiile acelea militare, nu-i așa?

El îmbrăcase o haină de un bleumarin atât de închis, încât părea negru, și un ac cu diamant și safir pentru lavalieră. Alegerea fusese

ționată, o subtilă oglindire în registru masculin a nestemate-lor albastre și a celor incolore de pe tiara Anyei. De parcă ceva atât de neimportant ar fi putut să îi lege. Era un prost.

Nu își putea lua privirea de la ringul de dans. Trubețkoi o ținea foarte aproape și îi inspira parfumul, acel miros superb de iasomie și de ploaie care cu siguranță că avea să îl amețească și să îl scoată din minți. Și atunci, oare cum ar fi putut el să îi reziste Anyei?

Mâna lui Trubețkoi zăbovea pe pielea catifelată a spatelui ei. Seb încercă să nu se încrunte. De ce trebuia ca Trubețkoi să poată atinge toată acea moliciune catifelată? Se uită cum privirea rusului rămâne pe umerii ei netezi, de alabastru, și pe sânii ei perfecți, și își înăbuși impulsul de a-l arunca afară pe cea mai apropiată fereastră, dând naibii diplomația internațională.

Dorothea îi aruncă o căutătură vicleană și amuzată.

-Am auzit deja cum câțiva domni și-au anunțat intenția de a o cere de soție. Căsătoria cu un englez ar cimenta relația de prietenie dintre națiunile noastre. Dar, desigur, cu relațiile ei, s-ar putea căsători în orice familie nobilă din Europa.

Seb nu își putu reține un mormăit enervat.

-Este o femeie, nu un nenorocit de tratat de pace! Și știu din surse sigure că nu vrea să se mărite cu nimeni. Cu toții sunt niște vânători de avere – până și gutoșii ăia de duci din familia regală.

Dorothea ridică din umeri.

-Este adevărat că nu sunt mulți bărbați care să îi poată egala averea. Are tot felul de afaceri în Rusia. Fabrici de textile, tipografii. Are până și o distilerie de vodcă!

Seb scrâșni din dinți când îi răsună în amintire vocea amuzată a Anyei:

„Știu câte ceva despre vodcă."

Nemernica!

–A fost un gest foarte generos să îi refaci tiara.

–Este prințesă. Societatea se așteaptă la asta.

–Pentru cineva care pretinde că nu are alte sentimente față de ea decât pe cel de datorie, aș zice că l-ai depășit cu mult. Probabil că i-ai plătit o mică avere lui Rundell ca să termine de lucrat tiara atât de repede.

El ridică din umeri.

– Bănuiesc că ar fi o grosolănie din partea mea să te întreb cât a costat?

– Ar fi. Îmi permit.

Dorothea îl privi, gânditoare.

– Sunt convinsă că da. În ceea ce privește banii.

Nici măcar nu dorea să o întrebe la ce se referea cu *acel* comentariu criptic, așa că se prefăcu că nu auzea și se retrase cât de repede se putu, spunând:

– Scuză-mă. Cred că Alex încearcă să îmi atragă atenția.

Pufnetul ironic al Dorotheei îi dădu de înțeles că ea îi sesizase retragerea lașă, dar ducesa văduvă îl lăsă să plece fără să mai spună ceva.

Ben și Alex erau momentan fără soțiile lor. Seb se strecură lângă ei și cei trei rămaseră câteva clipe cufundați într-o tăcere prietenească. Pe durata războiului stătuseră așa de nenumărate ori, supraveghind terenul sau fortificațiile din fața lui, în căutarea unui posibil pericol. Seb avea o profundă senzație de recunoștință fiindcă supraviețuiseră, iar acum stăteau aici, ca trei bărbați liberi. Singurul teren pe care îl aveau acum de supravegheat era sala de bal, singura potențială amenințare era cea a unei ambuscade de mame și de văduve entuziaste.

Își trecu mâna prin păr, iar degetele îi atinseră marginea ridicată a cicatricei din spatele urechii stângi. Fusese atât de norocos! Existau răni mult mai rele decât cea avută de el. Noul cumnat al lui Alex, Luc Danvers, își pierduse partea inferioară a piciorului la Trafalgar. Măcar el, Seb, nu își pierduse vreun membru sau nu avea cicatrice îngrozitoare. Alți bărbați cu care fusese în armată înnebuniseră, incapabili să revină la viața de civili după tot ceea ce văzuseră. Încercaseră să uite cufundându-se în băutură sau în jocurile de noroc, își distruseseră mințile în speluncile cu opium sau chiar ajunseseră închiși în aziluri precum Bethlehem. El nu avea de ce să se plângă. Nu avea nici un motiv să se simtă atât de frustrat sau de nemulțumit.

– Știi, cugetă dintr-odată Benedict, Coleridge a zis cândva că cel mai fericit mariaj pe care și-l poate imagina ar fi uniunea dintre un bărbat surd și o femeie oarbă.

Seb pufni, amuzat:

- Mi se pare corect.

Ben îl cercetă cu o privire piezișă, plină de subînțeles, care îl făcu pe Seb să ridice din sprâncene.

- Vrei să spui ceva? întrebă el.

- Tu s-ar putea să fii surd, prietene...

- Doar de o ureche.

Ben continuă de parcă n-ar fi fost întrerupt:

- ...dar prințesa nu e oarbă la defectele tale. Le vede și te place oricum. Este inexplicabil, dar așa stau lucrurile. Ai fi cel mai mare prost din Londra dacă nu ai face ceva în privința asta.

Seb se încruntă la el.

- Am făcut deja ceva în privința asta. Am cerut-o de soție. M-a refuzat.

Alex și Ben schimbară o privire care îl făcu pe Seb să își dorească să îi dea cap în cap. Ai naibii nemernici!

- De când ați devenit voi doi niște mari experți în pețit? mârâi el. Dumnezeule, sunteți la fel de răi ca Dorothea!

- Nu suntem experți în pețit. Suntem experți în *tine*. Nu te-am mai văzut niciodată așa cu nici o altă femeie.

- Așa, cum?

- Iritat, chicoti Alex.

- Frustrat, adăugă, cu un rânjet, Benedict.

- Dezorientat. Este o bucurie să te vedem așa.

Seb scrâșni din nou din dinți. Într-un astfel de ritm, nu aveau să îi mai rămână în gură molari cu care să mestece.

- Cere-o din nou, insistă Alex. Până la urmă, este prerogativa femeii să se răzgândească.

- Nici o șansă. Mi-a răspuns.

Seb se uită în partea cealaltă a sălii, unde Anya încă se învârtea în brațele lui Trubețkoi. Arăta superb, fericită. Perfect în largul ei. La marginea sălii se învârteau o grămadă de bărbați, așteptând cu toții, nerăbdători, să îi ceară un dans.

Nici unul dintre ei nu o cunoștea. Nu vedeau decât chipul frumos, diamantele sclipitoare. Seb era singurul care își dădea seama că zâmbetul ei politicos nu ajungea niciodată și la ochi. Singurul care o văzuse râzând de pelicanii din parc, sau dând vodca pe gât precum un criminal înrăit, în fața focului. Închise ochii. Încă o dorea. Era ca o boală în sângele lui. O durere constantă, chinuitoare.

– Bine. O invit la dans.

Băgându-i de seamă expresia încruntată, mulțimea se despărți în fața lui precum Marea Roșie. Seb păși înainte și așteptă, cu brațele încrucișate, la marginea ringului de dans, până când Trubețkoi o răsuci pentru ultima oară, iar apoi el și Anya se opriră râzând, rămași fără aer. Vreo doi idioți încercară să înainteze și să îi atragă atenția, dar Seb o fixă cu o privire hotărâtă, provocând-o să accepte pe altcineva, și îi dădu pe toți la o parte cu umerii.

Întinse mâna.

– Dansul meu.

Ea făcu ochii mari la tonul lui poruncitor, dar îi zâmbi politicos lui Trubețkoi și apucă degetele lui Seb. Contactul ardea, chiar prin mănușile ei lungi până la cot. Seb o întoarse chiar atunci când instrumentiștii începeau un vals și își puse mâna liberă pe partea de jos a spatelui ei. Cu o apăsare ușoară, o trase spre el, iar ea inspiră adânc, de parcă atingerea aceea i-ar fi înfierbântat și ei sângele.

Seb începu să o rotească pe Anya în primul tur de vals.

Ea îl călcă pe picior.

Fustele lungi acoperiră pasul greșit, dar Seb se bucură de îmbujorarea care îi inundă obrajii. Nu era atât de calmă pe cât voia ea să pară. *Bun.*

– Repede! spuse Anya, într-o șoaptă înfrigurată. Acum tu trebuie să mă calci pe picior.

– Poftim?

– Este o superstiție rusească.

El își dădu ochii peste cap.

– Nu iarăși! Nu-mi spune, trebuie să sacrificăm un pui și să îi întindem măruntaiele pe stradă, sau ceva la fel de ridicol.

Ea miji ochii la el.

– Nimic atât de macabru! Persoana care a fost călcată trebuie să returneze favorul.

– De ce?

– Pentru că, dacă nu o faci, vom fi etern dușmani.

El o privi ironic.

– Noi ne-am certat tot timpul de când ne cunoaștem, Alteță. Chiar crezi că ar ajuta?

Anya îi întâlni privirea, iar el resimți șocul direct în stomac.

-Nu chiar tot timpul, răspunse ea cu glas șoptit.

Corpul lui se încordă până când ajunse să îl doară. A naibii femeie! De parcă avea nevoie să-i amintească!

-Calcă-mă pe picior! șuieră ea din nou printre dinți, prefăcându-se că zâmbea, asta – pentru ochii privitorilor curioși.

-O să te rănesc.

-Nu.

-Este ridicol.

-Fă-o.

El oftă, constrâns.

-Bine.

Folosindu-se de adăpostul fustelor ei, așteptă ca dansul să încetinească și o călcă foarte blând cu cizma pe vârful piciorului, conștient de faptul că ea purta sub fuste cei mai firavi pantofi de dans. Asta, evident, îl făcu să își imagineze tot ce mai avea ea pe dedesubt, de la ciorapii de mătase, la pielea moale ca zăpada.

Seb trase aer în piept. Dansul fusese o greșeală. Era o greșeală și să se afle în aceeași încăpere cu ea. Aproape că își dorea ca Petrov să apară și să acționeze, ca să pună capăt acelui chin.

Aproape.

-Ești foarte frumoasă în seara asta, spuse el, rugându-se în gând ca ea să nu audă combinația ridicolă de resentiment și de dor din tonul lui.

Anya își ridică privirea la el. Seb fu nevoit să își amintească să respire. Ochii ei scânteiau.

-Mulțumesc. Și tu la fel.

-Nu cred că un bărbat poate să fie *frumos per se*, zise el cu asprime.

Ea își înclină capul, de parcă se gândea la idee.

-Atunci, cum ar trebui să te complimentez, Lord Mowbray? Să îți spun că ești chipeș? Nobil? Irezistibil?

Buzele ei se deschiseră într-un zâmbet provocator, iar el rezistă impulsului de a spune: *Al meu. Ar trebui să îmi spui „al meu"*.

-Oricare merge, răspunse el, calm.

Privi în jur, căutând un subiect de conversație mai sigur.

-Te-ai simțit bine cu ducesa văduvă?

Ea dădu din cap în semn că da, iar el blestemă faptul că ajunsese- ră să vorbească despre lucruri atât de lipsite de sens. Dumnezeule,

apoi urma să discute despre vreme sau dans! Se aflau la câțiva centimetri unul de celălalt, dar era ca și cum i-ar fi despărțit sute de kilometri.

– Geoffrey ți-a dat o poșetă, spuse el, iar apoi îi veni să își dea una, pentru că părea un prost gelos.

– Da. Este minunată. Deși prefer cadoul de la tine.

– Tiara?

Ea clătină din cap, făcând podoaba să capteze lumina precum chiciura la răsăritul soarelui.

– Nu. Văzu surpriza lui și se grăbi să îi explice: Tiara este, fără îndoială, cel mai minunat cadou pe care cineva mi l-a dat vreodată, dar nu la asta mă gândeam. Îi zâmbi secretos, confidențial. Mă refeream la flaconul cu poțiunea de somn pe care mi l-ai dăruit la Tricorn.

Seb ridică din sprâncene.

– Preferi *aia* în locul poșetei de la Geoffrey?

– Da. Doar dacă nu lovesc pe cineva în cap cu poșeta, este foarte puțin utilă pentru apărare. Tinctura, pe de altă parte, mă face să mă simt invulnerabilă. Are potențial. Șansa de a-mi controla destinul. Este *libertatea* mea.

Seb încercă să ignore cantitatea disproporționată de satisfacție pe care o simțea în urma cuvintelor ei, dar nu îi reuși deloc. Felul în care o spusese, atât de pasional, îl făcu să vrea să îi dea o cadă din poțiunea aceea. La naiba, avea să îi ceară lui Lagrasse să nu mai gătească altceva în afară de mătrăgună în următoarea lună. Anya putea să se îmbăieze în ea, dacă voia.

Imaginea subită și arzătoare cu ea în baie, trandafirie la piele și picurând, îl asaltă și aproape că se împiedică.

– Toate astea – într-o mică sticluță, reuși el să spună, calm.

Ea dădu din cap, iar ochii îi sclipiră.

– O port oriunde merg.

– Chiar și în seara asta? o tachină el.

Îi cercetă pieptul dintr-o privire.

– Nici nu-mi pot imagina unde, în rochia asta.

– Este în buzunarul fustelor mele, șopti ea.

– Păi, doar amintește-ți că ai jurat să nu o folosești niciodată pe mine.

Ea râse.

- Bineînțeles că nu.

Se mai învârtiră o dată pe ring, iar Seb își dădu seama cât de ușor dansau împreună.

- Mi-a făcut plăcere să îți cunosc prietenii, spuse ea. Au fost foarte interesanți.

Seb scoase un sunet neutru.

- Mi-ar plăcea să îi revăd.

El își înăbuși un mârâit stins. Era tot ce îi trebuia. Ca ea să fie pe oriunde se ducea el, râzând cu prietenii lui, devenind o tentație imposibilă la fiecare pas. Amintindu-i de tot ceea ce dorea și nu putea avea. Nici Napoleon nu ar fi putut să conceapă o tortură mai groaznică.

Familiile Harland și Wylde stăteau de o parte a ringului de dans, uitându-se cum dansau Seb și Anya.

Georgie bău, gânditoare, o gură de șampanie.

- Nu e de mirare că Seb nu a vrut să rămână la cină cu noi acum ceva vreme. La Tricorn îl aștepta o asemenea tentație!

- Fac un cuplu frumos, oftă Emmy.

- Ca un prinț și o prințesă din povești, adăugă Georgie cu ochii sclipind.

Soții lor își dădură amândoi ochii peste cap.

- Sunteți oarbe, zise Alex. Și aveți halucinații. Se ceartă. Îmi dau seama de aici.

Emmy înclină capul, studiindu-i cu atenție pe Seb și pe Anya.

- Nu, nu cred. Există tensiune acolo, dar nu animozitate. Este mai mult... pasiune. Abia reținută.

Georgie ridică din sprâncene.

- Tu crezi că...

- Nu au reușit să o controleze? chicoti Emmy. O, haide, *uită-te* la ei. Normal că nu.

- Și atunci, ce nu a mers bine? întrebă Georgie. Acum e limpede că se ceartă. Crezi că Seb s-a plictisit? Să fie tiara aceea un cadou de despărțire?

Alex clătină din cap.

- Crede-mă, nu și-a pierdut interesul. Se uită, amuzat, la Benedict, peste capul lui Georgie. Toată săptămâna a fost ca un urs morocănos. Cine a zis că „Celor ce duc mai mult dorul, le pare

mai dulce odorul„ a greșit profund. În cazul lui Seb, dorul l-a făcut morocănos și iritabil.

– Bietul Seb, zise Emmy. Ai putea fi un pic mai înțelegător.

Alex încercă să nu pufnească.

– „Bietul Seb", pe naiba! Când noi doi ne-am îndrăgostit de voi, el n-a făcut decât să râdă. Merită tot ce i se întâmplă. Era și momentul să îi dea cineva o lecție. Surprinse din nou privirea lui Benedict. Îți amintești ce mi-a spus la Manton?

– Ce?

– A zis că a vrut să o strângă de gât.

Emmy păru nedumerită.

– Asta e de bine? Nu pare ceva de bine.

Alex își trecu brațul în jurul taliei ei și o trase spre el.

– O, este, mica mea hoață. Cu siguranță că e de bine.

Georgie și Emmy se uitară una la alta.

– Bărbații sunt de neînțeles, declară Georgie.

– Și noi credem la fel despre femei.

Soțul ei chicoti. Se uită la Alex și ridică din sprâncene.

– Întrebarea este, desigur, dacă neghiobul ăsta încăpățânat va face ceva?

Capitolul 33

Inima Anyei bătea dureros de repede în timp ce se învârtea cu Wolff pe ringul de dans. Apropierea lui făcea ravagii în privința stăpânirii ei de sine. Chiar și cea mai ușoară atingere a lui o inflama. O parte din ea îi purta pică pentru asta. De ce *el*? De ce nu cineva mai puțin complicat, mai potrivit?

Cu toate astea, Anya savura senzația de a fi în brațele lui, chiar și la o distanță atât de frustrant de politicoasă. Parfumul lui îi tachina nările, iar degetele i se încordară involuntar pe umerii lui. Pe sub haina croită superb, mușchii lui erau liniștitor de solizi.

Trupul ei recunoștea căldura care emana dintr-al lui, iar Anya fu năpădită de fiori. Obrajii i se îmbujorară atunci când își reaminti limpede senzația corpului lui într-al ei – căldura și abandonul,

delicioasa combinație dintre frecare și alunecare. Corpul lui puternic cutremurându-se în extaz.

Voia să își scoată mănușile ca să simtă căldura și textura pielii lui. Voia să își strecoare mâna pe curba gâtului lui, să își petreacă degetele prin părul lui și să îl tragă spre ea pentru un sărut pasional. Voia să îl scoată din acea sală sufocantă de bal, aglomerată, și să îl ducă undeva în întuneric. Într-o cameră, în grădina luminată de lună, în oricare loc intim, ca să își astâmpere setea și foamea de el.

El îi surprinse privirea și îi oferi unul dintre zâmbetele lui leneșe, intime, de parcă ghicise direcția gândurilor ei. Forța propriei dorințe o șoca. Era ceva primitiv, necivilizat. Venea de undeva din adânc, dintr-un loc în care nu era prințesă, ci pur și simplu femeie.

Nu îi venea să creadă că el îi refăcuse tiara. Oare el își dădea seama de uriașa valoare a unui asemenea gest? Oare înțelegea ce însemna pentru ea să îi fie restaurată istoria familiei? Dintr-o singură mișcare, el ștersese greșeala ei din trecut, distrugerea tiarei, și îi oferise un nou simbol al speranței, care să poată fi dat mai departe generațiilor viitoare.

Anya credea că el, poate, înțelegea. Apoi își reaminti că nu ar fi trebuit să îi analizeze prea mult gestul. Lui îi plăceau lucrurile frumoase. Poate că reconstruirea tiarei nu era, pentru el, un lucru diferit de a-i cere excelență culinară lui Lagrasse sau de a comanda cea mai bună pereche de pistoale de duel de la Manton.

Muzica ajunse la final cu o serie de acorduri înălțătoare, iar ea se forță să își lase mâinile în jos. Încercă să se gândească la ceva de spus, dar rămăsese cu totul fără cuvinte. Ei, reginei conversațiilor politicoase, care petrecuse ani întregi vorbind fără efort cu toată lumea, de la cardinali la curtezane, nu îi venea în minte nimic din ce ar fi putut să îi spună acelui bărbat care ajunsese să însemne mult prea mult pentru ea.

Păși înapoi, regretând imediat distanța rece ce se instăpâni între ei.

– Eu... Mă scuzi. Am nevoie de puțin aer.

Sprâncenele lui negre coborâră într-o încruntătură.

– Nu poți ieși din casă. Nici măcar în grădină nu te aventura. Până când nu știm unde e Petrov.

Ea dădu din cap în semn de încuviințare și se pierdu în mulțime, folosindu-se de tactica lui de a se preface că nu îi auzea pe cei care

o salutau. Avea nevoie de un moment de liniște pentru a medita la sentimentele care îi clocoteau, amestecate, în piept.

O durea capul de la tiară. Râse pe jumătate isteric de ironia situației. Nu unul dintre regii lui Shakespeare se jelise: *Neliniștit e capul ce poartă o coroană*? Greutatea rangului ei o apăsa la propriu.

Îi făcu un semn lui Mellors, care păzea coridorul ce ducea la aripa privată a casei, și se strecură în salonul roz, care era neocupat. Zgomotul balului se stinse de cum închise ușa în urma ei. Apoi Anya se cufundă într-unul dintre frumoasele fotolii franțuzești tapițate.

Își dădu jos tiara și, cu un oftat, o puse cu grijă pe o măsuță. O desenase din memorie, așa că nu era identică, dar era remarcabil de similară cu cea pe care o distrusese la Paris, în urmă cu un an. Atunci jelise pentru viitoarele mirese Denisov care nu aveau să o poarte la nunta lor, dar Wolff îi oferise șansa de a reînvia acea tradiție de familie.

Nu că la orizont s-ar fi văzut prea curând o nuntă pentru *ea*.

Stomacul i se strânse de tristețe. Propunerea lui Wolff, la Tricorn, fusese complet neașteptată. Refuzul ei instinctiv fusese un refuz al situației, nu un refuz al bărbatului, deși el nu văzuse lucrurile așa. Oftă. În ciuda a ceea ce îi spusese lui, voia să se mărite într-o zi. Și simțea o durere grea în inimă la gândul de a accepta oricare alt bărbat în locul lui.

El avusese dreptate; o ruinase pentru oricine altcineva – dar nu în sensul fizic, nu în acela că fusese primul în patul ei. O ruinase pentru că nimeni altcineva nu o făcea să se simte la fel de dorită, de *văzută* așa cum o făcea el – de parcă înțelegea femeia prostuță, încăpățânată care era ea sub hainele princiare, și o prefera în locul oricui altcuiva. Nu își putea imagina un alt bărbat atingând-o atât de intim cum o făcuse el. Îl dorea. Dorea săruturile lui, zâmbetele lui. O viață de contrat, de tachinat și de aflat secretele lui.

Anya încremeni. Dumnezeule, se îndrăgostise de el!

Un ciocănit la ușă o întrerupse din uimirea ei șocată. Mellors se strecură discret în cameră.

– Milady, afară este un domn la ușa din spate. Zice că trebuie să vorbească între patru ochi cu dumneavoastră. Urgent.

Inima ei tresări, alarmată.

– Un domn rus? Contele Petrov?

- Nu, doamnă. Zice că e avocat, un anume Oliver Reynolds. Logodnicul prietenei dumneavoastră, domnișoara Ivanov?

- Unde e?

- Acum este la spălătorie. Nu a vrut să întrerupă balul folosind intrarea principală. Să îl aduc aici?

Anya era deja în picioare.

- Nu, mă duc eu la el. Mulțumesc, Mellors.

Majordomul dădu, calm, din cap.

Anya se îndreptă spre scările din spate și le coborî în grabă. În bucătărie auzi voci ridicate – Lagrasse și doamna MacDougall se certau pe subiectul *cum se face „corect" crema de ouă*, dar Anya era prea îngrijorată ca să mai zâmbească la ciondăneala lor. Intră în spălătorie și o singură privire la fața lui Oliver îi fu de ajuns pentru ca teama să o lovească în inimă.

- Oliver! Ce este? Ce s-a întâmplat?

Tânărul își trecu mâna prin părul său de culoarea nisipului.

- Slavă Domnului că ai venit! E vorba de Elizaveta. A fost luată.

- Luată? Când? De cine?

Anya bănuia deja răspunsul.

- Acum mai puțin de o oră. Ne întorceam de la teatru, când o trăsură a oprit lângă noi. Eu n-am fost prea atent, până când doi bărbați au sărit din trăsură. Unul dintre ei m-a lovit, spuse el frecându-se în spatele capului de parcă avea o amintire dureroasă, iar celălalt a prins-o pe Elizaveta de talie și a băgat-o în trăsură. Au plecat înainte ca eu să pot face ceva ca să o salvez.

Oliver arăta de parcă era pe punctul de a i se face rău.

Anya își petrecu brațele în jurul taliei, în timp ce părți egale de furie și groază o năpădeau pe dinlăuntru.

- Oamenii aceia lucrează la ordinele unui ins pe nume Vasili Petrov. Este un monstru, spuse ea.

Chipul lui Oliver se făcu și mai verde, dar băgă mâna în haină și scoase o foaie de hârtie împăturită. Sigiliul de ceară roșie era al lui Petrov, segmentat de un arc și de o săgeată, iar în partea de jos având o corabie.

- Mi-au aruncat asta la picioare. Au zis să ți-o aduc ție. Oliver înghiți, iar mărul lui Adam îi coborî în gât. Îi vor face rău Elizavetei, nu-i așa?

Anya se întinse și îi prinse brațul într-o strânsoare liniștitoare.
– Nu și dacă eu pot să fac ceva.
Rupse sigiliul și citi scurtul bilet. Era în limba rusă, probabil pentru a limita numărul de persoane care l-ar fi putut citi.

Prințesă, o am pe prietena ta. Dacă vrei să nu pățească nimic rău, vei aduce, la grajdurile ducesei văduve, la miezul nopții, scrisorile pe care ți le-a trimis fratele tău. Omul meu va aștepta. Să nu îți treacă prin minte să vii însoțită de câinele tău englez sau de colegii lui de pe Bow Street. Vino singură, sau servitoarea ta va avea aceeași soartă ca și fratele tău.

Anya înjură zdravăn și se uită la ceasul de pe peretele spălătoriei. Era deja trecut de unsprezece și jumătate. O, Dumnezeule, ce trebuia să facă? Nu avea acele scrisori, nu avea ce să dea în schimbul Elizavetei.

Se așteptaseră ca Petrov să vină la bal în seara aceea și să ceară „dovezile" pe care credea că le avea ea. Anya alesese trei dintre scrisorile pe care le tradusese – unele care, teoretic, ar fi putut conține ceva important – și le legase cu o panglică decolorată, doar ca să aibă ceva să-i arate lui Petrov ca să îl ademenească undeva între patru ochi, pentru ca Sebastien și oamenii lui de pe Bow Street să îl poată aresta fără a provoca o scenă. Ar fi trebuit să își dea seama că el nu avea să se lase prins atât de ușor.

Puse scrisoarea deoparte și îi zâmbi slab lui Oliver.

– Așteaptă aici. Mă întorc imediat.

Alergă înapoi pe scara servitorilor, se strecură în biblioteca ducesei văduve și găsi pachetul de scrisori în sertarul biroului. Nu erau nimic altceva decât rapoarte militare, dar textul scris cu litere chirilice și aspectul oficial ar fi putut să îl păcălească pe omul lui Vasili.

Din păcate, ele nu aveau cum să îl păcălească și pe Vasili. De cum le-ar fi deschis, el și-ar fi dat seama că nu erau dovezile incriminatoare pe care le căuta. Anya nu vru să se gândească la ce i-ar fi făcut el atunci Elizavetei. Trebuia să găsească o cale de a-și elibera prietena înainte ca Vasili să descopere că fusese păcălit.

Băgă scrisorile în buzunarul fustelor și se întoarse la Oliver, care încă se plimba pe sub scări.

-Ce spune în scrisoare? Unde te duci? întrebă el.

Anya luă de pe o măsuță un cuțitaș de decojit fructe.

-Să mă întâlnesc cu omul lui Petrov la grajduri. Nu-ți face griji, spuse ea cu mult mai multă încredere decât simțea. O voi aduce înapoi în siguranță pe Elizaveta.

Plănuia să îi arate trimisului documentele false, dar să refuze să i le predea până când Elizaveta ar fi fost eliberată fără să fi suferit vreo vătămare.

-Îmi dai haina ta?

Oliver se încruntă, dar făcu așa cum i se ceruse, iar ea își trase peste rochie jacheta, care îi era prea mare, și ascunse cuțitașul în buzunar.

-Doar nu ai de gând să te duci singură?

-Trebuie. Petrov a fost foarte clar.

Oliver înjură chiar atunci când Anya trecu pe lângă el. Lagrasse și doamna MacDougall încă se certau pe tema cremei de patiserie, dar Anya trecu în grabă prin bucătărie și ieși în curtea de la grajduri. Spre disperarea ei, Jem Barnes, unul dintre băieții de pe Bow Street ai lui Wolff, tocmai se furișa prin întuneric, tăcut ca o pisică, când ea intră în grajduri.

-Hei, prințesă, unde credeți că vă duceți? Wolff a dat ordin să stați înăuntru.

Anya înjură în gând. Cum să scape de el? Botul curios al lui Eclipse apăru peste ușa uneia dintre boxe. Calul necheză încet, în semn de bun venit. Anya îi zâmbi confidențial tânărului.

-Eu doar am ieșit aici ca să fiu câteva minute singură. Este foarte cald în salonul de bal. Voiam să vorbesc cu Eclipse.

Jem se strâmbă.

-Cam ciudat lucru pe care să îl facă o prințesă!

Se uită în jos, la fustele sclipitoare care ieșeau de sub haina mare a lui Oliver.

-O să vă murdăriți rochia. Ridică din umeri, de parcă deciziile celor din clasele superioare erau mereu de neînțeles. Mă rog, oricum nu vă pot lăsa singură. Wolff m-ar omorî.

Anya admiră dăruirea băiatului, chiar dacă era un inconvenient. Tocmai deschidea gura ca să îi îndruge o altă poveste, când o siluetă întunecată ieși din umbre, în spatele lui. Probabil că Jem îi văzu

expresia îngrozită, pentru că vru să se întoarcă, dar era prea târziu: Vasili Petrov îi lovi puternic în lateralul capului cu mânerul unei furci. Jem căzu pe podea ca un sac de grâu.

Anya scoase un țipăt de groază și căzu în genunchi, lângă băiatul prăbușit. Spre ușurarea ei, încă respira, deși desigur că era inconștient.

– Ticălosule! șuieră ea, furia depășindu-i frica pentru moment. Cum ai putut? Nu e mai mult decât un copil!

Vasili ridică, fără regrete, din umeri.

– Ți-am zis să vii singură.

Inima Anyei începu să bată puternic. Se ridică în picioare, privindu-l cu precauție.

– Ce? Nu îți saluți logodnicul de mult pierdut? mârâi Vasili. M-ai cam alergat în ultimele luni, prințesă. Ai fugit de mine la Paris, apoi te-ai ascuns aici, la Londra. M-ai deranjat foarte mult.

Anya își ridică bărbia.

– Nu-mi pasă. Unde este Elizaveta?

– Pe corabia mea. Ai scrisorile de la fratele tău?

Anya încercă să își amintească tot ce o învățase Sebastien despre mințit.

– Cele care dovedesc că ești un trădător? Da, le am.

„Într-o lume perfectă și dreaptă!"

Ochii lui sclipiră, triumfători.

– Știam eu că mă minți. Dă-mi-le.

– Sunt undeva unde nu le vei găsi niciodată.

Chipul lui Vasili se umplu de furie.

– Târfă nenorocită! Asta nu-i un joc!

Făcu un pas amenințător spre Anya, iar ea se făcu ghem, în așteptarea unei lovituri.

– O să le primești după ce îi dai drumul Elizavetei, spuse ea repede.

Vasili strâmbă din buze.

– Mereu dai ordine, prințesă. Dar în cazul de față, eu nu sunt nici servitorul tău, nici supusul tău. Eu sunt stăpânul tău.

– Nu ești.

– Voi fi în curând. Mai făcu un pas spre ea, micșorând distanța dintre ei. Orice ai fi făcut cu scrisorile, tot nu vei putea depune

mărturie împotriva mea, dacă îmi ești soție. Am vorbit serios la Paris. Ne vom căsători.

Anya se luptă cu un val de greață. Sebastien îi arătase cât de frumos putea să fie să faci dragoste. Era genul de bărbat cu care voia să se căsătorească. Vasili era complet opusul. Dacă el ar fi încercat să consume căsătoria, totul ar fi fost un viol grotesc, alimentat de violență și de lăcomie. Ea nu avea de gând să se supună la o asemenea murdărie. Chiar și moartea ar fi fost de preferat căsătoriei cu Vasili.

El se aruncă dintr-odată spre ea, surprinzând-o. O dărâmă. Anya se luptă, furioasă, încercând să îl imobilizeze, dar eforturile ei fură ineficiente. Era aproape dublu față de ea ca mărime și greutate. Pe jumătate o trase, pe jumătate o cără spre ușa din spate a grajdurilor. Ea încercă să îl muște de antebraț, dar haina lui groasă o împiedică.

– Oliver! strigă ea cu disperare. Ajutor!

Vasili o zgâlțâi cu ferocitate. O trăsură aștepta în spatele grajdurilor, cu ușa deschisă. Smucind-o sălbatic, răpitorul o aruncă în trăsură. Anya căzu de-a curmezișul singurului loc.

– Înapoi la corabie! strigă el la vizitiul ce aștepta. Dă-i drumul!

Sări în trăsură și închise ușa, trântind-o. Anya încercă să se ridice, dar era stânjenită de fustele ei și de jacheta cea mare a lui Oliver. Inima îi bătu, îngrozită, atunci când silueta lui Vasili se profilă deasupra ei. Căzu înapoi, lovind sălbatic cu picioarele și cu pumnii în întuneric și trăind o plăcere aprigă atunci când izbi cu călcâiul într-o parte moale a trupului lui. El scoase o înjurătură îngrozitoare.

Apoi ea îi văzu pumnul cu coada ochiului. Și totul se întunecă.

Capitolul 34

Seb se uita țintă la ușa salonului de bal. Petrov tot nu apăruse încă și unde naiba era Anya? De ce îi lua atâta? O senzație de neliniște îl asaltă. Plecă în căutarea Anyei, ignorând zâmbetele atrăgătoare ale femeilor în timp ce trecea, și saluturile joviale ale bărbaților.

– Mellors, unde este ea?

Servitorul nu avu nevoie de explicații suplimentare.

– Cred că prințesa se întâlnește cu un domn în spălătorie, domnule.

Sprâncenele lui Seb se ridicară până la păr.

– Ce face?

– Nu cu un domn rus, zise repede Mellors, de parcă asta ar fi fost un soi de garanție. Cred că este un prieten.

Seb nu așteptă să audă mai mult. Coborî pe scara servitorilor și trecu de ușa deschisă a bucătăriei. Doamna MacDougall și Lagrasse se certau pe ceva. Spălătoria era goală, dar o bucată de hârtie de pe masă îi atrase atenția. O ridică și înjură atunci când văzu indescifrabilele litere ale alfabetului rusesc.

Teama și furia îi bubuiau în urechi. Coborî, două câte două, treptele care duceau afară, la grajduri. Un țipăt venit din acea direcție îi ajunse la urechea sănătoasă. Alergă înăuntru, unde îl găsi pe Jem Barnes la pământ, cu un străin slab, cu părul nisipiu, lăsat pe vine lângă el.

Seb îl ridică pe bărbat în picioare și îl trânti cu forță de perete.

– Ce naiba se întâmplă aici? Unde e Anya? Tu cine ești?

– Oliver Reynolds, gâfâi omul, ridicând palmele într-un gest de capitulare. Sunt avocat. Nu mă loviți! Sunt logodit cu Elizaveta Ivanova. O prietenă a prințesei. Arătă spre Jem. Așa l-am găsit.

Jem expiră cu un geamăt adânc și se rostogoli pe o parte. Își duse mâna la ceafă și și-o retrase plină de sânge.

Seb îi dădu drumul bărbatului și se lăsă lângă Jem.

– Stai nemișcat, băiete. Ai nevoie de un doctor.

Se uită țintă la Reynolds.

– Unde e prințesa? I-am spus să nu iasă din blestemata de casă!

Bărbatul cel slab înghiți cu greu.

– A ieșit aici ca să se vadă cu un mesager venit din partea contelui Petrov. Contele mi-a răpit logodnica.

– Și pe ea a luat-o, mormăi, amețit, Jem. Pe prințesă. Nu l-am putut opri.

Lui Seb îi îngheță sângele în vine. Întrebă, îngrozit:

– Petrov a luat-o? Unde o duce? El își coborî privirea la mâzgăliturile fără sens și se umplu de o furie neputincioasă. Știe vreunul dintre voi rusește?

Jem și Reynolds se uitară la el, la fel de neputincioși amândoi. Seb alergă înăuntru, furios să își dea seama că nu putea pur și simplu să dea buzna în sala de bal, ca un nebun.

-Mellors, adu-mi-l pe prințul Trubețkoi sau pe ambasadorul rus Lieven în salonul roz, ordonă el. Imediat. Și pe lorzii Harland și Wylde.

Majordomul înclină din cap cu o expresie impenetrabilă, iar Seb se întrebă ce anume ar fi trebuit pentru ca omul acela să își piardă calmul. Probabil că nimic mai puțin decât sfârșitul lumii.

Zări diadema Anyei abandonată pe masă și inima îi fu străpunsă de groază. Ar fi trebuit să o păstreze cu ea, ca să îi amintească lui Petrov de poziția ei sus-pusă. Să sublinieze represaliile cumplite pe care el avea să le sufere dacă i-ar fi făcut vreun rău.

Prințul Trubețkoi intră în încăpere.

-Doriți să mă vedeți, Lord Mowbray?

Seb îl analiză atent pe celălalt bărbat. Petrov era prieten cu Trubețkoi. Din ce știa el, prințul ar fi putut să fie cel care să îi dea informațiile confidențiale lui Petrov. Puteau fi înțeleși, dar ăsta era un risc pe care trebuia să și-l asume. Și mai trebuia să aibă încredere că Trubețkoi avea să traducă bine scrisoarea.

-Am nevoie să îmi citiți asta cu voce tare. În engleză. Acum.

Trubețkoi o făcu, iar pe față i se citi șocul atunci când înțelese despre ce era vorba.

-Cine a scris asta?

-Contele Vasili Petrov. Crede că prințesa are dovezi că a spionat pentru francezi încă de dinainte de Waterloo.

Prințul clătină, uimit, din cap.

-Nu îmi vine să cred. Îl cunosc de ani întregi. Mereu am știut că era ambițios, dar nu am bănuit că ar fi capabil de asemenea nelegiuire. În biletul de față el recunoaște, practic, că *există* documente incriminatoare în ceea ce îl privește.

-Așa este. Dar nu îmi pasă de asta. A răpit-o pe prințesă. Pe prințesa *mea*. Seb se întoarse ca să plece. Mulțumesc, Alteță.

Alex și Benedict intrară în bibliotecă și se uitară întrebător la Seb.

-Plec către Bow Street, le spuse el.

-Acum? Ce se întâmplă?

– Petrov a răpit-o pe prințesă, dar nu știu unde a dus-o. Însă prizonierul din celulele noastre știe.

– Cel care a încercat să o răpească de la Tricorn? În ultima săptămână a refuzat să spună ceva, îl avertiză Alex.

Seb își coborî sprâncenele.

– Este clar că nu am fost suficient de convingători. O să îl fac eu să vorbească. Sunteți cu mine?

Nici Alex, nici Ben nu ezitară.

– Desigur.

– Atunci, să mergem.

– Am pistoale în trăsură, spuse Alex din spatele lui Seb, în timp ce coborau, tropăind, treptele bucătăriei.

– Și eu, adăugă Benedict.

– Bun, zise, sumbru, Seb. O să avem nevoie de ele.

Prin vine îi curgea o furie ucigașă în timp ce se îndrepta spre grajduri. Plănuia să îl găsească pe Petrov și să îi tragă nemernicului șantajist un glonț în cap o dată pentru totdeauna. Bakerul lui de încredere era la Tricorn, dar avea un pistol în desaga de la șa. Acela avea să fie de ajuns.

Drumul din Grosvenor Square până pe Bow Street nu fu lung, mai ales la galop, iar Seb ajunse curând la casa cu numărul 3 și îl salută pe ofițerul care era de serviciu în acea noapte.

– Bună seara, George. Trebuie să stăm de vorbă cu oaspetele nostru rus.

Prizonierul clipi, zăpăcit de somn, atunci când Seb, Alex și Ben dădură buzna în celula lui. Trecând peste preliminariile obișnuite, Seb se întinse după el, îl ridică de pe patul tare și îl trânti cu putere de perete.

– Unde trebuia să o duci pe prințesă?

Rusul se strâmbă, arogant.

– Petrov a luat-o, nu-i așa?

Seb îl lovi în stomac, iar omul se aplecă, scoțând un oftat surprins. Lanțurile din jurul încheieturilor îl împiedicau să lovească și el. Seb se aplecă și îi șopti la ureche, ignorând mirosul urât, de trup nespălat, al bărbatului:

– Te mai întreb o dată. Unde. Este. Prințesa?

Rusul clătină din cap, încăpățânat, iar Seb oftă, iritat:

– Nu am timp pentru asta.

Se întoarse spre Ben și Alex, care flancau ușa.

– Dacă nu ne spune nimic, nu avem nevoie de el în viață. De acord?

Alex ridică, doar, din umeri, de acord cu cacealmaua lui Seb, iar Ben făcu la fel. Seb mulțumi cerului, recunoscător că avea prieteni atât de inteligenți. Ambii știau că, de fapt, el nu ar fi omorât niciodată un om aflat în arest, indiferent de cât de mare ar fi fost provocarea. Dar rusul nu știa asta.

Cazacul exclamă, uimit:

– Ce? Nu mă poți împușca.

– O, ba pot, mârâi Seb. Aici, în Anglia, lorzii ca noi pot să facă orice vor ei. Dacă mori, mă îndoiesc că vom avea parte de mai mult decât o strângere de mână. De fapt, Sir Nathaniel probabil că îmi va mulțumi că n-am împovărat Newgate cu încă un deținut.

Ben chicoti, sec:

– Îți face o favoare, crede-mă. Eu am fost o vreme la Newgate. E mai bine să mori.

Alex pufni, amuzat.

Seb scoase din buzunarul hainei pistolul, un glonț de plumb și o cutie cu praf de pușcă. Începu să încarce arma cu o eficiență energică.

Rusul țipă gâtuit, neîncrezător. Se retrase în colțul îndepărtat al celulei, cu mâinile ridicate în față, într-o apărare care nu îi folosea la nimic.

– Stai!

Seb turnă în pistol exact cantitatea de praf de pușcă trebuincioasă, iar apoi clătină din cap de parcă nu ar fi înțeles ceva.

– Eu nu înțeleg de ce i-ai rămâne loial unuia ca Petrov. Tu crezi că îi pasă de tine? Te-a lăsat să putrezești aici de săptămâna trecută, nu-i așa? Făcu o pauză ca să lase informația să fie înțeleasă, apoi ridică, nonșalant, din umeri. Dacă te consolează cu ceva, află că totul va fi rapid. Trag foarte bine.

– Cel mai bine, interveni Ben. Ar fi trebuit să îl vezi în Portugalia. Putea să nimerească o țintă de la o sută optzeci de metri, cu o archebuză stricată.

– Mulțumesc, îi răspunse Seb înclinând, scurt, din cap.

Apoi reveni la prizonier.

– Acum, spune-mi: preferi în cap sau în inimă?

Ridică pistolul, trase cocoșul și ținti fără probleme. Brațul nu îi tremură nici măcar un centimetru.

– Pe corabia lui! strigă cu disperare rusul.

Seb își înclină capul.

– Ascult.

– Petrov a vrut să o duc pe corabia lui, continuă repede rusul. *Suvarov*. Este ancorată la docurile Blackwall. Asta e tot ce știu.

Seb coborî pistolul. Rusul alunecă în jos pe perete, ușurat, iar Seb simți o satisfacție sălbatică văzând pata de umezeală care se întinsese pe partea din față a pantalonilor bărbatului, care făcuse pe el. Seb se uită la prietenii lui.

– Să mergem.

Cinci minute mai târziu, se îndreptau călare spre est prin Piccadilly, atât de repede pe cât le permitea traficul de seară. Seb înjură toate trăsurile care se mișcau lent și pe toți cei care petreceau până noaptea târziu și care acum se găseau să îi taie lui calea.

Simțea o nevoie imperioasă de a-l răni, de a-l pedepsi pe Petrov, dar și un val îngrozitor de teamă. Îi venea să urle din cauză că nu putea controla situația. Trebuia să ajungă la Anya. Să o protejeze. Dumnezeule, înfruntase și trecuse deja prin destule în viața ei.

– De ce o corabie? întrebă Alex pe când încetineau pentru o căruță plină cu butoaie de bere. Crezi că are de gând să o ducă înapoi în Rusia?

Seb mârâi numai la gândul acela.

– Poate. Vrea să se însoare cu ea. Nu doar pentru banii ei, ci ca să-și asigure și tăcerea ei.

– Asta-i, atunci, zise Ben. Pentru că el și ea nu sunt anglicani, nu se poate căsători cu ea aici. Fac pariu că are nevoie de un preot ortodox pentru ca mariajul să fie legal.

– Poate că a găsit unul la Londra, sugeră Alex. Poate că are unul la bord? Asta aș face eu dacă...

Seb se răsti:

– Taci din gură și mergi!

Îi venea să spargă lucruri la gândul că Anya s-ar fi putut căsători cu Petrov. Cel mai mult i-ar fi plăcut să spargă niște oase. Locul ei era alături de el, la naiba! Prefera să moară decât să o vadă cu un

alt bărbat, darămite cu un nenorocit de șantajist precum era acela. Dacă cineva se însura cu ea, acela avea să fie *el*.

O senzație de acceptare calmă i se strecură în suflet atunci când își dădu seama de adevărul acelui gând.

Voia să se însoare cu ea.

O dorea în orice rol ar fi ales ea să adopte, fie că era cel de prințesă, de însoțitoare a văduvei sau de curtezană.

Avea să o salveze de Petrov, să îi dovedească destoinicia lui și să îi ceară din nou mâna.

Era adevărat că ea îl refuzase o dată, dar prima lui cerere nu fusese cea mai reușită, nu-i așa? De fapt, acum că se gândea la asta, nu o ceruse realmente. Doar îi spusese că trebuia ca ei doi să se căsătorească. Nici o femeie nu voia să audă așa ceva. Mai ales nu una ca Anya, atât de încăpățânată și de hotărâtă să își croiască propriul destin. Nici nu era de mirare că îl refuzase.

Data următoare avea să se descurce mai bine. Plănuia să îi înșire toate motivele pentru care *voia* să se însoare cu ea. Cum era faptul că iubea felul în care ea îl provoca. Iubea forța și aroganța ei, umorul și inteligența ei. Ca să nu mai spună și că niciodată nu întâlnise o femeie pe care să o dorească mai mult. O noapte cu ea de abia îi deschisese apetitul. O dorea în toate modurile la care se putea gândi, și încă în o sută altele.

– Dacă nemernicul ăla îi clintește chiar și un fir de păr din cap, este un om mort, mârâi Seb către nimeni în mod special.

Îi dădu pinteni lui Eclipse și își aminti de prima dată când călărise în luptă pentru ea. În acel moment nu știuse, dar la Hounslow Heath își întâlnise propriul Waterloo, sub forma unei rusoaice cu sânge albastru mincinoase și irezistibile.

Când, în sfârșit, se apropiară de docurile Blackwall, Alex se îndreptă în șa.

– Hei! Vă amintiți de rusul ăla omorât? Celălalt Orlov? Cârciuma unde s-a întâmplat este chiar acolo. Fac pariul că Petrov a avut ceva de a face cu asta.

Seb simți cum frica îl înțepa în piept precum acele de gheață. Rosti o rugăminte în aerul rece al nopții:

„Rezistă, Anya! Sosesc!"

Capitolul 35

Anya se trezi cu o durere puternică în obraz. Deschise ochii și privi, amețită, pe fereastra trăsurii. Se opriseră. Vedea lumini neclare și firma ce se balansa a unei taverne, auzea prostituatele ascunse în umbră strigând comentarii obscene, și huiduielile bețivilor care umblau pe acolo. Inima i se opri în loc. *Nu* era o zonă bună.

Vasili o prinse de braț și o scoase din trăsură. Ea se împiedică de treaptă, încă amețită.

Deasupra ei se contura forma imensă, greoaie, a unei corăbii. Anya se încruntă, derutată. Probabil că se aflau în zona docurilor. Miji ochii ca să citească numele pictat pe lateralul corabiei: *Suvarov.*

Numai Vasili putea să rechiziționeze o corabie numită după un faimos erou militar rus, se gândi ea cu amărăciune. Chiar și în alegerea corabiei tânjea după gloria altuia. Clătină din cap, încercând să își revină. O durea obrazul.

Pe punte se vedeau siluetele întunecate a doi bărbați, fiecare la câte un capăt al corabiei. O siluetă imensă, care purta căciula de blană și mantaua lungă specifice unui cazac, stătea de pază la baza pasarelei. Anya renunță imediat să îl ia în considerare ca pe o potențială sursă de ajutor. Cazacul avea o expresie goală, fără vreun semn de interes față de necazul ei.

Vasili o împinse înainte. Picioarele îi tremurau atât de tare încât abia putu să urce pe scândurile înclinate, dar greutatea cuțitașului din buzunarul hainei îi dădu curaj. Măcar Vasili nu o percheziționase cât timp fusese inconștientă. Un pic de noroc.

Ajunseră pe punte. Anya băgă mâna în buzunar și se smulse din strânsoarea lui Vasili.

– Unde-i Elizaveta?

Scoase cuțitașul din buzunar și îl flutură în fața ei, foarte conștientă de cât de ridicol putea să arate acesta în chip de armă.

Vasili râse, sincer amuzat.

– Tu te vezi ce faci? Crezi că poți să mă ameninți cu asta?

Duse mâna la spate, scoase un pistol de sub haină și îl aținti direct spre pieptul ei.

-Dă-i drumul.

Înjurând în gând, ea își lăsă jalnica armă să cadă pe punte.

Privirea lui Vasili se mută la fustele ei, la materialul argintiu vizibil pe sub haina prea mare.

-Iar acum, dă jos haina aia.

Anya se dezbrăcă de haina lui Oliver. I se făcu pielea de găină din cauza aerului rece al nopții, dar se cutremură de repulsie atunci când Vasili se uită cu lăcomie la pieptul ei expus.

El rânji.

-Văd că te-ai îmbrăcat pentru ocazie. Ce noroc! Cu arma încă îndreptată către ea, se folosi de mâna stângă pentru a deschide ușa încăperii de sub puntea superioară. Treci în cabină!

Neavând de ales, Anya se supuse. Își ridică bărbia și intră. Aruncă în jur o privire scormonitoare. În mijlocul camerei se afla o masă pentru hărți, de un perete era fixată o banchetă, dar atenția Anyei se îndreptă imediat spre ușa de la capătul celălalt. Elizaveta, cu mâinile legate în față, stătea pe un mic pat de campanie.

Prizoniera se ridică și se împletici încercând să meargă spre Anya. Ea scoase un țipăt sugrumat de ușurare:

-Anya! O, Dumnezeule!

Anya veni în grabă spre ea. Mâinile Elizavetei erau strânse în chip ciudat una lângă cealaltă, dar Anya o cuprinse pe prietena ei în brațe, într-o îmbrățișare plină de bucurie.

-O, nu! Elizaveta se cutremură, hohotind: Nu am vrut ca tu să...

Anya îi mângâie părul, observând, furioasă, ochii roșii și buza spartă a prietenei ei. Vasili, sau unul dintre oamenii lui, o lovise și pe ea.

-Șstt! Nu-i nimic. Mă bucur atât de mult să văd că ești bine! Ți-a făcut vreun rău?

-Vasili? Doar m-a lovit de câteva ori, în semn de salut.

Anya îl săgetă cu privirea peste umăr pe Vasili, care se poziționase lângă ușă. Ea trase de cordonul de piele cu care erau legate încheieturile prietenei ei.

-Dezleag-o imediat.

El clătină din cap.

-După ce ne căsătorim. Se uită batjocoritor la ea. De data *asta* nu o mai las să mă lovească în cap cu nimic. Poate să ne servească drept martor.

Anya se uită prin cabină după ceva – orice – care ar fi putut să servească drept armă. O lampă cu spirt atârna de grindă, agățată într-un cui îndoit, dar era prea sus ca să ajungă la ea. Harta de pe masă fusese prinsă în cele patru colțuri; poate că l-ar fi putut înjunghia cu una dintre acele mici piuneze?

Complet relaxat, Vasili își dădu jos mantaua.

– Am un preot gata să ne căsătorească, zise el cu un zâmbet înfiorător. Părintele Barukov a venit tocmai de la Sankt-Petersburg.

De disperare, Anya simți cum i se întorcea stomacul pe dos. Văzând corabia, crezuse că Vasili intenționa să o ducă înapoi în Rusia și că ceremonia avea să aibă loc acolo. Însă situația de acum era un dezastru.

Își apucă fustele – și pipăi cu degetele forma tare a flaconului de sticlă. Inima îi tresări. Uitase de poțiunea de somn a lui Lagrasse. Dacă ar fi existat și o cale să îl facă pe Vasili să bea poțiunea!

Afișă un zâmbet conciliant și făcu un pas în față. Vasili o privi cu precauție.

– Prea bine, spuse ea, calm. Nu sunt atât de proastă încât să nu îmi sau seama când sunt înfrântă.

Elizaveta protestă pe mutește în spatele ei, dar Anya clătină din cap.

– Este adevărat. Nu vine nimeni să ne salveze, Elizaveta, și nu doresc să fiu agresată mai mult decât am fost deja. Am putea să luăm partea bună a situației.

Vasili ridică din sprâncene, luptându-se cu neîncrederea.

– Te căsătorești cu mine? Fără să te opui?

Anya ridică, descurajată, din umeri.

– La ce mă ajută să protestez? Dacă am învățat ceva în toți anii petrecuți la Curtea rusă, a fost să fiu pragmatică. Nu ai fi prima mea opțiune ca soț, Petrov, dar nu trebuie să ne mai vedem niciodată după ce facem asta. Adu-ți preotul. Să terminăm odată cu asta.

Vasili încă era bănuitor cu privire la capitularea ei, dar se întoarse și ieși pe punte.

De cum îl auzi că încuia ușa, Anya se repezi la sticla de vodcă pe care o zărise pe o măsuță. Scoase dopul cu dinții, turnă două porții mari și împărți egal puțina cantitate de poțiune de mătrăgună între cele două pahare.

– Ce-i aia? șopti Elizaveta.

– O poțiune de somn. Nu am de unde să știu ce pahar va lua Vasili. Dacă e nevoie, o să beau și eu, ca să îi înlătur bănuielile.

Se înfioră, plină de neliniște, amintindu-și spusele lui Sebastien. Nu știa care era doza corectă; câteva picături fuseseră de ajuns ca Stoke și Alvanley să cadă în inconștiență la Tricorn. Dar ambii fuseseră beți turtă oricum. Wolff îi spusese că pentru cineva treaz efectul era mai lent. Dar cât dura ca poțiunea să adoarmă pe cineva? Zece minute? Jumătate de oră?

În fiecare pahar se afla mai mult decât câteva picături. Dacă acea cantitate avea să se dovedească a fi fatală?

Anya oftă ca să se calmeze și înfruntă acea posibilitate. Nu exista nici o speranță de salvare; Sebastien nu știa unde se afla. Era, oare, moartea de preferat căsătoriei cu Vasili? Da. Nu se îndoia că el avea de gând să scape de ea cât de repede, ajutat de un tragic „accident" care să elimine definitiv pericolul de a fi demascat. Putea doar să se bucure că hotărâse să se însoare mai întâi cu ea – ca să pună mâna pe banii ei – în loc să o omoare imediat. Spera ca lăcomia lui să ducă și la căderea lui.

Luă ambele pahare de pe masă și se duse să se uite prin fereastra cabinei.

Vasili stătea aplecat peste o trapă deschisă, prin care se vedea capătul unei scări ce ducea sub punte.

– Părinte Barukov, poți să te ocupi de noi acum! strigă el.

De dedesubt se auziră pași înfundați, iar apoi prin deschizătură ieși o siluetă îmbrăcată într-o sutană și având o glugă pe cap. Purta veșminte de preot ortodox. După umerii lăsați și pasul lent, părea să fie în vârstă și destul de firav, îngreunat de hainele bisericești: o sutană neagră până la glezne, iar pe deasupra, un patrafir alb, bogat brodat cu auriu. Într-o mână avea o Biblie uzată, legată în piele, iar în cealaltă ținea două coronițe subțiri din frunze de laur, legate laolaltă cu o panglică albă.

Inima Anyei începu să bată mai tare. Erau „cununiile" pe care preotul avea să le țină deasupra capetelor mirilor în timpul slujbei de căsătorie.

Cheia zăngăni în încuietoare, iar Vasili intră împreună cu preotul. Anya încercă să vadă chipul bărbatului, să cerceteze dacă exista

pe fața lui chiar și cea mai mică urmă de compasiune sau de speranță de păsuire, dar gluga sutanei îi ascundea trăsăturile; i se zărea doar barba neagră.

Fără să le salute pe ea și pe Elizaveta, preotul puse coroanele pe masa cu harta și începu să întoarcă paginile Bibliei, căutându-le pe cele pentru oficierea slujbei. Anya observă că nu avea mâinile unui om bătrân, pătate și pline de vene. Erau mâinile cuiva mai tânăr, cu degete lungi și unghii frumos tăiate. Un val de furie neputincioasă o năpădi. Omul acela era, bineînțeles, încă unul dintre acoliții lui Petrov, fie mituit, fie obligat să îl servească. Fără îndoială că avea să pretindă că nu auzea, la fel ca Wolff. Ele două nu se puteau aștepta să primească nici un ajutor din partea lui.

Anya îi oferi lui Vasili unul dintre paharele cu vodcă.

– Petrov, haide să nu ignorăm complet tradiția. Ar trebui să ciocnim pentru o căsătorie îndelungată și fericită.

Vasili strâmbă din buze atunci când îi auzi tonul sec, dar luă paharul de la ea și îl ridică la gură. Anya îl privi cu atenție, ca să vadă dacă bea, dar în clipa în care el ezită, ea își ridică propriul pahar, îl ciocni de al lui și zise:

– *Za zdarovje!*

În sănătatea lui. Și a ei.

Dumnezeu să o ajute.

Își dădu capul pe spate și înghiți conținutul paharului dintr-odată, icnind la contactul cu focul de gheață care o ardea pe gâtlej.

Dacă murea, măcar ajungea acolo unde se aflau Dmitri și părinții ei. Nu avea să fie chiar atât de rău.

Cu ochii înlăcrimați, îl văzu pe Vasili bându-și vodca din pahar, iar atunci o senzație de triumf o încălzi la fel de mult ca și băutura. Tot ce trebuia să facă acum era să tragă de timp suficient de mult încât ei amândoi fie să adoarmă, fie să moară.

Ce gând vesel...

Se întoarse spre masa cu harta, sub pretextul că avea nevoie să pună undeva paharul gol. Îl așeză lângă piunezele ce țintuiau harta. Folosindu-și fustele pentru a ascunde mișcarea, scoase piuneza și se apropie de preot. Putea ca măcar să încerce să îl convingă.

– Eu sunt prințesa Anastasia Denisova, spuse ea, calm. Verișoară a țarului. Oricât te plătește Petrov ca să faci asta, dublez suma.

Sunetul piedicii pistolului lui Vasili îi atrase atenția.

– Destul, Anya, spuse el cu vioiciune.

Îndreptă pistolul spre Elizaveta, care se așezase în colțul cabinei.

– Vei rosti jurămintele, sau îi trag un glonț în cap prietenei tale!

Elizaveta scânci, iar Anya simți un val de deznădejde copleșitoare, care parcă îi turnă gheață în vine. Naiba să-l ia pe Vasili! O piuneză nu se putea pune cu un glonț.

De ce nu funcționa poțiunea de somn? În afară de o senzație plăcută în stomac, de la vodcă, Anya nu simțea nimic ieșit din comun. Iar ea avea corpul mult mai mic decât Vasili. Din moment ce înghițiseră cam aceeași doză, n-ar fi trebuit ca ea să simtă efectele drogului înaintea lui?

Vasili înaintă și se așeză pe partea cealaltă a preotului.

– Haideți să începem, da?

Un calm ciudat puse stăpânire pe Anya. I-ar fi păsat lui Sebastien dacă ea ar fi fost măritată cu Vasili? I-ar fi răzbunat el onoarea? Spusese că niciodată nu se duelase pentru nici o femeie. Certuri mărunte, așa le numise. Dar poate...

Închise ochii și se rugă să se întâmple un miracol.

Capitolul 36

– Petrov!

Urletul furios răsună de pe docuri, iar Anyei parcă îi sări inima din piept. Simți de-a valma bucurie și groază.

– Sebastien! strigă ea.

– Vin după tine, nenorocitule!

În noapte răsună detunătura unui pistol, urmată de o serie de țipete, iar apoi se auzi cum cineva îl arunca în apă pe cazacul care stătea de pază.

– Anya!

Cizme grele răsunară pe scândurile pasarelei. Cele două gărzi de pe punte strigară un avertisment. Imediat se auziră urletele unor bărbați și răsunară pârâiturile lemnului spart.

Vasili înjură. Elizaveta țipă, speriată, atunci când ceva – sau cineva – lovi cu forță în ușa cabinei. Lemnul scârțâi în semn de protest, dar zăvorul de fier rezistă. Urmară sunetul dezgustător scos de pumni lovind în os, trosnetul a ceva ce ar fi putut fi un nas care se spărgea, și un urlet de durere. Dincolo de fereastra cabinei, în întuneric, scăpărară două fulgere și imediat se auzi sunetul pistoalelor.

Vasili îl împinse la o parte pe preot, o prinse pe Anya de talie și o trase spre el ca să acționeze precum un scut uman.

– Aici! strigă Anya, apoi icni atunci când Vasili o strânse de coaste destul de tare încât să i se taie respirația.

Simți metalul rece lipit de tâmpla ei. Încremeni.

– Stai locului, îi porunci el.

Se auzi o bubuitură asurzitoare, ușa cabinei fu lovită, iar lemnul se sparse. Wolff intrase lovind cu umărul. În mâini avea o pereche de pistoale îndreptate spre Vasili. Dar încremeni văzând-o în fața lui pe Anya, captivă.

– Stai! strigă Vasili.

Inima Anyei îngheță de spaimă. Wolff arăta și sălbatic, și magnific. Pe obraz avea sânge – ea nu își dădu seama dacă era al lui sau nu. Lavaliera îi era strâmbă, mâneca hainei îi fusese smulsă din umăr. Haina era descheiată, scoțându-i la iveală albul dezolant al cămășii. Pieptul îi urca și îi cobora într-o suită de mișcări iuți și inegale.

Expresia de pe chipul lui era una pe care Anya nu i-o mai văzuse niciodată. Două pete roșii îi colorau pomeții, dar ochii îi erau reci, aproape în întregime negri, în timp ce îl fixa pe Vasili. Părea un înger răzbunător ce căuta un suflet de luat, iar inima Anyei se umflă de groază și de iubire. În spatele lui se aflau Wylde și Harland, fiecare de câte o parte, ambii – cu pistoalele ridicate.

– Dă-i drumul, zise, rece, Sebastien.

Brațul lui Vasili se încordă în jurul taliei ei.

– Lăsați armele jos. Eu am avantajul. Ești prea domn ca să împuști o femeie. Făcu o pauză pentru ca informația să fie înțeleasă, apoi adăugă: Amândoi știm că eu sunt un nemernic care nu are nimic de pierdut. Mie nu mi-e greu să îmi împușc soția. Și-a servit scopul, până la urmă.

Privirea lui Wolff o întâlni pe a ei preț de un moment cumplit, iar apoi Wolff miji ochii la fața lui Vasili, cu o furie înnoită.

– Soție? șopti el.

– Exact, răspunse Vasili. Ai ajuns prea târziu. Suntem deja căsătoriți. Este a mea.

Anya exclamă:

– Nu! Nu e... Au!

Dezmințirea ei fu întreruptă de o altă strânsoare crudă a brațului lui Vasili.

Pe maxilarul lui Wolff tresări un mușchi, dar el nu coborî pistolul. Anya deschise ochii mari, implorându-l din priviri să tragă. Țintea excelent. Împușcase un bandit în Hounslow Heath într-o situație similară, nu? Cu siguranță că exista o parte din Vasili pe care o putea nimeri fără a o pune pe ea în pericol. Dintr-odată, își aminti că avea piuneza. Cum ar fi fost să se lase în jos și să îl împungă cu ea pe Vasili?

Dar frustrarea de pe chipul lui Wolff arăta că Vasili ghicise adevărul; Seb nu ar fi tras câtă vreme ea avea o armă la tâmplă. Indiferent de cât de bine trăgea, nu putea să riște ca Vasili să își încordeze degetul pe trăgaci, într-un gest reflex.

Anya aproape că izbucni în lacrimi atunci când el își folosi degetul mare ca să pună la loc piedicile pistoalelor. Le lăsă în jos, dar în ochi încă îi ardea promisiunea răzbunării.

– Poate că te-ai însurat cu ea, dar niciodată nu va fi a ta.

Privirea lui se mută la Anya, iar ei i se puse un nod în stomac de la emoția din ochii lui.

– Destul de curând, vei fi văduvă.

– Înapoi! mârâi Vasili. Tu și prietenii tăi coborâți de pe corabie, sau ea moare.

Buzele lui Wolff se strânseră într-o linie furioasă, dar făcu așa cum îi ceruse Vasili. Anya își înăbuși un scâncet atunci când el începu să meargă cu spatele printre rămășițele spulberate ale ușii și se retrase pe punte.

„Te rog. Nu mă lăsa! Te iubesc!"

Închise gura ca să nu îi scape cuvintele trădătoare. O letargie ciudată punea stăpânire pe ea. Simțea furnicături în trup. I se

strânse stomacul atunci când își dădu seama de cauză: poțiunea începea să-și facă efectul.

„Doamne, te rog, dă să își facă efectul și asupra lui Vasili!"

Confruntarea tensionată fu întreruptă de un geamăt sinistru, neomenesc, ce răsună din adâncurile corabiei.

Toată lumea încremeni atunci când o siluetă urcă, împleticindu-se, de dedesubt. După ce omul se îndreptă de spate, Anya văzu, ca prin ceață, un bărbat în vârstă, purtând doar o cămașă de noapte din bumbac. Părea să nu îi pese că nimerise în mijlocul unui câmp de luptă. Privi în jur la puntea aglomerată, gemând jalnic, cu mâna la frunte, de parcă fusese lovit recent.

Vasili se încruntă la bătrân.

– Părinte Barukov? Întoarse capul spre preotul din cabină. Atunci, cine...?

Anya uitase complet de preot. Acesta se întoarse din fața mesei într-un vârtej de haine și își dădu gluga jos de pe cap.

Lumea se încețoșă, iar genunchii Anyei aproape că cedară când zări un chip pe care credea că nu avea să îl mai vadă niciodată în această viață.

Nu. Era poțiunea. Fratele ei era mort și...

– Surprins să mă vezi, Petrov? spuse, calm, Dmitri.

Anya gemu, uimită, fiindcă acea voce tunătoare se potrivea cu chipul iubit. Imposibilul miracol cu fratele ei – viu, *acolo* – o copleși ca o maree.

Vasili urlă, cu un glas aproape neomenesc:

– Ești mort! Te-am văzut chiar eu la Waterloo!

Ochii albaștri ai lui Dmitri, semănând cu ochii surorii lui, sclipeau, furioși.

– Da, m-ai văzut, netrebnicule! Ai scotocit ce ai crezut că era cadavrul meu!

Anya nu reușea să își ia ochii de la chipul lui Dmitri. Arăta la fel, și totuși diferit într-un mod subtil. Mai în vârstă, mai îmbătrânit de griji. Părul îi era mai lung, mai neîngrijit. Ea nu îl văzuse niciodată cu barbă, dar era el, fără nici o îndoială. Întregul ei corp începu să tremure. Voia să râdă și să plângă în același timp. Se rezemă de Vasili, nepăsătoare față de arma încă lipită de tâmpla ei. Lumea începu să se învârtă.

Vasili o ridică din nou, cu un șuierat furios:

– Stai dreaptă!

Dmitri băgă încet mâna în sutană și scoase de acolo o hârtie împăturită.

– Asta este ceea ce căutai tu, Petrov. Scrisoarea ta către generalul Ney. În care îi spui că, dacă el atacă imediat, armata țarului este prea departe pentru a-i ajuta pe englezi.

La spatele Anyei, pieptul lui Vasili urcă și coborî în respirații adânci, sacadate. Țeava pistolului tremura la tâmpla ei. Se vedea că era la fel de șocat ca și ea să îl vadă în viață pe fratele ei.

– Dă-mi-o, gâfâi el.

Dmitri întinse hârtia spre ei.

– Ia-o.

Anya își dădu imediat seama de intenția lui: dacă voia scrisoarea, Vasili trebuia fie să-i dea ei drumul, fie să ia pistolul de la tâmpla ei.

Și el păru să-și dea seama de asta în același moment.

– Ia-o tu, îi ordonă el ei, strângând-o din nou dureros de coaste.

Cu mâna tremurând, ea se întinse și luă scrisoarea împăturită.

Vasili mormăi, mulțumit, și îi făcu semn cu bărbia lui Dmitri.

– Acum ieși de-aici! Nu mă face să-ți împușc sora.

Dmitri se uită la ea în timp ce se întorcea spre ieșire, cu mâinile sus, lângă urechi, într-un gest de capitulare. Îi zâmbi Anyei dulce, sfâșietor, aproape cerându-și scuze.

– Poți să iei scrisoarea, Petrov, zise el cu glas scăzut. I-am arătat-o deja țarului. Te-a declarat trădător față de Rusia. Există un mandat pentru arestarea ta.

Anya icni atunci când Vasili se cutremură în spatele ei. Dmitri era complet expus în prag. Nici măcar nu era acoperit de bărbații de afară; corpul lui îi împiedica să tragă. Simți că i se strivea pieptul, iar asta, nu doar de la strânsoarea de fier a lui Vasili. Curajosul, nebunul ei frate încerca să îl ademenească pe Vasili să îl împuște pe *el* în locul ei.

O, Doamne! Nu îl putea pierde! Nu acum, când abia îl regăsise.

– La naiba! urlă Vasili.

Cu o singură mișcare, o dădu pe Anya la o parte și aținti arma spre pieptul lui Dmitri.

– Nu!

Cu toată forța ei, Anya îl împunse în umăr pe Vasili cu piuneza. El urlă, furios, atunci când arma se descărcă, făcând un sunet asurzitor în spațiul închis. Ea îl văzu cu colțul ochiului pe Dmitri clătinându-se și lovindu-se cu spatele de masa cu harta, într-o avalanșă de stofe negre și aurii.

Vasili se întoarse spre ea, cu un urlet de furie. O lovi cu dosul palmei, izbind-o cu țeava pistolului, iar ea simți cum craniul îi explodă, parcă, de durere. Căzu, amețită, și o auzi pe Elizaveta urlând un avertisment. Ridică brațele ca să își protejeze capul, anticipând încă o lovitură, dar aceasta nu mai veni.

Răsună o altă împușcătură, care făcu un zgomot ce semăna cu o creangă de copac care se rupea. În tăcerea uimită ce urmă, Anya își coborî brațele și îl văzu pe Vasili încremenit în fața ei, cu ochii mari, șocați. Gura îi era deschisă de parcă voia să o întrebe ceva, dar apoi el privi în jos, la pieptul lui, tuși o dată și se prăbuși pur și simplu la picioarele ei.

Anya se uita la el, derutată, așteptându-se să îl vadă ridicându-se și prinzând-o, dar el rămase complet nemișcat. În piept îi apăruse o gaură cam de mărimea unui galben. Un inel roșu începu să se întindă, colorând pânza bleu de deasupra medaliilor lui. Ea exclamă, îngrozită și cu vederea tulbure, dându-și seama că pata roșie era una de sânge:

– O, Doamne! E mort?

– Foarte.

Sebastien traversă cabina, cu pistoalele încă în mâini, iar următorul lucru de care își dădu seama Anya fu că se afla în îmbrățișarea lui nespus de strânsă. O ținu la pieptul lui și își poziționă corpul astfel încât ea să nu vadă cadavrul lui Vasili.

– Nu te uita, îi ordonă el cu asprime.

Cuvintele lui vibrau în ea, iar Anya se topi în alinarea bine-venită a brațelor lui. Cu ochii închiși, se prinse de partea din față a cămășii lui și își lipi nasul de pieptul lui, inspirându-i mirosul în plămâni și cutremurându-se. Bărbia îi pulsa acolo unde o lovise Vasili, dar se concentră pe degetele lui Seb, care îi treceau prin păr, și pe presiunea buzelor lui pe creștetul capului ei. Mușchii lui tremurau precum cei ai unui cal de curse după un galop în viteză.

Se cutremură și ea.

– L-am înțepat cu o piuneză de la hartă.

– Bravo!

– Să știi că nu e adevărat. Nu ne-am căsătorit.

Cu o exclamație subită, își aminti de Dmitri. Se desprinse din brațele lui Seb și se îndreptă spre colțul în care căzuse el, așteptându-se să îl găsească mort pe podea. Dar el se ridică în picioare, cu un geamăt adânc. Ea i se aruncă în brațe.

– Anya!

Dmitri o îmbrățișă strâns precum un urs.

Cuvintele îi ieșeau din gură sacadate, gâfâite, fiindcă încerca să înțeleagă ceea ce era de neînțeles:

– Tu ești! Nu ai murit? Cum este posibil? O, slavă Domnului, ești aici! Ești aici!

Dmitri își lipi fața de umărul ei, iar apoi se retrase, dându-i la o parte surorii lui, cu mâini tremurânde, părul de pe chipul umed. Îi privi, rătăcind cu ochii, lacom, trăsăturile, de parcă nu se mai sătura să o vadă, iar apoi o sărută apăsat pe frunte.

– Mereu am știut că am să te găsesc! La Paris mi-au zis că ai murit, dar știam că ești prea încăpățânată pentru asta. Vocea îi era răgușită precum un croncănit. Știi de când te caut? De luni întregi! De ce nu te-ai întors la Sankt-Petersburg? Unde ai fost în tot acest timp?

Ambii vorbeau în același timp, fiecare uitându-se la celălalt de parcă îi era teamă că ar fi putut să dispară din nou, fiecare analizând schimbările aduse de un an de despărțire.

Anya se simțea amețită, ireală, de parcă se afla într-un vis fantastic din care nu mai voia să se trezească vreodată. Abia putea să mai respire, dată fiind bucuria neîncrezătoare ce i se adunase ca un ghem în piept.

– Ce ți s-a întâmplat? Am crezut că ai fost omorât la Waterloo.

El râse încetișor.

– Aproape. Bonaparte a încercat cu tot dinadinsul. La fel și Petrov.

Ridică brațul stâng, mâneca largă a sutanei preoțești alunecă în jos, spre cot, iar el își privi încheietura cu atenție. O floare roșie îi păta mâneca de la cămașă. Anyei aproape că îi stătu inima în piept.

– Sângerezi! Te-a nimerit!

Dmitri ridică din umeri și o strânse pe Anya cu brațul care îi rămăsese liber.

– M-a zgâriat când a tras, atâta tot. Mi-ar fi nimerit capul dacă nu îi distrăgeai tu atenția, fată deșteaptă!

Anya simți că leșina numai gândindu-se la cât de ușor ar fi putut da greș gestul ei impulsiv, dar un zgomot din spatele lor o întrerupse din gândurile în care se învinuia pe ea însăși. Elizaveta stătea în prag, cu ochii în lacrimi și cu un zâmbet larg pe față, în ciuda buzei sparte. Wolff, Harland și Wylde aveau aceeași expresie de curiozitate fascinată.

Anya se gândi că, de fapt, doar Harland și Wylde păreau curioși. Wolff părea că voia să îl sfârtece pe Dmitri bucată cu bucată. Se uita la brațul lui, care încă era petrecut în jurul taliei ei, apoi ridică sprâncenele, întrebând, plin de aroganță:

– Și cine, mă rog, ești *tu*, domnule?

Capitolul 37

Seb se strădui din răsputeri să se stăpânească și să nu traverseze cabina, să o smulgă pe Anya din brațele acelui frumos străin și să plece cu ea. Voia să o ducă înapoi la Tricorn, să o dezbrace și să o cerceteze centimetru cu centimetru, ca să se convingă că nu fusese rănită grav.

Doamne, aproape că i se oprise inima văzând arma lui Petrov ațintită spre capul ei. Iar atunci când falsul preot – oricine era el – pășise între el și Petrov, blocându-i orice șansă de a putea trage ca lumea, aproape că apăsase pe trăgaci oricum, riscând să tragă printr-un organ non-vital al omului, în eventualitatea în care glonțul ar fi avut suficientă viteză să îl nimerească și pe Petrov.

Dacă rusul n-ar fi ținut-o pe Anya atât de aproape de el, ar fi făcut-o. Slavă Domnului că ea provocase o diversiune și îi dăduse ocazia să tragă fără probleme direct în inima lui Petrov.

Anya se șterse la ochi și păși spre el. Părea amețită, dar atât de fericită încât aproape strălucea.

– O, Doamne! N-am crezut niciodată că voi face această prezentare, dar Sebastien, adică Lord Mowbray, acesta este fratele meu. Prințul Dmitri Alexei Denisov.

Furia lui Seb se liniști. Frate. Desigur. Nu avusese cum să își dea seama de legătura dintre el și Anya pe când cei doi fuseseră prinși în tumultuoasa lor discuție purtată în rusește.

Până la urmă, nu îl putuse arunca pe nemernic peste bord.

La naiba!

Bărbatul îi întinse mâna, iar Seb o luă și i-o strânse, observând asemănările subtile dintre cei doi. Aceiași ochi albaștri, aceiași pomeți lați. Se vedea clar asemănarea de familie.

În pieptul lui se ciocneau o serie întreagă de emoții contradictorii: ușurare fiindcă Anya era în siguranță, amestecată cu mulțumire pentru că ea își recuperase cumva, printr-un miracol, fratele iubit, pe care îl crezuse mort.

Însă în urma acestor senzații venea un val strivitor de înfrângere. Cu fratele ei viu, ea nu mai era neprotejată. De ce ar mai fi avut nevoie de *el*?

Seb voia iar să lovească ceva. Privi la corpul lipsit de viață al lui Vasili Petrov și nu reuși să simtă un dram de regret pentru faptul că tocmai îl omorâse. Ar fi fost oricum judecat și spânzurat ca trădător. Tocmai îi făcuse o favoare țarului și îl scutise de rușinea unui caz public în instanță, care i-ar fi adus prejudicii. Fără îndoială că Sir Nathaniel din Bow Street și Lord Castlereagh de la Ministerul de Externe aveau să fie de acord cu un rezultat atât de convenabil al anchetei lor.

Adevăratul preot, un bătrân șubred, cu o barbă căruntă, rară, se strecură în cabină și îngenunche lângă Petrov, probabil ca să-i dea ultima împărtășanie, dar nu mai avu șansa să facă asta. Petrov murise înainte să cadă la pământ.

Un glonț în inimă însemnase o moarte prea rapidă, ținând cont de chinul provocat Anyei, se gândi, furios, Seb. Dacă ar fi avut ocazia, s-ar fi asigurat că nemernicul suferea îndelung și bine pentru toate faptele lui. Păcat că nu îl mai putea omorî o dată. Cu toate astea, amenințarea la adresa Anyei fusese eliminată, ceea ce însemnase însuși scopul cu care el pornise la luptă.

Doamne, era a doua oară când ea îl vedea omorând! Mai întâi pe acei răpitori la Hounslow, iar acum pe Petrov. Probabil că era

complet scârbită de el. Deschise gura ca să spună ceva, orice, dar Alex i-o luă înainte:

– Încântat să vă cunosc, prințe Denisov. Sunt sigur că aveți multe de discutat cu sora dumneavoastră. Pot să vă sugerez să mergem cu toții undeva mai confortabil?

Anya se desprinse din îmbrățișarea fratelui ei, dar continua să îl țină de mână, de parcă nu se putea îndura să îi dea drumul. Seb își înăbuși un mârâit.

– Este o idee excelentă, spuse Anya.

Se întoarse spre fratele ei.

– Dar mă tem că s-ar putea să trebuiască să aștept un pic pentru o explicație.

Seb se încruntă. Cuvintele Anyei erau neclare, mișcările, lente și necoordonate. Oare lovitura de la cap îi provocase o comoție? Îngrijorat, făcu un pas spre ea.

– De ce? Din cauza fricii, tonul lui păru mai aspru decât intenționase. Ce s-a întâmplat?

Anya îi zâmbi, cerându-și scuze din priviri. Pupilele îi erau enorme, iar chipul, destul de îmbujorat.

– Am luat o doză din poțiunea lui Lagrasse. Și cred că în sfârșit își...

Nu mai termină fraza. I se închiseră ochii. Seb o prinse instinctiv atunci când ea i se prăbuși în brațe.

Se uită, îngrozit, la femeia din colț, care probabil că era prietena răpită, Elizaveta.

– Ce a făcut? întrebă el.

– L-a păcălit pe Petrov să bea un fel de poțiune de somn. Cu vodcă.

– Hristoase, spuse Seb, îngrozit. Cât a luat?

– Jumătate din sticla mică. Petrov a băut cealaltă jumătate.

– La naiba!

Îl cuprinse panica.

Ridică trupul mlădios al Anyei și îl strânse la piept. Cântărea aproape nimic.

– O duc înapoi la Tricorn.

Fratele ei nu se opuse. Își trase sutana peste cap, scoțând la iveală o cămașă simplă și pantaloni negri. Apoi se uită cu părere de rău la preotul în vârstă.

– Părinte, îmi cer iertare că ți-am furat hainele și că te-am lovit. Dar a fost pentru o cauză nobilă.

Preotul mormăi ceva în rusă către el, dar apoi făcu semnul crucii în fața lui, așa că Seb presupuse că totul fusese iertat. Spera că binecuvântarea se extindea și asupra Anyei. O scoase din cabină prin rămășițele ușii sparte.

Alex și Ben se dădură la o parte ca să-i facă loc, iar el surprinse privirea lui Benedict.

– Cineva ar trebui să stea aici și să se ocupe de asta, zise el arătând spre cadavrul lui Petrov, rămas pe podea.

– Păi, *eu* nu pot. Am lăsat-o pe Georgie la bal fără nici o explicație. Ea crede că m-am dus după ceva de băut. O să mă stranguleze dacă nu mă întorc în curând.

– Și el la fel, mormăi Alex. Emmy urăște când plec în aventuri fără ea.

Seb oftă, iritat.

– Bine. Voi doi întoarceți-vă la bal și luați-vă nevestele. Spuneți-i Dorotheei că Anya este bine, dar că trebuie să-și revină la Tricorn.

Se întoarse ca să i se adreseze bătrânului preot, care pusese o batistă peste chipul lipsit de viață al lui Petrov.

– Părinte, te las să te ocupi de compatriotul tău. Poți să îl iei înapoi în Rusia sau să-l îngropi aici, poți să faci cum vrei. Contele Petrov nu mai prezintă interes pentru guvernul Maiestății Sale.

Habar nu avea cât înțelesese bătrânul, dar în acel moment nu îi prea păsa. Trebuia să se întoarcă cu Anya la Tricorn cât mai repede posibil. Ieși din cabină, coborî pe pasarelă, având grijă să nu o zdruncine mai mult decât era necesar. Îl îngrijorau respirația ei lentă și obrajii roșii mai mult decât voia să recunoască, iar panica făcu să i se strângă stomacul. Era atât de mică! Dacă luase o doză fatală?

Dându-și seama că trebuia să cedeze prețioasa lui greutate ca să-l poată încăleca pe Eclipse, o transferă în brațele fratelui ei și sări în șa, iar apoi îi făcu semn lui Denisov să i-o dea înapoi. O așeză în poală, cu capul în scobitura brațului, și o strânse protector.

Ben, Alex și prietena ei coborâră cu toții pe pasarelă.

– Poate că ar trebui să o duci pe prințesă înapoi la Tricorn cu o trăsură? sugeră Alex, arătând spre o birjă ce încă aștepta lângă taverna de pe docuri. În felul ăsta, prințul Denisov poate veni cu tine.

Ochii îi scăpărau răutăcios; ghicise reticența lui Seb de a o împărți pe Anya, chiar și cu fratele ei.

Seb se încruntă la el.

– Așa o să ia mai mult timp. Trebuie să o pun cât mai repede în pat. Prințul poate lua calul tău.

Alex ridică din sprâncene.

– Și eu?

– Tu poți să iei trăsura. Seb făcu un gest cu bărbia spre prietena Anyei.

– Domnișoara Ivanova trebuie însoțită înapoi în Grosvenor Square. I-am lăsat logodnicul la bal.

Alex oftă, reticent, dar de acord, iar Benedict dădu din cap în semn că se învoia.

– Vin eu călare în urma ta, Alex.

Alex își cedă calul, un murg frumos pe nume Cadiz, prințului. Acesta îl încălecă iute, cu toată ușurința unui bărbat obișnuit cu șaua. Lui Seb i se strânse stomacul amintindu-și-o pe Anya în hainele ei de băiat de la grajduri, încălecând într-un mod la fel de ușor. Așteptă cu o nerăbdare abia ascunsă ca Denisov să își lege o batistă în jurul antebrațului pentru a opri curgerea sângelui din rana făcută de glonț.

– Haide, zise Seb. Să mergem.

Drumul înapoi la Tricorn păru interminabil. Seb îi dădu pinteni lui Eclipse cât de repede îndrăzni pe străzile întunecate, dorindu-și ca Anya să se trezească. Dar ea rămase supărător de nemișcată în brațele lui. Seb avu un sentiment de neputință, pe care, de altfel, îl încerca foarte rar.

Își aminti de prima dată când ea împărțise un cal cu el, la Hounslow Heath. Fusese încordat și se îngrozise, dar îi și plăcuse atunci când mâinile ei mici se prinseseră de talia lui, periculos de aproape. Astfel încât el se temuse să nu își trădeze umflătura din pantaloni. Atunci fusese atât de înțepătoare, de plină de viață.

Acum își coborî privirea la ea. Contrastul era îngrijorător. Își lipi buzele de părul ei, inspirând mirosul familiar al parfumului ei. Stomacul i se strânse. Oftă, nesigur, și trase mai tare de frâie, ținând-o ferm în îndoitura brațului. Dacă ar fi fost o prințesă din basmele ei rusești, ar fi putut să fie trezită din somn cu un sărut.

De cum ajunseră la Tricorn, strigă după Mickey.

-A băut poțiunea de dormit a lui Lagrasse, explică el, traversând coridorul. Du-te și vezi dacă Lagrasse are ceva care să ajute. Repede! Nu știu cât de multă poțiune a luat.

Mickey mormăi nefericit și se îndepărtă.

Seb urcă treptele și deschise cu piciorul ușa apartamentului său. Denisov era aproape în urma lui, dar lui Seb nu îi mai păsa de decență. O voia în patul lui, în care o și întinse în cele din urmă. Apoi începu să îi desfacă panglicile care îi legau rochia. Îi aruncă o privire provocatoare lui Denisov.

-Corsetul o împiedică să respire. Trebuie desfăcut.

Denisov dădu din cap în semn că era de acord, iar Seb rosti în gând o rugăciune de mulțumire fiindcă omul era rațional. Ultimul lucru de care avea nevoie era un frate mai mare indignându-se și invocând reputația ei în timp ce Anya era în mare pericol să moară din cauza otrăvii.

Nimic nu voia Seb mai mult decât să smulgă blestemata de rochie de pe Anya, să se bage în pat lângă ea și să o ia în brațe până când se trezea, dar făcu un efort să o dezbrace cu blândețe, ca să nu-i strice rochia. Îi dădu jos corsetul, lăsând-o acoperită de o modestă cămășuță de bumbac, apoi îi trase cuvertura peste ea până la bărbie și puse un scaun aproape de pat. Pipăi cu două degete în lateralul gâtului ei pentru a-i lua pulsul. Era crescut. Denisov se cocoță pe partea cealaltă a patului și amândoi se uitară la chipul ei.

– Ce ar trebui să facem? Să încercăm să o trezim? Să o facem să vomite? întrebă fratele ei, neliniștit.

Gura lui era încadrată de riduri adânci, iar Seb simți un impuls de apropiere față de el. Gândul de a o pierde pe Anya era la fel de insuportabil pentru amândoi.

– Nu știu. N-am văzut niciodată efectele poțiunii la o femeie, spuse Seb. Și este posibil să fi luat o doză prea mare. Se încruntă. Pulsul îi este foarte crescut.

Îi dădu la o parte părul de pe frunte. Pielea îi era fierbinte la atingere. Obrajii îi erau roz și respira neobișnuit de repede.

Seb scrâșni din dinți. Ura să nu știe ce să facă. Văzuse sute de răni din luptă; să i se fi dat un umăr dislocat, o rană de împușcătură,

un membru rupt și ar fi știut exact ce tratament să dea. Dar era enervantă lipsa de experiență atunci când venea vorba de o posibilă otrăvire.

Ce naiba fusese în capul ei? După ce se trezea, avea să îi arate el pentru că își asumase un risc atât de prostesc. *Dacă* se trezea...

Gândurile deprimate îi fură întrerupte de Mickey, care aducea o tavă, și de Lagrasse, agitat, care își legase un halat mare, roșu, peste silueta masivă. Pe cap avea o bonetă de noapte hazlie, iar Seb își dădu seama, uimit, că niciodată nu îl văzuse pe bucătar fără o pălărie de vreun fel.

– Mi-a băut poțiunea de somn, deci? întrebă, energic, Lagrasse.

O cercetă pe Anya, așa cum făcuse și Seb, luându-i pulsul și uitându-se la ochii ei pe sub pleoape.

– Ce putem face? întrebă Seb.

– Am un remediu, zise Lagrasse. Trebuie să bea asta. Arătă spre o sticluță de pe tava lui Mickey. Este un leac făcut din fasole calabar. Turnă două picături din lichidul gălbui-maroniu într-un pahar cu apă și îl amestecă. Încercați să o faceți să îl bea.

Seb își băgă mâinile sub umerii Anyei și o urcă un pic pe perne. Capul ei căzu și fu nevoit să îl sprijine cu umărul și cu maxilarul. Lagrasse îi dădu paharul. Ea deschise pleoapele atunci când Seb i-l ținu la buze, dar privirea ei pierdută nu părea să îl fi recunoscut când se uită la el.

– Bea, murmură Seb. Anya, trebuie să bei. Înclină paharul, dar ea întoarse capul și făcu o încercare să îl îndepărteze. Te rog.

Vocea lui era convingătoare, plină de emoție. Trăda adevărata profunzime a sentimentelor lui, de care își putea da seama oricare bărbat din încăpere, dar lui Seb nu îi mai păsa. Ce mai conta mândria lui dacă ea murea? Încercă din nou.

– Anya, sunt Wolff. *Seb*. Bea asta pentru mine.

Nu era sigur nici că ea îl putea auzi, dar reuși să o facă să înghită un pic din lichid și o întinse pe spate, cu un oftat de ușurare. Își ridică privirea la Lagrasse.

– Și acum?

Lagrasse mormăi ceva într-un dialect galic și arătă spre celelalte două pahare de pe tavă. Ambele erau pline cu un lichid chihlimbariu.

-Coniacul este pentru dumneavoastră, adăugă el, sumbru. Domnilor, va fi o noapte lungă.

Merse la spălător, luă ligheanul de porțelan și i-l dădu lui Seb.

-Există o șansă să-i fie rău, înțelegeți. Se uită la chipul Anyei și pe trăsături i se citi îngrijorarea. Dar poate că nu. Aveți încredere. Domnișoara este o luptătoare, dar trebuie să o lăsăm să se odihnească. Tot ce putem face este să așteptăm.

Capitolul 38

Anya plutea într-o senzație ciudată, de pâclă. Gândurile îi alergau, scenele se amestecau și cădeau una peste alta, ca într-un caleidoscop amețitor. Tot vedea pumnul lui Vasili pornind spre ea, expresia de uimire de pe fața lui, rotocolul de sânge de pe haina lui.

Își simțea corpul ușor, la fel de imaterial ca puful de păpădie, de parcă cea mai slabă pală de vânt ar fi putut să o facă să zboare. Doar amintirea brațelor lui Sebastien o mai lega de pământ. Se adânci în senzația încântătoare, amintindu-și plăcerea de fi ținută în brațe, căldura respirației lui pe creștetul capului ei, senzația liniștitoare a bătăilor inimii lui sub umărul ei.

O străbătu un tremur involuntar. Doamne, cât de ușor s-ar fi putut opri acea inimă puternică dacă Vasili ar fi țintit bine! Îi reveni groaza pe care o simțise când mai întâi Seb și apoi Dmitri fuseseră în cătarea armei lui. Cei doi bărbați pe care îi iubea cel mai mult pe lume. Nu-și putea imagina viața fără vreunul dintre ei.

Sunete slabe începură să pătrundă în conștiința ei. Zgomotul unei uși. Trosnetul focului. Ticăitul unui ceas. Le lăsă să treacă peste ea precum apa.

În cele din urmă, gândurile începură să i se definească. Petrov chiar era mort. Ceea ce însemna că amenințarea care o bântuise atât de mult fusese, în sfârșit, eliminată. Anya știa că ar fi trebuit să simtă și altceva în afară de ușurare în legătură cu moartea lui Vasili, dar nu reușea să găsească în inima ei prea multă compasiune.

Oameni mai buni decât el muriseră din cauza actelor lui de trădare. Se făcuse dreptate, chiar dacă un pic pe ocolite.

Un zgomot de undeva, de dincolo, îi atrase atenția. Sunetul profund, liniștitor, al unor voci masculine care încercau să vorbească încet. Anya ascultă, nefiind încă pregătită să deschidă ochii.

– De ce nu se trezește?

Era vocea lui Dmitri, atât de dragă și de neașteptat de dulce, încât inima ei se strânse de o bucurie puternică.

– Se va trezi.

Acela era Sebastien, tonul lui era un pic mai puțin încrezător decât de obicei. Anya își înăbuși un zâmbet. Părea îngrijorat. Ce minunat!

– S-ar putea să nu se trezească ore întregi de acum încolo, spuse Seb. Ai putea să îmi povestești aventurile tale, Denisov, ca să mai treacă timpul. Ce ai pățit? Prințesa te-a crezut mort.

Anya își dădu seama că se afla într-un pat. Dar unde? Oare se întorsese în casa ducesei văduve? În micul ei apartament din Covent Garden? Deschise ochii un pic și recunoscu draperiile vișinii din dormitorul lui Sebastien. Deci se întorsese la Tricorn. Un val de plăcere inexplicabilă o încălzi.

– Nu mort, zise Dmitri la stânga ei. Doar mi-am pierdut cunoștința. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc din luptă este un francez imens venind spre mine cu o sabie – iar apoi, nimic, până când m-am trezit cu cineva trăgând de unul dintre picioarele mele. Bătălia se terminase de mult. Trecuse o zi întreagă, iar un neghiob obraznic încerca chiar să îmi fure cizmele din picioare! M-am ridicat în capul oaselor și probabil că l-am speriat îngrozitor, pentru că s-a uitat o dată la mine, care eram acoperit de sânge din cap până în picioare, și a urlat de parcă eram însuși dracul. Am urlat și eu la el. Mi-a lăsat piciorul în pace și a fugit.

Dmitri chicoti ironic amintindu-și imaginea macabră, iar Anya auzi în dreapta ei un râset adânc, înfundat, ecou râsului lui Dmitri. Sebastien stătea lângă pat; parfumul lui familiar îi intră în nări.

– Probabil că mi-am pierdut iar cunoștința, continuă Dmitri, pentru că atunci când m-am trezit eram într-o căruță, în drum spre un spital în Antwerp. Craniul îmi fusese spart precum o coajă de ou. Însănătoșirea mea a durat luni bune și am descoperit repede că aveam pierderi mari de memorie. Unele lucruri mi le aminteam

o claritate uimitoare, ca de pildă că, pe când avea opt ani, Anya rămas blocată într-un pom din livadă și că a aruncat cu prune în mine atunci când am încercat să o ajut să coboare.

Anya zâmbi în sinea ei acelei amintiri, dar nu deschise ochii. Îl auzi pe Seb expirând ușor.

– Pare genul de lucru pe care ea l-ar face.

Inima îi tresări un pic. I se părea ei sau în tonul lui era afecțiune?

Dmitri pufni:

– Din păcate, uitasem cele câteva luni de dinainte de luptă. Nu îmi aminteam să fi fost la Viena, sau de generalul di Borgo, sau de faptul că Anya mă aștepta la Paris. Eu credeam că ea era în siguranță la Sankt-Petersburg. De cum mi-am revenit suficient ca să pot călători, am plecat acasă. Aproape că ajunsesem la Moscova când mi-am amintit, în sfârșit, totul. Investigam niște zvonuri că cineva transmitea informații francezilor și interceptasem o scrisoare care dovedea că era vorba despre Petrov. Urma să o dau țarului la balul ducesei de Richmond, dar la trei dimineața au venit ordinele să plecăm la Waterloo. Scrisoarea am ascuns-o la han, cu intenția de a reveni după ea mai târziu.

Anya simți un val de aer pe lângă ea, fiindcă Seb se ridicase. Pașii lui traversară camera. Ea auzi clinchetul unui pahar și îl mai auzi pe el turnând un lichid. Deduse că turna de băut. Bănuielile i se confirmară atunci când adulmecă o adiere plăcută de coniac și îl auzi pe Dmitri murmurând încet un „mulțumesc".

– Balul ducesei a avut loc într-un hambar – în care de obicei erau ținute trăsuri – din moment ce era singurul loc suficient de mare încât să aibă loc atât de mulți invitați. Am ascuns scrisoarea sus, pe una dintre grinzi, în spatele cuibului unei păsări. Luni de zile mai târziu, când am revenit, era tot acolo. M-am dus la Paris ca să o caut pe Anya, dar toți cei cu care am vorbit mi-au spus că dispăruse.

Anya aproape că scoase un murmur, necăjită.

– Eu știam că era mult prea încăpățânată ca să se înece, după cum părea să creadă toată lumea.

În vocea lui Dmitri era o notă de mândrie care îi încălzi inima Anyei.

– Iar atunci când am aflat că Petrov fusese găsit inconștient în apartamentul ei, am știut că se întâmplaseră mai multe. L-am

urmărit aici, la Londra, sperând să o găsesc. L-am spionat săptămâni întregi, încercând să urc pe acea corabie în caz că o ținea prizonieră, dar când am reușit să urc, în sfârșit, nu l-am găsit decât pe acel preot bătrân.

Anya deschise ochii. Încercă să vorbească, dar din gâtlej îi ieși mai mult un cârâit. Își dădu seama că avea gâtul uscat. Imaginea celor doi bărbați aflați lângă pat deveni clară, iar pe chipul lui Dmitri se văzu un zâmbet larg, de ușurare.

– Anya, te-ai trezit! Slavă Domnului! Îi mângâie fruntea cu mâna. Acum ești mult mai rece. Bea ceva.

Ea îi răspunse la zâmbet, apoi riscă să se uite la Sebastien, dar expresia lui era greu de citit. Părea sumbru. Unghiurile maxilarului lui erau umbrite de fire de barbă, iar ochii lui îi căutară pe ai ei de parcă dorea confirmarea unei întrebări nepuse.

Anya se împinse în perne, ridicându-se, și acceptă paharul cu apă oferit de el, dând din cap în semn că îi mulțumea. Se întoarse spre Dmitri.

– Vasili a crezut că mi-ai trimis mie acea dovadă. Voia să se asigure că tac, căsătorindu-se cu mine. Am fugit la Londra, dar și-a pus oamenii să încerce să mă răpească.

Dmitri înjură, furios, dar ea își puse mâna pe brațul lui, ca să îl liniștească, iar apoi se uită, recunoscătoare, la Seb.

– Lord Mowbray m-a salvat. Și și-a asumat misiunea de a mă proteja, în ciuda reținerilor pe care le-a avut la început.

Anya se uită la el din pat, de la distanța la care se afla, iar pulsul îi crescu în încercarea de a găsi cuvintele potrivite pentru a exprima imensa recunoștință pe care o simțea.

Iubirea.

– De fapt, zise ea, mi-a salvat viața de câteva ori și este o datorie pentru care nu îl voi putea răsplăti niciodată.

Chipul lui Wolff ar fi putut fi făcut din granit, la cât era de sever. Își mută greutatea de parcă se simțea jenat de laudele ei, dar ochii lui nu se desprinseră de ai ei.

– Era de datoria mea, zise el, mohorât. Oricare dintre colegii mei din Bow Street ar fi făcut la fel.

Anyei îi scăzu moralul văzând în ce mod brusc trecuse Seb peste eroismul său. De parcă ea ar fi fost doar un alt caz apăsător cu care fusese împovărat.

– Mulțumesc, milord, zise Dmitri, politicos. Nu îți poți imagina chinul prin care am trecut, crezând că iubita mea soră era în mâinile acelui monstru.

Sebastien ridică din sprâncene.

– Chiar crezi că nu îmi pot imagina?

Dmitri se încruntă la întrebarea enigmatică, iar inima Anyei se agăță de speranța subită. Ce voise să spună? Că era în stare să își imagineze chinul din cauza experiențelor de război pe care le avea? Sau că și el, pentru că ținea la ea, fusese chinuit de aceleași temeri? Încăpățânatul bărbat refuza să clarifice. Se îndreptă și își puse paharul gol de coniac pe o măsuță lustruită.

– Aveți multe de recuperat. Vă las.

Făcu o scurtă plecăciune și ieși pe ușa ce dădea spre salonul alăturat.

Anya oftă ușor.

În ochii lui Dmitri sclipea un interes plin de subînțelesuri.

– Surioară, zise el, trecând la limba rusă, cu care amândoi se simțeau mai confortabil. Ai avut ceva aventuri, nu-i așa?

Ridică din sprâncene și înclină bărbia spre intrarea camerei vecine, iar Anya simți că i se înfierbântau obrajii.

– Nu știu la ce te referi.

Se întinse după paharul cu apă de pe măsuță.

– Îl iubești?

Anya aproape că se înecă cu apa.

– Dmitri! Ce fel de întrebare e asta?

– Una onestă. Pe chipul lui se așternu o expresie serioasă. Lunile petrecute în spital mi-au oferit destul timp să cuget; este uimitor cum apropierea morții te ajută să îți clarifici mintea. Degetele lui se închiseră peste ale ei. Mi-am dat seama că nimic nu contează realmente, cu excepția oamenilor. Nu lucrurile. Nu proprietățile. *Oamenii*. Viața merită trăită datorită relațiilor. Cu familia. Cu prietenii. Cu iubiții.

Privirile celor doi frați se întâlniră.

– Ceea ce contează cu adevărat este iubirea, adăugă Dmitri.

Anya simți lacrimi în ochi din pricina onestității lui arzătoare. Avea dreptate. Cât de simplu era!

O cuprinse o frenezie subită.

– Da. Îl iubesc, zise ea aprins, în limba rusă, știind că Sebastien, chiar dacă asculta de partea cealaltă a ușii, nu avea cum să înțeleagă. Nu știu când s-a întâmplat, dar este adevărat.

Zâmbetul îi lumină lui Dmitri toată fața.

– Nu pot să zic că sunt surprins. Nu după ce am văzut modul în care s-a purtat cu tine. A fost ca un posedat.

Anya se încruntă și privi pe fereastră.

– Nu cred că am dormit atât de mult. Încă e întuneric.

Dmitri clătină din cap.

– Ai dormit o zi întreagă și o noapte. Iar lordul Mowbray nu s-a mișcat deloc de lângă tine. A stat ore întregi veghind, obligându-te să bei apă și lapte.

Anya rămase cu gura căscată.

– Cred că și el te iubește, spuse Dmitri zâmbind. A gonit orice vizitator – și au fost mulți: Elizaveta, o ducesă văduvă, o femeie pe nume Charlotte – și a avut chiar el grijă de tine.

– M-aș căsători cu el, mărturisi Anya. Dar nu cred că el vrea să se căsătorească cu mine. M-a cerut o dată, dar doar ca să îmi protejeze reputația. I-am spus că nu era nevoie. Privi la cearșafurile care o înveleau până la talie, plisându-le, absentă, cu degetele. Cred că are impresia că ar trebui să mă mărit cu cineva mai bun decât el. Cineva cu un titlu mai important sau cu o avere mai mare. Dar, Dmitri, nu *există* nimeni mai bun decât el. Nu pentru mine. Este tot ce mi-am dorit la un soț. Este loial și neînfricat, protector și bun. Mă face să râd, adăugă ea, cu un oftat. Chiar și atunci când nu vrea.

Dmitri o mai strânse o dată de mână.

– Mi se pare un început excelent. Ai tot sprijinul meu. Dacă pot face ceva ca să ajut, o voi face.

Inima Anyei se umplu de iubire. Era atât de fericită că el se întorsese în viața ei.

Dmitri se ridică.

– Acum, dacă nu te superi, cred că mă voi duce să mănânc din excelentele blinii ale lui *monsieur* Lagrasse și să dorm. Te las pe mâini bune: cele ale lordului Mowbray.

Mișcă din sprâncene, iar Anya râse la sclipirea poznașă din ochii lui. Sincer vorbind, era la fel de nepriceput precum ducesa văduvă atunci când venea vorba de pețit lipsit de subtilitate.

– Noapte bună.

Capitolul 39

Seb stătea și se uita afară pe fereastră, cu antebrațul sprijinit de tocul de lemn, încercând să își dea seama de mulțimea emoțiilor ce se învolburau în pieptul lui.

Ușurarea era facil de identificat, ușurarea că Anya se trezise în sfârșit și că îi zâmbise din nou. Frustrarea era și ea acolo, împreună cu neliniștea și cu o furie mocnită, care ar fi trebuit să se stingă odată cu viața lui Petrov, dar care părea să persiste fără o țintă anume.

Oftă cu zgomot. O, Doamne, Anya probabil că îi scurtase viața cu vreo zece ani! Fără îndoială că avea să încărunțească prematur de la combinația dintre grijă și șocul de a o fi pierdut, aproape. În ciuda întregii lui experiențe în luptă, nu îi venea în minte nici un moment în care se simțise atât de disperat sau îi fusese atât de teamă ca atunci când descoperise că Anya era ținută ostatică, având arma lui Petrov la tâmplă. Sau când crezuse că s-ar fi putut să nu își revină din somnul indus de drog.

Se încruntă la priveliștea din fața lui, fără să o vadă cu adevărat. Asta, pentru că nu simțise pentru nimeni, niciodată, ceea ce simțea pentru Anya. Era adevărat că își făcuse griji pentru prietenii lui în timpul războiului, dar Alex și Ben erau foarte pricepuți și capabili, ca și el, să iasă din belele. Anya era lipsită de apărare.

Seb oftă din nou. Mă rog, *aproape* lipsită de apărare. Îl înjunghiase pe Petrov în braț cu o piuneză pentru hărți. Și îl și drogase. Deșteaptă fată!

Curtea grajdurilor de sub fereastra lui era cufundată în întuneric, iar pe pavajul și acoperișurile din St. James sclipea lumina lunii. Stelele arătau ca și cum un brutar necugetat aruncase cu o mână de făină peste cerul nopții. Seb se uită țintă în sus. Stelele acelea erau o iluzie. De la distanța asta păreau calme și imateriale, dar de aproape, fiecare era propriul ei soare fierbinte.

Anya era astfel – rece și inaccesibilă de la depărtare, orbitor de atrăgătoare după ce te apropiai.

Nu că avea să mai aibă ocazia să se mai apropie vreodată de ea. Acum că fratele revenise în viața ei, fără îndoială că ea avea să se

întoarcă în Rusia ca să își revendice blestematele de palate, distileriile de vodcă și tot ce mai avea.

Îi auzea pe amândoi în dormitor, pălăvrăgind în rusește, recuperând, probabil, și făcând planuri care, cel mai sigur, nu îl includeau pe el. De ce ar fi luat ea în considerare să se mărite cu un patron englez de club, când lumea era din nou la picioarele ei?

Furios pe el însuși și pe viață în general, Seb își descheie manșetele cămășii. Își dăduse deja jos cizmele și haina distruse în timpul agonizantelor ore petrecute lângă Anya, dorindu-și ca ea să se trezească. Haina și cizmele nu mai puteau fi reparate. Cam ca și inima lui.

Își trecu palma peste maxilar și tresări simțind miriștea bărbii. Nu se bărbierise de două zile. Doamne, probabil că arăta îngrozitor!

Denisov ieși din dormitor și închise ușor ușa în urma lui.

– Acum că Anya pare să fie în afara pericolului, eu mă voi retrage. Te asiguri tu că este cineva disponibil toată noaptea, în caz că are nevoie de ceva?

– Desigur.

Seb dădu din cap și îl conduse, apoi privi ușa dormitorului, ascultând ca să detecteze sunete din interior. Oare Anya adormise din nou? Oare ar fi trebuit să intre și să vadă?

Rezistând tentației de a o vedea din nou, se întoarse la locul lui de la fereastră.

Fusese o greșeală să o aducă în camera lui. Erau și o plăcere, și o tortură să o vadă întinsă în patul lui. Voia ca ea să se trezească acolo în fiecare zi, pentru ca primul lucru pe care să îl vadă dimineața să fie chipul lui.

Imposibil.

Sunetul făcut de ușa dormitorului îl făcu să se întoarcă. Anya apăru în prag, îmbrăcată într-unul dintre halatele lui de culoare vișinie. Probabil că îl șterpelise din dulapul lui. Hoață mică! Își încleștă mâna pe cadrul ferestrei.

Avea ceva pe *sub* halat? Cele două părți se intersectau sus, la gât, și era atât de lung, că se aduna pe podea în jurul picioarelor ei.

Seb reuși să se încrunte, sever.

– De ce te-ai dat jos din pat? Trebuie să te odihnești.

Ea nu păru descurajată de vocea lui serioasă și de încruntătura fioroasă. Nici nu părea să se simtă rău după experiența ei aproape de moarte. Îi zâmbi, relaxată, iar sângele lui se înfierbântă pe loc.

– Nu mi-e somn. De douăzeci și patru de ore tot dorm.

Seb se rugă în gând să aibă forță. Părul ei desfăcut îi încadra fața, un râu de culoarea mierii, pe care el ar fi vrut să îl prindă în pumn. A naibii femeie, știa cât de atrăgător arăta, ciufulită toată și cu obrajii roz? Seb își înăbuși un geamăt.

Ea intră în cameră și se sprijini, nonșalant, de marginea din față a biroului.

– I-ai promis lui Dmitri că cineva va fi disponibil toată noaptea. În caz că am nevoie de ceva.

Seb se încruntă, dintr-odată grijuliu.

– Ai nevoie? Ai nevoie de ceva?

Ea își mușcă un colț al buzei.

– O, da.

Tonul ei era un amestec de inocență și perversitate. Inima lui se lovi de coaste.

– Ce îți trebuie?

Ea își prinse palmele în față și îi întâlni privirea.

– Trebuie să îți mulțumesc. Că ai venit după mine. Că l-ai împușcat pe Petrov. Trebuie să îți mulțumesc pentru tot.

El ridică din umeri.

– Cu plăcere.

– Mi-am făcut griji pentru tine. Am crezut că Vasili avea să te împuște.

– Și eu am crezut la fel despre tine, zise el.

Traversă camera fără să se gândească la nimic și se încruntă când văzu vânătaia de la lovitura pe care Petrov i-o dăduse Anyei cu pistolul.

– Doamne, Anya, obrazul tău!

Ea tresări când el atinse ușor locul cu degetele.

– Ai o vânătaie. Se umplu de furie. Nemernicul! Mă bucur că l-am împușcat.

– Și eu. M-ai salvat.

Ea era atât de aproape, încât putea să îi vadă fiecare geană care îi încadra ochii, să îi simtă parfumul pielii. Întregul lui corp îl îndemna să se apropie și să o sărute. Dar, dacă o atingea, nu erau deloc șanse să se mai poată opri.

– Am nevoie de altceva, șopti ea.

– Ce anume?

– Am nevoie de tine.

Seb încremeni. Ea clipi la el, iar Seb se chinui să nu se înece în albastrul ochilor ei.

– Nu putem să facem asta, gemu el, pe jumătate protestând, pe jumătate implorând.

Anya se ridică pe vârfuri, îl prinse de partea din față a cămășii și îl trase mai aproape.

– Ba da, Sebastien, chiar putem.

Anya obosise să se mai joace. Își lipi buzele de ale lui Seb, îndemnându-l să răspundă. Preț de un moment îngrozitor, el încremeni.

Apoi cedă. Cu un sunet nearticulat, de dorință, o trase spre el, înclinându-i capul în unghiul perfect, și o sărută și el.

Anya aproape că leșină. Nu era o explorare timidă, de exersare. Era exact ce îi trebuia ei: întuneric, căldură și abandon total. Buzele lui peste ale ei, limba lui învârtindu-se în gura ei pentru a se încurca cu limba ei. Închise ochii, încântată, împingându-se mai aproape, topindu-se în minunata lui căldură. Se potriveau atât de bine, concav în convex. Inima lui bătea mai repede sub palma ei, iar ea își dori ca hainele lui să dispară – dorea să îl simtă cu totul. Corp lângă corp, piele pe piele.

Genunchii îi erau atât de instabili, încât era destul de sigură că doar biroul o ținea în picioare. Se juca acum cu focul, dar în seara asta avea nevoie de așa ceva. După catastrofa prin care trecuse, totul avea importanță. Îl dorea. Nu doar ca amant, ci ca partener de viață, ca soț. Trebuia să îi spună că greșise atunci când îi refuzase cererea în căsătorie. Trebuia să îi arate cât de bine se potriveau unul cu celălalt.

El se retrase, scoțând un sunet angoasat, gâfâind. Își trecu mâinile prin părul deja dezordonat.

– Anya, asta-i nebunie!

Între ei pulsa tensiunea. Anya se uita țintă la maxilarul lui, la chipul lui, absorbindu-i forța frumuseții masculine. Inspirând adânc ca să își facă un pic de curaj, fără să își ia ochii dintr-ai lui, ea deschise partea din față a halatului, desprinzând cordonul din jurul taliei. Lăsă halatul să îi alunece de pe umeri. Haina de casă căzu pe biroul din spatele ei, cu un fâșâit slab.

Era goală de tot. Singura lampă care ardea pe bufet îi lumina corpul cu o strălucire caldă. Stomacul i se încordă atunci când privirea lui întunecată trecu peste pielea ei, consumând priveliștea pe care ea o oferea atât de fără de rușine. Ea își ridică bărbia și își dădu părul la o parte de pe umeri.

Era ultima mână; Anya paria totul pe șansa reușitei. Poate că nu marcase cărțile sau nu măsluise zarurile, dar avea de gând să se folosească de toate trucurile din arsenalul ei pentru a câștiga acea partidă. Dacă asta însemna să devină vulnerabilă, să se dezbrace – fizic și emoțional –, atunci asta avea să facă.

– Te doresc, Sebastien. Aici. Acum.

Mereu.

El clătină din cap. Moralul îi căzu până la ceea ce ea considera o respingere, dar apoi el ridică mâinile și îi cuprinse obrajii.

– Nu îți pot refuza nimic, spuse el cu un mârâit.

Își sprijini fruntea de a ei, iar apoi se aplecă și o sărută ușor pe vânătaia de pe obraz. Limba lui îi trasă conturul, atingând lovitura de parcă prin atingerea lui putea să elimine durerea. Ea se cutremură de la sâni până în stomac.

Anya întoarse capul, încercând să îi captureze gura, dar el îi evită buzele care căutau. Își puse, în schimb, mâinile pe umerii ei și alunecă ușor cu ele pe brațele ei goale, până când degetele lor se întrepătrunseră. Pieptul lui îl atingea pe al ei, iar ea suspină sacadat, de plăcere, atunci când cămașa lui îi atinse pielea goală.

Cu presiune blândă, el ghidă mâinile lor unite la spatele ei, ținând-o prizonieră pentru moment pe marginea tare a biroului și, cu sufletul la gură, Anya simți un fior de dorință la subtila lui aluzie de dominare. Dacă oricare alt bărbat ar fi încercat să o prindă așa, s-ar fi luptat cu unghiile și cu dinții să se elibereze, dar în el avea încredere totală. Știa că avea să îi dea drumul de îndată ce ea i-ar fi cerut asta.

Dar nu i-o cerea.

Se apropie mai mult. Simțea lungimea tare a excitării lui prin pantaloni. Apăsa insistent pe burta ei, iar ea se frecă de el, îndemnându-l să renunțe la orice urmă de control.

– Anya...

Îi rosti numele pe un ton jos, flămând, iar pieptul lui se umflă atunci când inspiră adânc. Cu mișcări grăbite, îi dădu drumul la

mâini, o ridică pe birou și intră între coapsele ei. Mâinile îi înaintară adânc în părul ei despletit. Încleștă degetele, apucând un pumn de șuvițe cu o răsucire rapidă, ce o făcu să simtă plăcere și durere fulgerând-o în spirală prin membre. Inima îi tresări atunci când el își lipi buzele de ale ei.

Sărutul acela era sălbatic, o recunoaștere a înfrângerii și o superbă declarație de victorie. Anya îi răspunse cu înverșunare, sărutându-l și ea cu toată iubirea din inima ei.

Mâna lui alunecă în jos pe gâtul ei și prinse sânul, iar ea își arcui spatele, oferind mai mult. El se aplecă și prinse sfârcul în gură. Buzele i se închiseră peste vârful ridicat, iar ea se zbătu, încântată, în timp ce el se înfrupta, răsfățându-i carnea sensibilă cu limba și buzele.

Anya își petrecu picioarele în jurul șoldurilor lui încă îmbrăcate în pantaloni. El scoase un sunet hârâit, aprobator, din piept. Mâna lui ajunse pe curbura taliei ei, apoi pe cea a șoldului, netezind carnea sensibilă a coapsei. Îi recaptură gura cu o clipă înainte ca mâna lui să intre între picioarele ei; bău din suspinele ei de plăcere, învârtindu-și limba în același timp în care degetele lui alunecau între petalele ei.

Anya își ridică șoldurile, îndemnându-l să continue. Era alunecoasă, pregătită pentru el, iar degetul lui intră lent în ea, cu o invazie delicioasă. Pielea ei ardea de încântare. Un al doilea deget se alătură primului, întinzând-o în cel mai plăcut mod, dar, după doar câteva moment de fericire, el se retrase. Ea deschise gura ca să protesteze, dar îl simți bâjbâind între ei pentru a-și descheia nasturii de la fanta pantalonilor.

Se eliberă, o trase pe marginea biroului și se poziționă la intrarea în corpul ei. Gâfâind, cu părul lui negru superb ciufulit, puse o palmă pe biroul de lângă șoldul ei și o prinse de ceafă cu cealaltă.

– Asta? Asta vrei?

Mădularul lui se frecă de ea, o amenințare provocatoare. Anya își înclină șoldurile într-o invitație veselă. Ochii lor se întâlniră și se priviră.

– Da, gâfâi ea. Da.

Intră lent în ea, cu o alunecare constantă, privind-o în continuu în ochi. Gemură amândoi la unison. Anya simțea că își împărțea propriul suflet; legătura dintre ei părea sacră, aproape magică.

– Mai mult, ceru ea.

El își arătă dinții într-un zâmbet care era la fel de sălbatic pe cât era de malițios. Se retrase aproape complet din ea.

– Mai mult? Îți dau eu mai mult, *prințesă.*

Anya aproape că râse. Da! *Așa* voia ca el să rostească cuvântul. Ca pe un alint și o tachinare, nu ca pe un titlu. Mușchii stomacului ei se contractară atunci când el înaintă din nou, iar el gemu din inimă.

– Vai, *n-ai idee.*

– Totul, zise ea. Dă-mi totul.

Se curbă în sus, spre el, în căutarea senzațiilor pe care el i le mai arătase, și schimbarea de unghi frecă un loc în ea care o făcu să simtă pulsându-i prin vene promisiunea plăcerii. Se agăță de umerii lui în timp ce el repeta mișcarea și fiecare alunecare păcătoasă o aducea mai aproape de climax. Gândurile i se destrămară. Mușchii interiori i se contractară, învăluindu-l strâns. Cu un țipăt ascuțit, ea trecu de hotar cu un climax splendid, uluitor.

Abia reveni pe pământ, când el o trase de pe birou, o întoarse și o aplecă peste lemnul tare. Halatul căzuse de mult pe podea și alunecarea rece pe suprafața de piele fu un șoc pentru sânii ei sensibili și obrajii fierbinți. Seb o mângâie pe lungimea șirei spinării, o strânse de fund și intră în ea pe la spate, cu un geamăt de plăcere.

Avântul corpului lui o împinse înainte. Anya își mușcă buza la această nouă senzație încântătoare. Crezuse că nu putea să trăiască mai multă plăcere, dar inima îi fredona cu o posesivitate înverșunată, bucuroasă din nou când îl simți pe Seb în ea, auzindu-l cum gemea pasional în timp ce se străduia să termine. Voia să îi satisfacă toate poftele, să îi ofere aceeași explozie de negură în spirală pe care i-o oferise el. Voia să îi dea totul. Inima ei, sufletul ei, iubirea ei.

Se împinse în el instinctiv, îndemnându-l să intre mai adânc și zâmbi când el gemu aprobator. El se aplecă peste ea, acoperind-o, pieptul lui peste spatele ei, și își îngropă fața în curba gâtului ei. Urechea lui stângă - urechea *surdă* - era chiar lângă buzele ei. Un impuls pervers o forță să șoptească:

– Te iubesc.

El se tensionă și, pentru o clipă, ea crezu că o auzise, dar apoi îl revendică climaxul. Toți mușchii lui se încordară când el pulsă în

continuu în ea, ca bătaia inimii. Întreaga lui greutate se lăsă peste ea în timp ce el se relaxa, cu totul descărcat, iar ea savură greutatea lui masculină, în ciuda unui ușor disconfort.

Anya își mușcă limba și își înăbuși impulsul de a râde. Niciodată nu se simțise tăvălită atât de bine. Dacă ar fi știut că *asta* era plăcerea care o aștepta atunci când el îi făcuse propunerea la Haye, i-ar fi acceptat oferta scandaloasă fără să ezite nici o clipă. De fapt, probabil că ea ar fi fost cea care i-ar fi oferit *lui* cinci sute de lire.

După un lung moment, el se îndreptă și făcu un pas în spate. Ea simți un val de aer rece peste fundul ei gol și o umezeală neobișnuită între picioare.

Frivolitatea Anyei dispăru. Terminase în ea. Ținând cont de calendarul menstruației, exista o mică șansă să rămână însărcinată. Nu se umplu de spaimă la gândul de a-i purta copilul. Dimpotrivă, nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să i-l poarte, dar cu nici un preț nu voia să facă asta în afara căsătoriei. Oricât de nonconformistă era ea, refuza să ajungă cunoscută prin Europa drept „prințesa însărcinată necăsătorită".

Sosise momentul ca el să facă ceea ce trebuia.

Capitolul 40

Seb făcu un pas în spate de lângă corpul gol al Anyei, blestemându-se în toate limbile pe care le știa. Explozia care îl lăsase fără auz îi afectase, evident, și creierul.

Nu, nu era adevărat. *Anya* îi afectase creierul. Nu mai deținea controlul, nu mai avea tact atunci când venea vorba de ea. Mirosul ei îl înfierbânta. Atingerea pielii ei îl făcea să își piardă complet mințile. Era o mămăligă în mâinile ei.

Rușinea și regretul curgeau prin el precum acidul. Doamne, ea era o *prințesă*, practic o virgină, iar el tocmai se culcase cu ea peste biroul lui de parcă ar fi făcut asta cu o prostituată oarecare din cartierul docurilor. Of, nu ajunseseră nici măcar în pat! El încă era îmbrăcat cu cămașa și pantalonii. Era un animal, nedemn să fie numit „domn".

I se strânse stomacul. Pentru prima dată în viața lui, se lăsase atât de purtat de pasiune încât uitase de protecție și terminase într-o femeie.

„La naiba, la naiba, la naiba!"

Își încheie pantalonii cu mâinile tremurând, iar ea se îndreptă și ridică halatul de pe podea. Îl trase pe ea, rămânând cu privirea plecată. El o privi cu precauție, încercând să îi măsoare reacția. Era furioasă? Insultată? Rușinată? El făcu un gest stângaci spre ușa dormitorului.

– Acolo ai apă și prosop. Dacă vrei să te cureți.

Vocea lui era un cârâit răgușit. Și-o drese. Doamne, parcă era un adolescent care nu vorbise în viața lui cu o femeie!

Ea înclină din cap.

– Mulțumesc.

Trecu pe lângă el cu capul sus. Halatul prea lung venea în urma ei ca o trenă regală. El își dădu seama că niciodată nu o văzuse arătând mai maiestuos. Sau mai de neatins. Ușa dormitorului se închise, iar el rămase acolo, cuprins de o uimire subită. Și-o imaginase de mii de ori pe Anya în dormitorul lui, dar niciodată cu *el* surghiunit în salon.

Auzi sunetul vag al apei când ea turnă din urcior în lighean, apoi câteva sunete foșnite. Neliniștea lui creștea cu fiecare moment. Doamne, ce idiot era! Își bătuse jos de tot cu o nepăsare princiară. Jocul de cuvinte neintenționat îl făcu să tresară.

O iubea. Avea nevoie de ea în viața lui. O dorea cu o disperare care ar fi fost amuzantă, dacă nu ar fi fost atât de dureroasă.

Își trecu o mână prin păr, în timp ce disperarea și o panică oarbă i se amestecau în stomac. Mai mult decât orice pe lume, voia să se însoare cu ea, dar dacă o cerea acum, ea avea să creadă că doar încerca să fie nobil, să îi protejeze reputația în cazul în care rămăsese însărcinată.

Nu voia ca Anya să îl accepte de soț pentru că se temea să fie mamă necăsătorită. Propria lui mamă se căsătorise cu tatăl lui pentru exact același motiv – să îl legitimeze pe el și să evite un scandal – și, deși era foarte recunoscător pentru poziția lui de fiu al unui duce, căsătoria părinților nu fusese una de succes. Ben și Alex aveau dreptate: să se însoare cu Anya pentru oricare alt motiv în afară de iubire era o rețetă sigură pentru dezastru.

Voia ca Anya să devină soția lui pentru că și ea îl iubea. Oare exista posibilitatea ca o astfel de dorință să se împlinească? Gândindu-se la asta, Seb se plimbă până la șemineu, apoi se întoarse lângă birou.

Fir-ar să fie! Nu o putea lăsa să plece fără ca măcar să încerce să o cucerească. Nu era un laș. Dacă îl refuza, atunci așa să fie, dar nu o putea lăsa să se întoarcă în Rusia fără să întrebe, nu își putea trăi restul vieții întrebându-se: „Și dacă...?"

Da, era un idiot egoist numai pentru că voia să o întrebe asta. Ea era atât de inaccesibilă, nu doar social, ci și moral. Era o ființă umană foarte cumsecade. Învățase prostituatele să citească, pentru numele lui Dumnezeu, în vreme ce el se ocupa de un salon de jocuri de noroc, servind tirani și cartofori.

Dar niciodată nu cunoscuse pe cineva cu care să fie mai compatibil. Nu era o femeie care avea nevoie constantă de cocoloșeală. Se descurca foarte bine de una singură, o calitate care lui i se părea extrem de atrăgătoare. Și își păstra calmul în situații de criză – o abilitate excelentă și în luptă, și atunci când aveai de-a face cu nobilimea. Anya ar fi fost un aliat de neclintit și o prietenă de nădejde.

Ușa de la dormitorul lui se deschise, iar inima i se agită în piept exact ca atunci când la Waterloo se dăduse ordinul de atac. Aproape că auzea zgomotul surd al tobelor.

Ea îi rechiziționase una dintre cămăși – Seb văzu materialul alb ieșind pe la marginile halatului vișiniu – și își pieptănase părul. Obrajii îi era îmbujorați într-o delicată nuanță de roz, cu excepția vânătăii mov de pe obraz, acolo unde o lovise Petrov.

Seb traversă încăperea și ajunse în fața ei.

Se lăsă într-un genunchi.

Îi luă ambele mâini într-ale lui și își drese vocea.

– Anya. Anastasia. Domnișoară Denisova! Doamne, își dorea să fi băut un pahar de coniac din decantorul de pe bufet. Își forță limba să funcționeze: Te iubesc. Cu tot ceea ce am și cu tot ceea ce sunt. Nu merit nici cea mai mică parte din tine, dar... Inspiră ca să se liniștească. Ai vrea să îmi faci marea onoare de...

Degetele ei se încordară peste ale lui.

– Nu, zise ea cu fermitate.

El deveni rigid și își ridică atunci capul, ca să se uite la fața ei. Expresia ei era aproape una de milă.

–Eu sunt prințesă rusoaică, spuse ea. Tu ești conte englez. Nu să...

El tresări de parcă îl lovise. Simți cum i se lăsau umerii, înfrânți.

–Îmi pare rău, zise ea pe un ton vioi. E vorba de protocol. Eu am un rang mai mare decât al tău. Există *reguli*.

Seb aproape că râse. *Reguli*. Era sătul de reguli. Dar ea încă vorbea, iar el făcu un efort să o asculte, chiar dacă auzea doar cu o ureche. În mod ciudat, ea părea mult mai stăpână pe sine decât el. Poate că era atât de obișnuită să fie cerută în căsătorie și să refuze, încât episodul de acum nu însemna nimic nou.

–Nu mă poți cere, zicea ea. Un bărbat cu un rang inferior nu are voie să ceară o prințesă din familia regală.

–Da. Înțeleg. N-ar fi trebuit niciodată să...

Ea îl trase de mâini ca să îl facă să își ridice iarăși privirea. Zâmbea, dar ochii ei străluceau ciudat, de parcă era cât pe ce să plângă.

–Nu, nu înțelegi. În vocea ei se simți un râs emoționat. *Eu* trebuie să te cer.

Inima lui se opri. Punct.

–Poftim?!

Vocea ei tremura în cel mai puțin regal fel atunci când se lăsă în jos până când îngenunche și ea.

–Lord Mowbray. Sebastien. Te iubesc! Ai vrea să îmi faci marea onoare de...

Seb o trase spre el cu un sunet pe jumătate râs, pe jumătate mârâit.

–Da! Doamne, da. Da.

Ea își aruncă brațele în jurul gâtului lui și se lipi de pieptul lui, aproape dărâmându-l pe podea. El o strânse în brațe, apoi îi cuprinse fața și uni gurile lor într-un sărut care îi făcu sângele să bubuie și capul să se învârtă.

După câteva momente fierbinți, el se retrase și își sprijini fruntea de a ei. Respirația Anyei cădea pe buzele lui. Seb expiră profund, ușurat, iar apoi râse tremurat, nevenindu-i să creadă.

–La naiba, femeie, aproape că mi-a stat inima la refuzul tău.

Ea chicoti încet:

–Formalitățile trebuie respectate.

–Desigur, zise el cu o seriozitate plină de zeflemea. Să nu se spună vreodată că nu am respectat formalitățile. Ridică dintr-o sprânceană, din nou sigur pe el. Deci, asta înseamnă că eu devin prinț?

– Mă tem că nu.

– Va trebui să renunți la titlul de prințesă dacă te căsătorești cu mine? Vei fi totuși contesa de Mowbray, desigur, dar în comparație cu titlul de Prințesă a Rusiei, știu că nu-i...

Ea îl apăsă cu degetele pe buze, ca să tacă.

– Nu. Eu tot prințesă voi fi. Dar pentru mine va însemna mult mai mult să fiu contesa ta. Își coborî capul până când buzele ei ajunseră, provocator, deasupra alor lui. Cel mai bun titlu dintre toate va fi să fiu numită soția ta.

El o sărută din nou pentru a răsplăti acel minunat sentiment. Ea gemu atunci când limba lui se strecură înăuntrul gurii ei pentru a se împleti și gusta. Apoi el o trase în sus, îi băgă mâna sub genunchi și o ridică la pieptul lui.

– Vino aici, prințesa mea. Te fac să te îndrăgostești de mine. Așa cum se întâmplă în cele mai bune basme.

Deschise ușa dormitorului cu umărul și o așeză pe Anya, cu blândețe, pe pat. Privind-o, simți un amestec întreg de emoții, dar în primul rând senzația că nu îi venea să creadă, amestecată cu mândrie și cu o ușurare atât de puternică, încât i se tăie respirația. Nu doar că supraviețuise războiului, dar acum – printr-un miracol – acea femeie superbă, enervantă, era a lui, ca să o iubească și prețuiască pentru totdeauna.

– Vreau să mă trezesc alături de tine, zise el, serios. Nu doar mâine. Ci în fiecare dimineață. Pentru tot restul vieții mele.

Zâmbetul ei îi topi inima. Ar fi putut să jure că simțea cum i se topea în piept, precum într-unul dintre acele basme ale ei, cu zăpadă. Ridicol.

– Mi se pare perfect acceptabil.

Ea întinse brațele în semn de invitație, iar el se târî pe pat, lângă ea.

– Vrei să locuiești aici? întrebă el. Sau preferi să te întorci în Rusia? Nu îmi pasă unde mergem, atâta timp cât sunt cu tine.

Ea îl mângâie pe păr, jucându-se cu șuvițele, mângâindu-l de parcă era un lup îmblânzit. Seb zâmbi în sinea lui. Nu îl deranja deloc comparația. Mai ales dacă o înfuleca pe soția lui în mod constant. Sau dacă o fura și o ducea în pădurile dese și întunecate, ca să o seducă.

– N-aș vrea să îți lași prietenii sau să renunți la Bow Street, spuse ea. Și ar fi păcat să abandonezi Tricornul, care e atât de popular. Mi-ar plăcea, desigur, să vizitez Rusia, dar putem locui aici, în Anglia.

– În acest caz, voi cumpăra o casă așa cum trebuie. Poate undeva aproape de Alex și Ben, în Mayfair. Și o casă la țară, dacă vrei una. Tu poți să alegi. Sau poate construim una, dacă nu găsești nimic care să îți placă. Poate că nu mare cât un palat rusesc, dar am destui bani. Poți să ai orice vrei tu.

Anya chicoti în fața valului constant de planuri. Alunecă ușor cu palma peste pieptul lui, iar el simți cum sângele i se înfierbânta drept răspuns.

– Nu aș avea nimic împotrivă să locuim aici.

El ridică din sprâncene.

– Aici? La Tricorn? Într-un club de jocuri de noroc? Prințesă scandaloasă!

– Nu e mai scandalos decât că mă mărit cu tine, îl tachină ea. Și apoi, îmi place aici. În camere sunt amintiri dragi.

– Cum dorești.

Seb o luă în brațe, apoi gemu, fiindcă prin minte îi trecu un gând îngrozitor.

– O, Doamne, fac pariu că există *tot felul* de superstiții rusești ridicole legate de nunți, nu-i așa?

Simți râsul Anyei ca un pufăit de aer cald pe pieptul lui.

– Una sau două. Dar nu-ți face griji, te învăț eu care sunt cele mai importante.

Capitolul 41

Sebastien Wolff, conte de Mowbray, stătea la baza scărilor care urcau spre ușa de la intrare a casei strămătușii lui. Încercă să își liniștească senzația copleșitoare de entuziasm și de emoție. Nu își amintea să mai fi fost vreodată atât de nervos, nici măcar în ajunul luptei.

Venise *în sfârșit* ziua nunții lui. Așteptase, dacă nu cu o eleganță perfectă, atunci măcar cu o nerăbdare arțăgoasă, să treacă cele trei săptămâni necesare ca să se facă strigările la biserică.

Abia își văzuse logodnica în ultimele săptămâni, momente furate și sărutări șirete date în grabă la diferite evenimente sociale pe care el le îndurase doar ca să o zărească. Spre dezgustul și frustrarea lui crescândă, respectaseră bunele maniere.

În dimineața de după noaptea în care o ceruse – nu, după ce *ea îl* ceruse – o sărutase, somnoros, de rămas-bun și o trimisese înapoi în apartamentul ei. Apoi îi ceruse mâna de la fratele ei.

Desigur că s-ar fi căsătorit cu ea și cu, și fără acordul fratelui ei, dar Dmitri declarase, râzând, că era încântat că cineva o lua de nevastă pe îndărătnica lui soră și îl felicitase cu sinceritate.

Ceremonia urma să aibă loc în salonul ducesei văduve, la ora unsprezece fix. Seb abia aștepta. Dar mai întâi trebuia să se conformeze tradiției rusești și să ducă la bun sfârșit o serie de provocări ridicole, stabilite de prietenii și rudele lui.

– Vrei, te rog, să îmi explici ce se întâmplă?

Dmitri, viitorul lui cumnat, îl bătu pe umăr.

– Tu, mirele, trebuie să te dovedești vrednic de mâna Anyei. Trebuie să îndeplinești niște sarcini sau să răspunzi la anumite întrebări. Fiecare răspuns corect te va aduce cu un pas mai aproape de mireasa ta.

Seb oftă. Sonor.

– Am salvat-o deja de răpitori. De două ori, dacă numeri și omul din grajdurile mele. Și am salvat-o de Petrov.

– Asta nu contează. Era înainte să vă logodiți.

Seb își dădu ochii peste cap.

– Este de-a dreptul medieval. Știi asta?

Dmitri ridică din umeri.

– Trebuie să depui un efort concertat pentru a o salva. Nu poți să intri pur și simplu în casa ei și să o iei.

– Normal că nu, zise Seb. Ar fi mult prea rațional așa.

La insistențele lui Dmitri, urcă treptele și bătu la ușa de la intrare. Mellors cel cu chipul de piatră îi deschise.

– Bună dimineața, milord. Colțul gurii lui se curbă în sus, în cel mai atipic zâmbet. Sper că sunteți pregătit.

Se dădu la o parte, iar Dorothea ieși la iveală stând în vestibul, în fața scărilor, pe un scaun cu spătarul drept, cu fustele întinse în jurul ei de parcă ar fi fost un paznic din mitologia greacă. Fratele lui, Geoffrey, stătea de strajă lângă ea, cu un zâmbet larg pe față.

– Sebastien! se lumină ea. Era și timpul! Cu toții suntem pregătiți pentru tine.

Seb se uită în sus, la scări. Elizaveta îl aștepta la jumătatea lor, iar Benedict și Georgie zâmbeau de la primul etaj. Alex se apleca peste balustrada celui de al doilea.

– Trebuie să urci scările, spuse Dmitri. Și să treci toate testele. Anya este la ultimul etaj.

– Normal că este, mormăi Seb.

– Eu sunt primul obstacol, zise Dorothea. În calitate de cap al familiei, îți cer să oferi ceva de valoare, ca să demonstrezi că o prețuiești.

Seb scoase din haină o cutie de piele.

– Păi, asta-i ușor. Poftim. I-am cumpărat Anyei un dar de nuntă.

Deschise cutia. Dorothea trase aer în piept atunci când văzu colierul, brățara și cerceii care alcătuiau setul cumpărat de Seb.

– Safire și diamante, ca să se potrivească cu tiara! spuse ea pe un ton de felicitare. Inteligent băiat! Privi la numele aurit ștanțat pe interiorul îmbrăcat în mătase al cutiei. Bridge și Rundell, eh? Am auzit că au o listă de așteptare de luni întregi pentru comenzile noi.

Seb simți că i se înroșeau obrajii. Răspunsul dezvăluia faptul că iubirea lui pentru Anya existase dinainte să o recunoască față de el însuși. Dar ce sens avea să nege? Probabil că se îndrăgostise de ea din clipa în care o salvase în ploaie. Poate chiar dinainte.

– Le-am comandat în același timp cu tiara.

Dorothea zâmbi mulțumită, cu subînțeles.

– O alegere minunată. Poți să treci.

Seb îi sărută mâna, băgă cutia în buzunarul de la haină și urcă primele câteva trepte până la Elizaveta. Frumușica rusoaică îi zâmbi și îi făcu o reverență.

– Milord!

– Doamnă Reynolds, spuse Seb zâmbind.

Prietena Anyei se căsătorise de curând cu avocatul ei cel blond, Oliver Reynolds, cel pe care Seb îl amenințase în noaptea

balului. Și el, și Anya participaseră la mica lor ceremonie de la St. Martin-in-the-Fields, din urmă cu două săptămâni.

Seb reușise să stea lângă Anya la biserică, în ciuda protocolului strict de așezare. Se bucurase de senzația umărului ei atingându-l pe al lui cât timp stătuseră înghesuiți în incomodele strane de lemn, iar pulsul îi crescuse, fiindcă era nerăbdător să repete împreună cu Anya aceleași jurăminte solemne ale căsătoriei. Faptul că era atât de disperat după cea mai mică atingere cu ea era ceva ce acceptase cu resemnare calmă. Se îndoia că avea să se sature vreodată de ea.

– Fiind cea mai veche prietenă a Anyei, am o serie de întrebări, ca să văd cât de bine vă cunoașteți logodnica, spuse Elizaveta. Mai întâi, care e culoarea ei preferată?

Seb se încruntă, încercând să își amintească rochiile purtate de Anya de când locuia la mătușa lui. Comandase o întreagă garderobă nouă, demnă de noul și înaltul ei statut, dar nu prefera o culoare. Adevărul era că el rareori observase rochiile ei, cu excepția numărului de nasturi și de găici, ca să estimeze cât avea să îi ia să o dezbrace de îndată ce rămâneau singuri.

Apoi își aminti de pelerina ei preferată, cea cumpărată la Paris, și de safirele și diamantele din buzunarul lui.

– Albastru și alb-argintiu, spuse el cu încredere. Culorile gheții.

Elizaveta zâmbi.

– Da! Următoarea întrebare: unde v-ați cunoscut logodnica?

Seb începea să se simtă bine.

– Păi, dacă chiar vreți să știți, într-un bordel.

Sprâncenele ei se ridicară, iar Seb îi auzi clar pe Dorothea exclamând și pe Benedict pufnind. Chicoti.

– Este o poveste lungă. O să v-o spun altă dată.

– Chiar așa vei face, mârâi Dmitri de lângă umărul lui.

– Următoarea întrebare?

– Bine. Care e cartea ei preferată?

Lui Seb i se goli mintea. El și Anya discutaseră despre multe lucruri, dar nu și despre preferințele ei în materie de literatură. Privi în jur și își aminti de un volum ilustrat din biroul lui.

– Știu că îi plac foarte mult basmele rusești, spuse el. Mai ales cele cu lupi și prințese.

Abia aștepta să reconstituie unele dintre *acestea* în intimitatea dormitorului lor conjugal, la noapte.

Elizaveta miji ochii, dar păru mulțumită.

– Destul de aproape. Ultima întrebare: unde ați sărutat-o prima dată?

– Tot la bordel. La Haye's, în Covent Garden.

Seb ignoră mormăitul dezaprobator al Dorotheei și își ridică privirea către Benedict.

– Cred că e corect să subliniez că tu, Benedict Wylde, m-ai asigurat cândva că nu voi găsi niciodată într-un bordel din Covent Garden o femeie decentă cu care să mă însor. Retrage-ți cuvintele!

– Recunosc că am greșit! îi strigă Ben. Sunt încântat că s-a dovedit că m-am înșelat.

Seb dădu din cap.

– Alte întrebări?

Elizaveta clătină din cap și se dădu la o parte.

– Puteți continua.

Seb ajunse la primul etaj și o găsi pe Georgie stând lângă soțul ei.

– Știai, zise ea în deschidere, că între Londra și Sankt-Petersburg sunt cam două mii șapte sute de kilometri?

Seb clipi.

– Asta e întrebarea mea?

– Nu, nu e întrebarea ta, eu doar mă întrebam dacă știi. Benedict spune că ai de gând să o duci pe Anya acolo în călătoria voastră de nuntă. Deci dacă, după cum știm, corabia înaintează cu cinci noduri, va fi nevoie cam de două săptămâni ca să ajungeți acolo pe mare.

Derutat, Seb se uită la Benedict, dar prietenul lui ridică din umeri. Se părea că el era obișnuit să primească de la jumătatea lui genul acela de informații nautice nedorite.

– Asta e... hmmm... bine de știut, zise Seb. O să țin minte. Dar dacă nu-i asta întrebarea mea, care este?

Georgie îi aruncă o privire serioasă.

– Testul meu e unul mental. O ghicitoare. Trebuie să ne asigurăm că ești suficient de inteligent să ții pasul cu soția ta. Ea este foarte inteligentă.

– Știu asta.

– În afară de inexplicabila lipsă de bun-simț pe care a manifestat-o prin alegerea *ta* ca partener de viață! strigă Alex de la etajul superior.

Seb îi aruncă o căutătură veninoasă.

– Continuă atunci, o îndemnă el pe Georgie. Să auzim.

– Ce zboară când se naște, stă întinsă când este vie și aleargă când moare?

Seb se încruntă. Ce zboară? Păsările? Gloanțele? Ce stă întins? Bărbații, tot timpul. Cel puțin, din experiența lui. Și ce aleargă când moare? Imposibil. Se încruntă la Benedict, care rânjea.

– Îți dau un indiciu, șopti Georgie. Este rece și se găsește din belșug în Rusia.

Fruntea lui Seb se lumină. Își dăduse seama de răspuns.

– Zăpada!

– Da! Foarte bine.

Benedict înaintă.

– Bun. Rândul meu. Testul meu e unul de forță. Ca să mă asigur că ești suficient de puternic ca să îți protejezi viitoarea soție. Își desfăcu picioarele și își încrucișă brațele peste piept. Va trebui să mă ridici ca să mă dai la o parte din drum.

Seb gemu. Benedict eram cam cât el de greu. Numai mușchi. Cu toate astea, ar fi putut să fie mai rău; l-ar fi putut pune să se lupte cu Mickey.

Păși în față, își îndoi genunchii și îl cuprinse de talie pe Benedict. Materialul hainei i se întinse în chip alarmant peste spate și se auzi un sunet de rău augur, ca de rupere, când cusăturile se întinseră pe sub brațele lui.

La naiba! Nu era *îmbrăcat* ca să ridice adulți. Era îmbrăcat ca să se însoare cu femeia pe care o iubea. Dar ce conta o haină nouă în comparație cu o viață petrecută alături de Anya? Nimic. Și-ar fi ars toate hainele din garderobă dacă trebuia.

Totuși, era o haină al naibii de elegantă!

– Stai.

Îi dădu drumul lui Benedict, se dezbrăcă de haină, o împachetă și o puse pe balustradă. Apoi reveni, îl prinse cu o mână de talie pe Benedict, se aplecă și își propti umărul în stomacul lui, iar acesta se

aplecă înainte, peste umărul lui. Seb își încordă coapsele și îl ridică, gemând înfundat din pricina efortului.

– La naiba, Wylde! șuieră el. N-ai cântărit nici pe departe atât de mult atunci când ți-am scos fundul sfrijit din șanțul ăla de lângă Badajoz.

Un val de amintiri îl năpădi și, pentru o clipă, Seb nu mai fu la etajul casei văduvei din Mayfair, ci se înecă, în gând, cu praful fierbinte ridicat de pe o câmpie din Spania. Își cărase prietenul în același fel atunci când Ben fusese rănit în timpul atacului asupra citadelei. Seb îl scosese de sub o căruță sfărâmată și îl cărase înapoi în spațiul sigur al liniilor britanice, în timp ce muschetele franțuzești trăgeau, șfichiuind aerul în jurul lor.

Slavă Domnului că supraviețuiseră amândoi!

– Să nu spargi ceva! răsună, alarmată, vocea Dorotheei, întrerupându-i reveria. Ai grijă la porțelanuri!

Seb se clătină câțiva pași în lateral, evitând în ultima clipă o măsuță periculos de plină cu figurine Meissen. Icnind recunoscător, îl lăsă jos pe Benedict.

Spera să nu își fi întins ceva. Avea de gând să fie în stare perfectă în noaptea nunții lui. Gândul îi aduse un val înviorător de sânge în cap. Și mai jos.

Se îndreptă și folosi oglinda de perete pentru a-și aranja părul într-o oarecare ordine, apoi se îmbrăcă din nou cu haina.

– Bun, ce urmează?

– Aici, sus! strigă Alex, iar Seb urcă treptele către al doilea etaj.

Emmy, soția lui Alex, îl aștepta cu un zâmbet malițios zugrăvit pe chipul ei de spiriduș.

– Banii sau viața, spuse ea cu o înverșunare parodică. Trebuie să plătești o răscumpărare pentru mireasa ta. O contribuție la societatea mea preferată de caritate.

– Cea înființată împreună cu fratele ei, adăugă Alex, îndatoritor. Fondul de Întrajutorare Danvers. Ajută veteranii răniți să își găsească de lucru în loc să ajungă cerșetori pe străzi.

– O cauză vrednică de laudă, murmură Seb. Deci, ce dorești, milady?

Privirea jucăușă a lui Emmy se aținti la acul care îi împodobea lavaliera lui Seb.

– Păi, eu *iubesc* diamantele, spuse ea zâmbind. Iar acesta e unul deosebit de elegant, Lord Mowbray. Îl voi accepta drept plată ca să treci.

Gemând în sinea lui, Seb ridică mâna pentru a preda acul, dar Emmy îl opri.

– O, mi-l poți da după ceremonie. N-aș îndrăzni să îți stric lavaliera.

– Frumos din partea ta, mormăi Seb, sarcastic.

– Bine. Ultima provocare, spuse Alex. Mellors, totul este gata?

– Da, domnule, răspunse Mellors, calm.

Majordomul urcă scara, la fel de impunător ca de obicei, aducând un bol de porțelan. Seb se uită înăuntru și văzu ceva ce părea a fi o bucată de gheață cât un pumn. În centru se afla ceva închis la culoare, care semăna cu un peștișor.

– Ce-i asta?

– Cheia de la apartamentul surorii mele. Dmitri chicoti, arătând spre ușa încuiată din spatele lor. Va trebui să deschizi ușa și să îți iei mireasa.

Seb se încruntă, întrebându-se dacă acea încercare era ceva simbolic, el trebuind să spargă gheața ca să ajungă la miez. Știa cum era să te protejezi îmbrăcându-ți inima într-un strat protector. Mama îi murise de variolă pe când el era copil. Apoi îl afectase pierderea a nenumărați prieteni și camarazi în timpul războiului. Descoperise că era mai ușor să păstreze o distanță emoțională pentru a diminua probabilitatea de a fi rănit și, astfel, să dăruiască sau să piardă părți tot mai mici din ființa lui.

Până când o întâlnise pe Anya.

– Poate că soluția ar fi să o lingi?

Sugestia veselă a lui Alex îi întrerupse introspecția.

– Trebuie să o topești cumva.

– Sau să o spargi cu un ciocan, adăugă Benedict.

– Asta e metoda preferată de Anya, adăugă, șmecherește, Elizaveta.

Seb ridică bucata alunecoasă de gheață. Pielea îi reacționă la rece și simți durere în degete și în palmele care începură să îi pulseze. Întinse palmele în față, ca să își ferească ghetele de apa care prinsese să curgă.

– Grăbește-te! chicoti Alex. Faci băltoacă pe covor!

– De ce nu îți dai jos cămașa și nu ți-o pui la subsuoară? îi propuse Ben.

Seb se încruntă la el.

– Știi cât mi-a luat să îmi înnod lavaliera asta? Șase încercări. Nu o desfac pentru nimeni. Cu excepția soției mele, adăugă el cu un rânjet.

Mellors oferi castronul și îl ținu câtă vreme Seb, luând din el bucata de gheață, o mută dintr-o palmă în cealaltă ca pe o bucată de săpun. Apoi Seb suflă peste ea, folosindu-și căldura respirației pentru a topi bucata de gheață și mai repede. Degetele îl dureau, dar insistă, iar după ce bucata se micșoră suficient de mult, o puse în gură. Cu obrajii umflați, o supse ca pe o bomboană până când simți gustul metalic.

Scoase cheia cu un strigă triumfător și, cu cotul, îl dădu pe Alex la o parte din drum.

– Anya? strigă el prin ușa de lemn. Intru!

Cheia se răsuci în broască cu un clinchet triumfal, iar el împinse ușa. Păși înăuntru, o zări pe Anya stând în partea cealaltă a camerei și se întoarse spre mulțimea de pe coridor. Erau cu adunați acolo cu toții: Dorothea și Geoffrey, Benedict și Georgie, Alex și Emmy, Dmitri, Elizaveta și Mellors. Familia lui de sânge și cea de prieteni. Îi iubea foarte mult pe toți.

Seb le zâmbi larg și trânti ușa în urma lui.

Capitolul 42

Seb se întoarse pentru a o vedea pe Anya și i se tăie respirația. Era o apariție de poveste, în bleu și alb. Părul îi era prins în bucle elaborate, iar ochii îi scânteiau aproape la fel de mult ca diamantele din tiară.

– Ai trecut toate testele! spuse ea râzând. Știam eu că nu aveai cum să nu reușești!

– Arăți uimitor, declară el.

Ea traversă încăperea și îi căzu în brațe.

– Nici tu nu arăți rău.

Își ridică fața pentru un sărut. Lacom, el îi luă în stăpânire buzele.

– Doamne, mi-a fost atât de dor, spuse el. Abia aștept să mă căsătoresc cu tine. Se desprinse din îmbrățișare și băgă mâna în haină. Poftim, ți-am adus un dar.

– Încă unul?

Ea îi zâmbi amuzată, ironică.

– Mi-ai oferit deja sute de daruri. Mănuși, sticle de parfum, evantaie. Sebastien, știi că nu am nevoie de lucrurile astea. Doar pe tine te vreau.

– Știu. Dar îmi place să ți le fac cadou, așa că va trebui să te obișnuiești cu asta.

Ea îi zâmbi dojenitor și deschise cutia, iar apoi mormăi ceva pe rusește. Seb nu știa exact ce spusese, dar i se tăiase răsuflarea îndeajuns de mult încât el să se simtă mulțumit. Seb se gândi că trebuia să învețe rusa cât mai repede.

– Aș vrea să inaugurăm o nouă tradiție, spuse el. Miresele Denisov pot purta tiara atunci când se căsătoresc, dar tu, la sfârșitul zilei, vei fi o Wolff. Bijuteriile acestea sunt pentru tine, ca să le dai generațiilor viitoare.

Îi puse colierul la gât și o sărută pe umărul gol. Îi plăcea felul în care ea respira sacadat ori de câte ori o atingea.

– Mulțumesc.

– Cred că ai face bine să începi să mă înveți rusește. Cum se spune „soție“?

– Se pronunță „*jîna*“. Sau poți să îmi spui „*liubimaia*“. Înseamnă „iubită“.

Seb îi savură mișcarea buzelor câtă vreme ea rosti cuvintele.

– Sau poate „*daragaia*“, zise ea. Înseamnă „dragă“.

– *Daragaia*, repetă el, ascultător.

– Foarte bine. Sau ai putea să îmi spui, pur și simplu, „*moia*“.

– Și asta ce înseamnă?

– „A mea.“

– Îmi place. O sărută ușor pe buze. Îmi place foarte mult. Se uită la ceasul de pe poliță. Ești gata să mergem jos? Este aproape ora unsprezece.

Ea dădu din cap și îl strânse de mână.

– Da.

*

Anya se simți ușoară ca un fulg de nea pe când cobora treptele la brațul lui Seb.

De când el îi acceptase cererea în căsătorie, ea trăise înconjurată de un sentiment de fericire absolută, neobișnuit, cu totul diferit de starea de neliniște pe care o trăise luni în șir. La început, abia îndrăznise să creadă. Dar cu cât simțea mai mult acea stare de fericire, cu atât spera că putea deveni o stare permanentă.

Sebastien o iubea. I-o arătase cu corpul lui atunci când făcuseră dragoste și cu vorbele și acțiunile lui în săptămânile care urmaseră. Chiar dacă nu reușiseră să aibă parte de mai mult decât de câteva săruturi furate, el fusese cel mai atent logodnic. Dansase toate dansurile admise în societate, flirtase scandalos cu ea la fiecare eveniment la care participaseră și făcuse dragoste cu ea prin cuvinte meșteșugite, până într-atât încât în nenumărate ocazii o adusese în stare să i se arunce în brațe și să facă ceva scandalos de-a binelea.

Acum, în sfârșit, tortura se termina, iar ea abia aștepta să i se dăruiască. Și să-l revendice, la rândul ei.

Intrară în salon. Anya zâmbi, încântată, văzând cât de mulți dintre cei pe care îi iubea se aflau acolo. Văduva declarase cu hotărâre că toți prietenii Anyei, indiferent de profesia lor, erau bine-veniți în casa ei. Iată de ce Charlotte, arătând absolut răpitoare în rochia ei de mătase diafană precum spuma mării, stătea lângă Dmitri, iar o Jenny nerușinată flirta scandalos cu prințul Trubețkoi.

– Nu îmi vine să cred că l-ai convins pe părintele Barukov să țină slujba, îi șopti Anya lui Seb.

El chicoti:

– I-am plătit drumul înapoi acasă la Moscova, așa că slujba de astăzi e un minimum pe care îl poate face pentru noi. Și apoi, mi s-a părut logic ca mariajul nostru să fie binecuvântat și de biserica anglicană, și de biserica ortodoxă rusă. Vreau să știu că ești soția mea pe toate continentele.

Anya primi un buchet de trandafiri albi de la o Jenny zâmbitoare. Preotul începu slujba, iar inima îi crescu în piept de fericire când ea și Seb făcură schimb de inele și își rostiră jurămintele. Nu își mai încăpu în piele de mândrie când Tess înaintă și, cu o voce tremurândă, dar clară, citi cu voce tare un pasaj din Cântarea Cântărilor.

Se uită la Elizaveta, care îi zâmbi încurajator chiar și în clipa în care își ștergea lacrimile de fericire cu batista cea mare a lui Oliver.

Ducesa văduvă, care stătea de partea cealaltă a Elizavetei, îi zâmbi complice Anyei. Expresia ei satisfăcută, de pisică ce ajunsese la smântână, sugera că se considera pe de-a-ntregul responsabilă de orchestrarea acestui final fericit.

Dmitri, observă Anya zâmbind în sinea ei, abia dacă era atent la slujbă; părea cu totul fascinat de Charlotte. Cu greu își putea lua ochii de la ea și amândoi erau adânciți într-o conversație în șoaptă.

În gând, Anya ținea pumnii strânși pentru ei. Ar fi făcut o pereche reușită. Ambii meritau să găsească fericirea după toate prin câte trecuseră. Lui Dmitri nu i-ar fi păsat de trecutul mai puțin imaculat al lui Charlotte, pentru că nici el nu fusese ușă de biserică. Cât despre Charlotte, ea ar fi fost cea mai bună soție, iubitoare, grijulie și trecută prin viață. Ar fi fost persoana potrivită ca să îl ajute pe Dmitri să se vindece.

Preotul își drese vocea, iar Anya își îndreptă atenția către partea finală a slujbei. Părintele Barukov puse pe capul ei o coroniță împletită din frunze de laur, iar apoi îi făcu semn lui Sebastien să se aplece ca să îi pună și lui pe cap cealaltă coroniță.

Sebastien luă mâna Anyei și o întinse în fața tuturor celor prezenți. Degetele lui le strânseră bine pe ale ei cât timp preotul petrecu patrafirul peste mâinile lor unite, legându-i simbolic. Cu o ultimă binecuvântare, fură declarați oficial soț și soție.

Întreaga adunare izbucni în urale zgomotoase. Anya se întoarse către Seb și râse, strălucind de fericirea de a-l vedea atât de mândru de uniunea lor. Ochii lor se întâlniră, iar ea simți fluturi în stomac atunci când citi în privirea lui promisiunea pe care i-o făcea. Spera ca el să se aplece și să o sărute, dar toată lumea se ridică și se adună în jurul lor, felicitându-i. Mellors puse câțiva servitori să distribuie pahare cu șampanie.

Dmitri înaintă ținând în mâini o bucată de pâine proaspătă, iar Seb se uită, nedumerit, la el.

– Tradiție rusească, spuse el zâmbind. Înainte să începem să toastăm.

Anya chicoti, încântată.

– Această pâine, declară Dmitri cu glas puternic, furnizată de excelentul maestru bucătar Lagrasse, reprezintă rezolvarea unei

probleme delicate: cu ajutorul ei se va stabili cine anume va da ordine în casă.

Un cor de urări amuzate și de comentarii ironice se auzi din mulțime. Dmitri ținu bucata rotundă de pâine la înălțimea capului între Anya și Seb, obligându-i să se despartă.

– Tinerii noștri căsătoriți trebuie să rupă câte o bucată fără să se folosească de mâini. Cel care ia cea mai mare bucată va fi cel care poartă pantalonii în casă.

Sebastien ridică din sprâncene la Anya într-o mod clar provocator.

– Îmi cam place de tine în pantaloni, murmură el.

Anya îi zâmbi obraznic. Păstrându-și mâinile pe lângă ea, se aplecă înainte și mușcă din pâine, luând cea mai mare îmbucătură pe care reuși să o rupă. Seb făcu la fel, iar ea abia se putu opri din râs atunci când privirile li se întâlniră peste coaja bombată. Seb își răsuci capul pentru a rupe o bucată enormă, iar ea făcu la fel. Obrajii i se umflară comic când începu să mestece.

Anya nu avea cum să consume o bucată atât de mare. O luă în mâini, amintindu-și de felul cum înghițise diamantele la Paris. Cât de departe păreau acele vremuri! Și ce final neașteptat avusese călătoria ei!

Dmitri analiză pâinea pentru a da verdictul.

– Este o competiție strânsă, spuse el, solemn.

Anya se aplecă înainte.

– Prostii. Îmbucătura mea e mai mare, se vede clar.

– *Nu* este, ripostă Seb.

Dmitri le zâmbi provocator.

– O, vai, prima ceartă!

Toată lumea râse.

– Dar mă tem că el are dreptate, surioară dragă. Îmbucătura lui e vizibil mai mare.

Se uită, râzând, la Seb și îl bătu pe umăr.

– Îți urez noroc, prietene.

Toți trei luară câte un pahar de șampanie de pe tava oferită de Mellors.

– Iar acum, proclamă Dmitri, toasturile!

Seb îi prinse privirea Anyei și ei doi schimbară un zâmbet complice, care ei îi aduse roșeață în obraji și un val de căldură în tot corpul.

– O, știu cât de importante sunt toasturile pentru voi, rușii, spuse el.

– De fapt, toasturile ar trebui făcute cu vodcă, spuse Dmitri. Dar bănuiesc că putem începe cu șampanie. Primul toast e pentru tinerii căsătoriți.

Ridică paharul și toată lumea făcu la fel.

– Pentru tinerii căsătoriți!

Seb își ridică paharul, iar Anya luă, ascultătoare, o înghițitură de șampanie, savurând bulele pe limbă.

– Acum, cu toții știm că alcoolul îți lasă un gust amar în gură, declară Dmitri. Iar un remediu pentru amar este dulcele. Așa că la următorul toast, tinerii căsătoriți trebuie să îndulcească băutura cu un sărut, pentru că săruturile sunt dulci, nu-i așa?

– Așa, așa! încurajă Alex.

Dmitri se întoarse spre restul grupului.

– Și trebuie să strigați cu toții „*Gorko!*“, ceea ce în rusă înseamnă „amar“, ca să le amintim de datoria lor.

Seb îi dădu paharul său lui Benedict, iar Anya i-l dădu pe al ei Elizavetei. Seb veni mai aproape, își petrecu brațele în jurul taliei Anyei și o trase spre el. Ea își ținu respirația atunci când el se aplecă și își lipi buzele de ale ei într-un sărut care o lăsă fără aer. Era un sărut plin de promisiuni și de iubire, iar inima îi tresăltă în piept. Urale de „*Gorko! Gorko!*“ răsunară în jurul lor, iar ei se despărțiră doar după multă ezitare.

– A fost suficient de dulce pentru tine, doamnă Wolff? murmură soțul, cu buzele încă lipite de ale ei.

Anya zâmbi.

– Perfect, domnule Woff. Perfect.